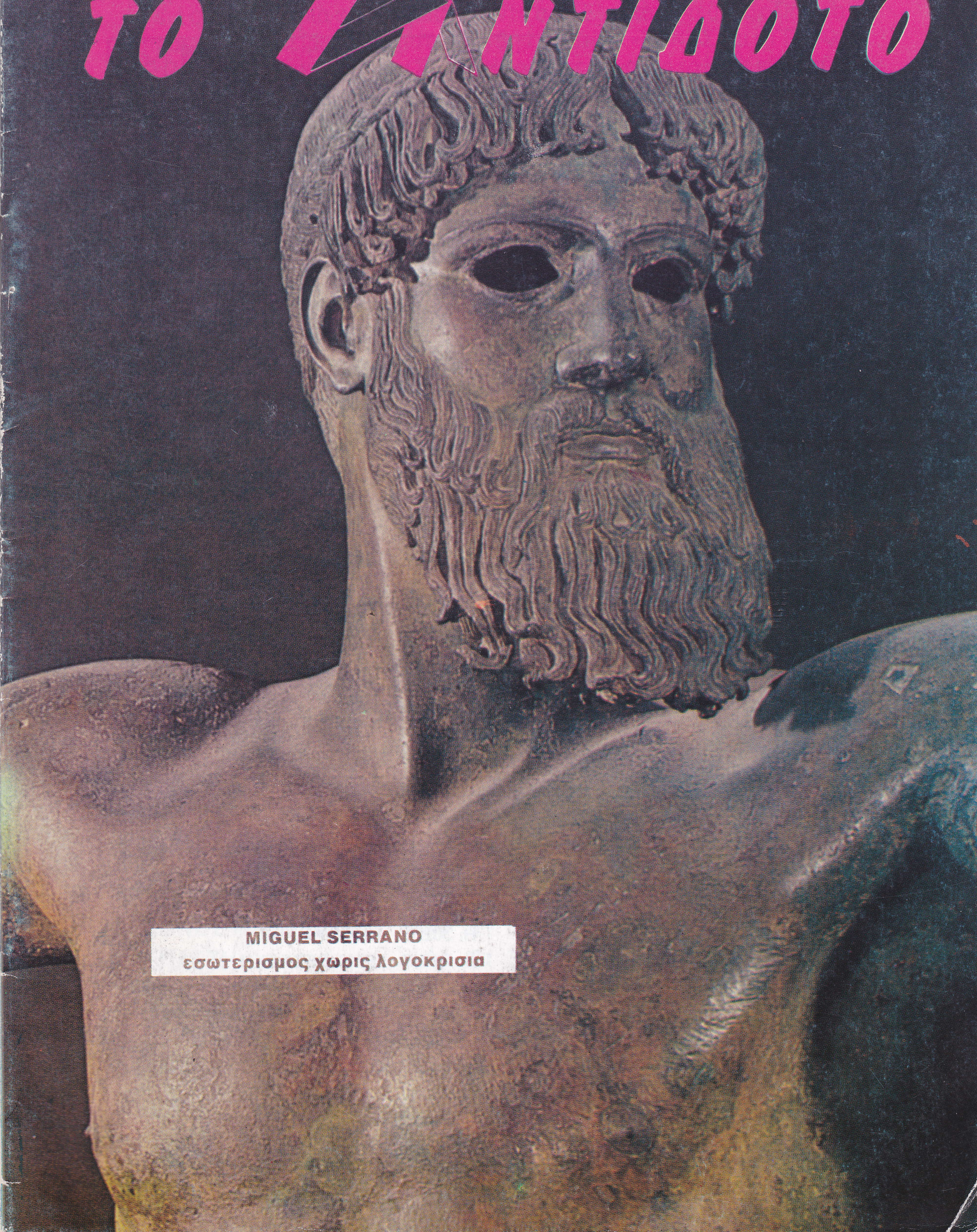
ΤΕΥΧΟΣ 29 ΔΡΧ. 500

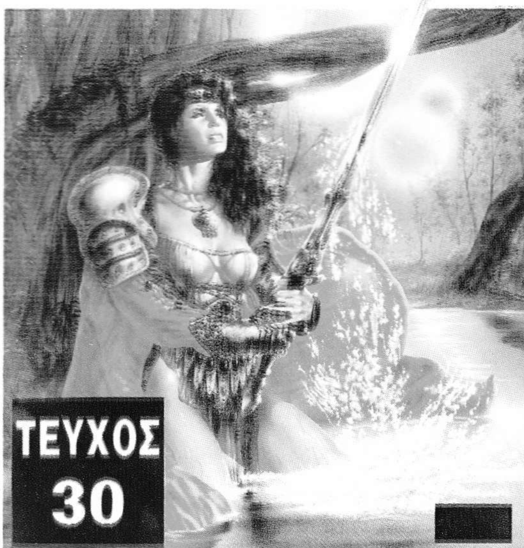
ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

MIGUEL SERRANO
εσωτερισμος χωρις λογοκρισια

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 100 33 ΑΘΗΝΑ
Τ.Θ. 31065 - 56710 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Συνδρομή 12 τευχών εσωτ.: 6.500 δρχ.
Συνδρομή 12 τευχών εξωτ.: 8.000 δρχ.

Τιμή Τεύχους: Δρχ. 500

EDITORIAL

Γειά σας. Άλλη μια φορά είμαστε κοντά σας. Σ' αυτό το τεύχος αξίζει να προσέξετε το κείμενο του πατριώτη Δημ. Σούτζου «ΕΘΝΟΣ και ΗΓΕΣΙΑ». Ο Πενθέας συνεχίζει με την ΣΠΑΡΤΗ και το κείμενο για το ΙΡΑΚ είναι από το περιοδικό «ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ». Οι «Πόντιοι» δεν μπορούν να καλυφθούν μόνο με ένα κείμενο γι' αυτό θα αναφερθούμε κι άλλη φορά σ' αυτούς. «Ο ΘΕΟΣ ΗΛΙΟΣ» είναι μια σειρά κειμένων που ξεκινούν από το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας. Ο Αλέξης Βούλγαρης μας γράφει για την ΣΟΣΙΑΛ-ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, και φυσικά η συνέντευξη του κ. Serrano μετά από παράκληση του ιδίου δημοσιεύεται στα αγγλικά. Το κείμενο για τα γραμματόσημα χαρακτηρίζεται ως «απεριτίφ» πάνω στον φιλοτελισμό. Και ο Βασίλης Μισύρης μας γράφει πάλι για τους Μακεδόνες και τον Δημογιώργη. Τέλος το κείμενο για την «άλλη Ελλάδα» έχει κάποια συνέχεια στο επόμενο τεύχος με την συνέντευξη της δίδος Μ. Αλαμανίδου. Σε άλλο επίπεδο, κρίμα! Όσοι ήλπιζαν ότι «ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ» «τελειώνει» διαψεύσθηκαν άλλη μια φορά. Ας μας συγχωρήσουν όμως και ας πάψουν να ασχολούνται μαζί μας οι ανόητοι, οι έμποροι και οι επαγγελματίες εθνικιστές. Ο λόγος του «αντιδοτου» έρχεται από μια ιστορική ανάγκη, να εκφρασθούν οι δυνάμεις του εθνικισμού και του σοσιαλισμού στην μοναδική αυθεντική τους συγκρότηση μακρυά από την δυσωδία ενός «χώρου» απελπιστικά ξένου προς το εθνικό και κοινωνικό ήθος του Ελληνισμού. Ο Ελληνισμός δεν έχει ανάγκη τις ερπύστριες, ούτε τις υπόγειες χρηματοδοτήσεις. Δεν έχει ανάγκη τον Ιμπεριαλισμό, ούτε τους βρυκόλακες του μεσοπολέμου. Δεν έχει ανάγκη τους λασπολόγους, διότι ούτε στη λάσπη κινείται (όπως αυτοί...) ούτε με τον «χώρο» ασχολείται. «ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ» είναι φορέας μιας αποστολής, όχημα ενός προορισμού. Είναι ο πρόδρομος της λυτρωτικής Επανάστασης, της Επανάστασης που οι «εθνικιστές» θα πρέπει να φοβούνται περισσότερο από τους αστούς. Γιατί είναι ξένοι, απελπιστικά ξένοι προς τις εθνικές παραδόσεις που είναι η σημαία της Εθνικιστικής Αριστεράς, η σημαία που έχει υψώσει «το αντιδοτο».

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΟΣ καί ΗΓΕΣΙΑ

ΔΗΜ. Σ. ΣΟΥΤΖΟΥ
Ἱστορικοῦ - Συγγραφέως

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Θ' αρχίσουμε μ' ένα παλιό και ξεχασμένο ανέκδοτο που κυκλοφορούσε στην Αθήνα την εποχή του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου:

Πέντε λόχοι, από ισάριθμους διαφορετικούς στρατούς εκείνης της εποχής, έλαβαν διαταγή να περάσουν ένα ποτάμι.

Ένας Γερμανικός λόχος, ένας Γαλλικός, ένας Ιταλικός, ένας Αγγλικός και ένας Ελληνικός.

Ας δούμε όμως, πώς δέχτηκαν τη διαταγή ο κάθε λόχος:

Μόλις ο Γερμανός λοχαγός διεβίβασε τη διαταγή στους στρατιώτες του, όλοι μαζί με μια φωνή φώναξαν «Χάιλ Χίτλερ» και πέρασαν το ποτάμι αμέσως.

Οι Γάλλοι στρατιώτες, αντιθέτως μόλις πήραν τη διαταγή άρχισαν όλοι να ρωτάνε: «Πουρκουά»; (γιατί;) να περάσουμε το ποτάμι. Και χρειάστηκαν πολλές εξηγήσεις για να πεισθούν να εκτελέσουν τη διαταγή.

Οι Ιταλοί επ ουδενί λόγο δεν ήθελαν να περάσουν το ποτάμι κι άρχισαν τις κλάψες (μάμα μία κ.λπ.). Τέλος η ανωτέρα τους στρατιωτική διοίκηση έστειλε ένα τμήμα μελανοχιτώνων φασιστών που έστησε πίσω απ' τον ιταλικό λόχο μερικά πολυβόλα και μετά από λίγες ριπές που αντήχησαν στον αέρα, πέρασαν οι Ιταλοί φαντάροι το ποτάμι.

Οι Άγγλοι στρατιώτες - πάντοτε ψύχραιμοι - είπανε στο λοχαγό του τα εξής:

«Αν είναι ανάγκη να περάσουμε το ποτάμι, θα περάσουμε. Αλλά πριν φτάσουμε ως εκεί, δεν προσπαθούμε να βρούμε κανένα ξένο λόχο και να τον πληρώσουμε για να περάσει το ποτάμι αντί για μας;»

Τέλος οι Έλληνες στρατιώτες μόλις άκουσαν τη διαταγή, χωρίς να το πολυσκεφτούν, απάντησαν έτσι στο λοχαγό τους:

«Πέρνα πρώτος εσύ το ποτάμι, κι εμείς θα σ' ακολουθήσουμε» όπερ και εγένετο...

Ήταν ένα ανέκδοτο πολύ χαρακτηριστικό, όχι μόνο, για το γενικό πνεύμα που επικρατούσε στον κάθε στρατό της εποχής εκείνης, αλλά και για μια ψυχολογική ιδιαιτερότητα που παρατηρείται στους Έλληνες κάθε εποχής. Μια Ελληνική ιδιομορφία, που χωρίς να παρατηρηθεί σε άλλους λαούς μπορούμε να πούμε αδίσταχτα ότι είναι το κύριο χαρακτηριστικό ενός λαού με υπερτροφικό εγωϊσμό. Ενός λαού γιομάτου φιλοπατρία που στο λεξιλόγιο του έχει μια λέξη που δεν ξέρω αν μπορεί να αποδοθεί εύκολα σε άλλη γλώσσα, τη λέξη «φιλότιμο». Ενός λαού που έχει βγάλει παροιμίες σαν κι αυτές:

— Το ψάρι βρωμάει απ' το κεφάλι.
— Κατά το μάστορα και τα κοπέλια του.
— Με όποιο δάσκαλο καθίσεις τέτοια γράμματα θα μάθεις.

Παροιμίες που τονίζουν τη σημασία που έχει η εκάστοτε ηγεσία ή διευθύνουσα τάξη, στη διαμόρφωση της γενικής νοοτροπίας του Εθνικού μας Συνόλου.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Την σήμερον ημέρα, κατά τα τελευταία χρόνια έχει επικρατήσει μεταξύ των Ελλήνων η συνήθεια να κατακρίνεται συστηματικά κάθε τι το Ελληνικό.

Ένα φαινόμενο που θα μπορούσε να πει κανείς, ότι έχει λάβει την έκταση εθνικού σπορ. Σε σημείο μάλιστα να κοντεύουμε να πιστέψουμε ότι είμαστε ο χειρότερος λαός του κόσμου. Ένα φαινόμενο που πέρα, τις υπερβολές που εκφράζει, δεν παύει να απορρέει δυστυχώς από ορισμένες πραγματικές καταστάσεις.

Από μια θλιβερή πραγματικότητα που αν την διερευνήσουμε με προσοχή, δεν χρειάζεται πολύ σκέψη για να βρούμε τα αίτια που την έχουν θεμελιώσει.

Ήδη όμως τη σωστή απάντηση στο σύγχρονο Ελληνικό πρόβλημα, την έχει δώσει προ πολλού η χιλιόχρονη πείρα του λαού μας με τις παροιμίες που προαναφέραμε.

Κάθε λαός με όλες τις ιδιαιτερότητες τους συνθέτουν την εθνική τους υπόσταση όποιες κι αν είναι αυτές, δεν παύει να μοιάζει σαν ένα ζυμάρι. Ένα ζυμάρι που θα γίνει ψωμί όταν περάσει από τα χέρια του φούρναρη που θα το ζυμώσει και θα το ψήσει αφού του δώσει το κατάλληλο σχήμα. Όταν ο φούρναρης ξέρει τη δουλειά του και δουλέψει ευσυνείδητα θα βγάλει καλό ψωμί και αντιστρόφως.

Κάτι, αντίστοιχο συμβαίνει και με τους λαούς.

Συμπεριφέρονται ανάλογα με το ποιον αλλά και το παράδειγμα των ηγετών τους, με τη συμπεριφορά εκείνων που τους κυβερνούν και τους κατευθύνουν σύμφωνα με τη στάση αυτών που αποτελούν της ηγεσίες του.

Ποια είναι σήμερα η Εθνική Ηγεσία του Ελληνισμού;

Πριν όμως φτάσουμε στο **σήμερα** ας ρίξουμε μια ιστορική ματιά στο **χτες** και ίσως ίσως στο **προχτές.**

Ίσως αυτό μας βοηθήσει να δούμε καλύτερα το **σήμερα** αλλά και το **αύριο.**

Γιατί το ιστορικό προχθές, το χτες, το σήμερα δεν βρίσκονται ξεκρέμαστα στο χάος του χρόνου. Είναι καθ' ένα τους κι ένας κρίκος της ίδιας αλυσίδας. Της ιστορικής αλυσίδας που μας κρατάει αδιάσπαρτα με το έθνος μας και με την ιστορική του πορεία.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΧΤΕΣ

Δεν θα πάμε μακριά. Θα ανατρέξουμε στα χρόνια που άρχισε να διαμορφώνεται το σύγχρονο Νεοελληνικό Έθνος. Στα μαύρα χρόνια της Τουρκοκρατίας.

Τότε που ο Σουλτάνος όπως τόσο επιγραμματικά εξιστορεί στα απομνημονεύματά του ο Μεγάλος Γέρος του '21 Θεοδ. Κολοκοτρώνης:

«... άλλους έκοψε, άλλους σκλάβωσε με το σπαθί και άλλοι καθώς εμείς, εζούσαμε ελεύθεροι από γενεά σε γενεά...»

Τότε που «ο βασιλεύς μας εσκοτώθη, καμιά συνθήκη δεν έκαμε, ή φρουρά του (οι λεγόμενοι κλέφται) είχε φρούρια (η Μάνη και το Σούλι και τα βουνά) ήταν πάντοτε ανυπότακτα.

Και κοντά στους πολεμιστές των βουνών τους Κλέφτες και τους Αρματωλούς οι θαλασσομάχοι που, πότε με την Βενετσιάνικη Σημαία του Αγίου Μάρκου (όπως οι αρχοντοκαπεταναίοι της Επτανήσου) πότε με την Αυτοκρατορική Ρωσική Σημαία του Βυζαντινού Δικεφάλου (όπως οι Υδραιοσπετσιώτες και οι Κουρσάροι του Βορείου Αιγαίου) οργώνωντας με τα καράβια τους τις ελληνικές θάλασσες συνέχιζαν τον αγώνα κατά του κατακτητή πολεμώντας για την ελληνική λευτεριά, ενώ παράλληλα κλεισμένοι στα γραφεία τους με την Σουλτανική Χατζάρα πάνω απ' τα κεφάλια τους συνομωτούσαν αδιάκοπα για τον ίδιο τρανό σκοπό οι Φαναριώτες. Και πέρα στις μακρινές επαρχίες και στα ξένα, οι τοπικοί άρχοντες, οι δάσκαλοι του Γένους, τα ματωμένα ράσα - ροκάνιζαν σιωπηλά σαν «τα μαμούνια της γης» τα θεμέλια της βάρβαρης απολυταρχίας.

Και όλοι αυτοί - τα κεφάλια του σκλαβωμένου Γένους - πότε με το σπαθί, πότε με το σταυρό, πότε με τη διπλωματία, πότε με το λόγο, πότε με την πέννα, πότε με το διακομιστικό εμπόριο, ξεχωρίζοντας από το δειλό και άβουλο πλήθος των ραγιάδων, πρωτοστατούσαν σ' όλους τους Εθνικούς ξεσηκωμούς της πολύχρονης σκλαβιάς που ποτέ δεν σταμάτησαν ως το Μεγάλο '21.

Έτσι ταυτόχρονα με την αναγέννηση του ελληνισμού και τη διαμόρφωση του Νεοελληνικού Έθνους αναπτύχθηκαν στον υπόδουλο ελληνικό χώρο διάφορα αρχοντολόγια, όπως:

— Η πολεμική αριστοκρατία των Κλεφταρματωλών.

— Η πολιτική κάστα των Φαναριωτών.

— Τα Επτανησιακά Αρχοντολόγια.

— Οι Κρητικές Αρχοντογενιές που οι καταβολές τους κρατούσαν από το Βυζάντιο.

— Οι αρχοντικές φάρες στις αυτόνομες αριστοκρατικές πολιτείες του Σουλίου, της Πάργας, της Χειμάρρας, της Μάνης, των Σφακιών.

— Τα αρματολίκια - που κάποτε για αρκετά χρόνια τέλη του Αιώνα του 1600 με αρχές του Αιώνα του 1700

θα κυριαρχούσε ανεξάρτητα - και κοντά σ' όλα αυτά οι τοπικοί άρχοντες δημογέροντες, προεστοί μεγαλονοικοκυραίοι, καραβοκύρηδες και αρχοντοκαραβοκύρηδες.

Δεν θα έπρεπε ίσως να παραλείψουμε και τις καθολικού δόγματος φραγκικής καταγωγής αριστοκρατικές κάστες - υπολείματα Σταυροφόρων - που επιβίωναν σε μερικά νησιά των κυκλάδων και του Αρχιπελάγους όπως η Σύρος, η Νάξος, η Σαντορίνη, η Χίος...

Για τους τελευταίους όμως θα έπρεπε να σημειώσουμε το γεγονός ότι η Δυτική Εκκλησία, που ακολουθούσαν οι φορείς τους σε συνδυασμό με κάποια προνομιακή μεταχείρηση από τους Τούρκους κατακτητές λόγω της Προστασίας ισχυρών Καθολικών Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, όπως η Γαλλία και η Αυστρία, τους διατήρησαν μέσ' τους σκοτεινούς αιώνες της σκλαβιάς σαν ξένο σώμα ανάμεσα στους ελληνορθόδοξους ραγιάδες.

Γιατί μην ξεχνάμε ότι μιλάμε για μια εποχή που η έννοια του Ελληνισμού ήτανε απόλυτα συνταυτισμένη με την ορθοδοξία. Ο εξελληνισμός των καθολικών, του Αιγαίου πραγματοποιήθηκε μετά την δημιουργία του Νεοελληνικού Κράτους που προέκυψε από την επανάσταση του '21.

Αντιθέτως οι καθολικοί των Επτανήσων είχαν αρχίσει να εξελληνίζονται πολύ νωρίτερα χάρις στην ανεξίθρησκη πολιτική των Βενετσιάνων της Γαληνότατης Δημοκρατίας του Αγίου Μάρκου, όπου εδέσποζε το πολιτικό δόγμα: «**Primo Veneziani 2 poi Christiani**».

ΤΑ ΤΖΑΚΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ '21

Και μπαίνουμε σε μια καινούρια περίοδο του Νεοελληνικού Ελληνισμού. Τώρα πια υπάρχει κάποιο ελεύθερο Ελληνικό Κρατικό κύτταρο που επιβιώνει με κέντρο, την Αθήνα, με την Ρούμελη, την Εύβοια, το Μωριά και τα νησιά του Δυτικού Αιγαίου, είναι ένας απέραντος ελληνισμός που παραμένει ακόμα αλύτρωτος κι ακολουθεί να αγωνίζεται για την Εθνική του αποκατάσταση στην Κρήτη, Επτάνησα, στην Θεσσαλία, στην Ήπειρο, στην Μακεδονία, στην Θράκη, στο Αρχιπέλαγος, στην Μικρά Ασία, στα Δωδεκάνησα, στον Πόντο, στην Κων/πολη. Βρισκόμαστε τώρα πια στο ιστορικό «χτες». Όλος αυτός ο κόσμος των παλιών Αρχοντολογιών παρά την ρητή διάταξη της Εθνοσυνελεύσεως της Τροιζήνας του 1827, που καταργούσε και δεν ανεγνώριζε τίτλους ευγενείας και τυποποιημένες εθνικές διακρίσεις, εξακολουθούσε να επιβιώνει στο Νεοελληνικό κράτος και να επηρεάζει αποφασιστικά την πολιτική ζωή αλλά και την πολιτιστική μας εξέλιξη.

Ήταν τα περίφημα «Μεγάλα τζάκια». Τα τζάκια, που ολόκληρο τον 19ο Αιώνα και μεγάλο μέρος του 20ου υπήρξαν, θεματοφύλακες των Εθνικών παραδόσεων και οι στηλοβάτες της Μεγάλης Ιδέας του Ελληνισμού.

Για να θυμηθούμε ακόμα μια λαϊκή παροιμία: «αν χάθηκαν τα δαχτυλίδια τα δάχτυλα έμειναν». Επίσης θα πρέπει να επισημάνουμε έναν ακόμα κοινωνικό παράγοντα που παρά το γεγονός ότι θα πρέπει να αναζητήσουμε τις ρίζες του στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, η μεγάλη του προσφορά στον αναγενώμενο ελληνισμό στοιχειοθετείται κυρίως από το '21 και δώθε.

Είναι ο παροικιακός Ελληνισμός της Ρωσσίας, της Αιγύπτου, της Ρουμανίας, της Τεργέστης, της Βιένης και άλλων ξένων χωρών.

(Μην ξεχνάμε τη Φιλική Εταιρία της Οδυσσού και τον Ιερό Λόχο του Δραγατσανίου). Η πιο σημαντική προσφορά όμως του παροικιακού Ελληνισμού στο Ελληνικό Κράτος και γενικώτερα στο Έθνος είναι οι τεράστιες εισφορές με άφθονο χρήμα και υλικά μέσα των Μεγάλων Ευεργετών για την πραγματοποίηση σημαντικών Εθνικών προσπαθειών και την ανέγερση Ανωτάτων Πνευματικών Ιδρυμάτων και πολλών άλλων αθανάτων μνημείων πολιτισμού.

Η ιερή φλόγα της Μεγάλης Ιδέας που δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ο Πανεθνικός μας πόθος της ολοκλήρωσης της Εθνικής Λευτεριάς, υπήρξε η ιδεολογική βάση που δεν έπαψε να θερμαίνει τις ελληνικές καρδιές μέσα από τα Ελλαδικά τζάκια και τις παροικιακές εστίες και να φωτίζει το δρόμο του Ελληνισμού, ελευθερώνοντας το ένα μετά το άλλο τα περισσότερα ελληνικά αλύτρωτα κομμάτια.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΗΜΕΡΑ

Και φτάσαμε στο Σήμερα. Οι ξένες Ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις, που ήδη από τα χρόνια του '21 είχαν αρχίσει να απλώνουν την επιροή τους στον Ελληνικό χώρο, επιδιώκοντας να κυριαρχήσουν πάνω σ' αυτόν, διαβρώνωντας κάθε ελληνικό πατριωτικό θεσμό, άλλοτε εν ονόματι Status quo (της καθεστηκίας τάξεως των ισχυρών της γης) άλλοτε εν ονόματι της «πανανθρωπίνης λευτεριάς»... και άλλοτε εν ονόματι της «Δημοκρατίας» και της Ειρήνης.

Και σαν πρώτο βήμα πέτυχαν να εκμηδενίσουν την παραδοσιακή εθνική ηγέτιδα τάξη της ελληνικής κοινωνίας. Έπρεπε να χτυπηθεί το ελληνικό θηρίο στο κεφάλι.

Για να σβύσει η Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού έπρεπε να εκμηδενιστούν οι φορείς της.

Η Ελληνική παράδοση έπρεπε να αντικατασταθεί από κάτι άλλο. Οι πατριωτικές ιδέες έπρεπε να παραχωρήσουν τη θέση τους στην υπερεκτίμηση των υλιστικών αναγκών και την επιδίωξη του ευδαιμονισμού.

Επιστρατεύτηκαν οι «Νέες Ιδέες» και η αρχή της «Δημοκρατικής Ισότητας».

Όλοι να είναι ίσοι απέναντι του νόμου. Και οι καλοί και οι κακοί και οι τίμιοι είναι οι άτιμοι και οι ήρωες και οι λιποτάκτες, και οι φιλότιμοι και οι επιτείδιοι και οι τίμιοι και οι κλέφτες, και οι εργατικοί και οι κηφήνες, και οι ευεργέτες και οι εκμεταλευτές, και οι εθνομάρτυρες και οι αρνησιπάτριδες και οι εθνικοί αγωνιστές και οι προδότες της Πατρίδας.

Εν ονόματι της Δημοκρατικής Ισότητας, όλοι στο ίδιο σακί.

Κι έτσι φτάσαμε στο κοινωνικό **Σήμερα** που δεν παραδέχεται ηθικές διακρίσεις.

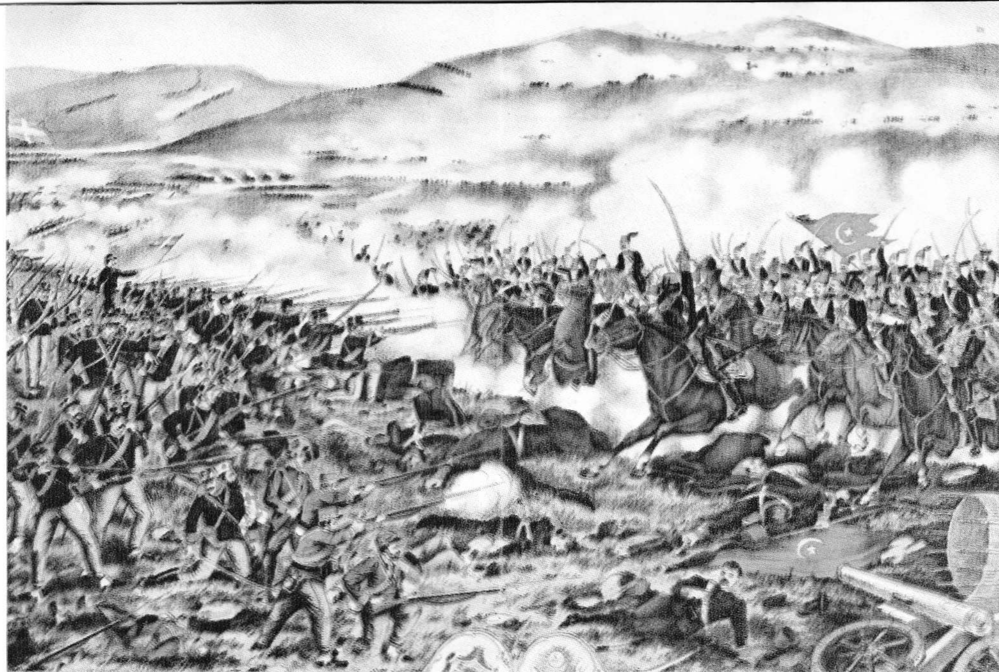
Και όπου η μόνη κοινωνική διάκριση που είναι ανεκτή είναι το χρήμα, ανεξάρτητα από τον τρόπο που το απέκτησαν οι κάτοχοί του.

Στο κοινωνικό σήμερα όπου δυο φαινομενικά αντίπαλες ιδεολογικές ροπές, ο Αμερικανισμός και ο Μαρξισμός που στηρίζονται και οι δυο στο ίδιο υλιστικό υπόβαθρο έχουν τον ίδιο στόχο, την εκμηδένιση των εθνικών μας ιδανικών, τον αντεθνισμό του ελληνισμού. Κι έτσι φθάσαμε στο τραγικό σύγχρονο φαινόμενο, που επισημάναμε στην αρχή.

ΚΑΙ ΤΟ «ΑΥΡΙΟ»

Πού βαδίζουμε; Μήπως πάμε για το 1992, που θα μπούμε στην ΕΟΚ, θα πάψουμε να είμαστε Έλληνες και θα γίνουμε Ευρωπαίοι; όπως οραματίζονται διάφοροι μεγαλόσχημοι κουφιοκεφαλάκηδες και μετά Χριστού Προφήτες;

Και μπαίνοντας στο κοινό μαντρί που λέγεται ΕΟΚ με Άγγλους, Γάλλους, Πορτογάλους, Γερμανούς, Ισπανούς, Ολλανδούς και λοιπούς συνεταίρους θα αφομοιωθούμε με αυτούς; θα πάψουμε να είμαστε Έλληνες; Ή μήπως θα πάψουν οι Γάλλοι να είναι Γάλλοι, οι Γερμανοί να είναι Γερμανοί και οι Άγγλοι να είναι Άγγλοι, ε-

πειδή θα ανήκουν στην Κοινή Οικονομική Κοινότητα;

Μήπως θα γίνουν Εβραίοι;

Ας μην προχωρήσουμε καλύτερα και ας σοβαρευτούμε.

Ας ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία. Σ' όλους τους Αιώνες θα δούμε να δίνονται μορφές παγκοσμιότητας από κυρίαρχους που φιλοδοξούν να υποτάσουν και να καταδυναστεύουν ξένους λαούς, ζαχαρόνωντας το πικρό χάπι της κυριαρχίας τους εν ονόματι της Ειρήνης από την εποχή της Pax Romana ως την εποχή των μακάρια της λήξη PAX BRITANICA της PAX SOVIETICA.

Ας μην εθελοτυφλούμε.

Η μελέτη της ιστορίας ας είναι ο οδηγός για το μέλλον μας.

Στο έθνος έχουμε περάσει πολύ χειρότερα. Κι όμως επιβιώσαμε σαν Έθνος. Διεθνές κλίμα υπήρχε και το '21 που κυριαρχούσε η «Ιερά Συμμαχία» που καταδίκαζε συντριπτικά κάθε απελευθερωτική προσπάθεια (είτε Πολιτική είτε Εθνική). Διεθνές κλίμα υπήρχε και το '40 όταν οι Ευρωπαϊκές Δημοκρατίες σωριαζόντουσαν σαν χάρτινοι πύργοι μπροστά στην Χιτλεροφασιστική λαίλαπα.

Κι όμως και στις δυο αυτές περιπτώσεις για να μην επεκταθούμε και σε πολλές άλλες ανάλογες, εμείς οι Έλληνες υψώσαμε, ανάστημα, σηκώσαμε κεφάλι και τα βάλαμε με τιμή και δόξα.

Κι όπως, μέσα στα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς μέσα απ' την μεγάλη μάζα των Ραγιάδων, των συνετών υποτεταγμένων, ξεπήδησαν οι οι τρελλοί ανυπόταχτοι έτσι θα ξαναπεταχτούν από τον ίδιο χώρο, από το ίδιο χώμα από την ίδια πατρίδα, πάλι διαλεχτοί Έλληνες που ξεχωρίζουν από την μάζα των σημερινών Φραγκοραγιάδων, για να αποτελέσουν μια καινούρια ελληνική εθνική ηγεσία, για μια νέα αριστοκρατία αγωνιστών.

Όσο εξακολουθούν να υπάρχουν Έλληνες αλύτρωτοι, όσο εξακολουθούν ελληνικά χώματα να βρίσκονται, σε ξένα χέρια ή αποκομμένα από τον εθνικό μας κορμό, όσο καραδοκούν ξένοι επιβουλείς που εποφθαλμούν και επιβουλεύονται τις εθνικές μας σάρκες, η Μεγάλη Ιδέα και μόνον αυτή πρέπει να είναι το υπέρτατο ιδανικό του Ελληνισμού.

Οι συνθήκες γράφονται και ξεγράφονται. Τα πολιτεύματα και τα καθεστώτα έρχονται και παρέρχονται. Ένα μένει σταθερό. Η ΠΑΤΡΙΔΑ. Η Ελλάδα μας και ο αγώνας για την ύπαρξη της Λευτεριάς της και την Εθνική της ολοκλήρωση.

Κάθε έθνος που θέλει να ζήσει και να προκόψει πρέπει να στοχεύει ψηλά. Και να μην γελιώμαστε, όσα κι αν θέλουν να λένε οι ζηλωτές του υλισμού, του φιλοτομαρισμού και της ειρήνης, οι αγώνες και οι πόλεμοι ποτέ δεν θα λείψουν όσο θα υπάρχουν άνθρωποι πάνω στη Γη... όσο υπάρχουν Έθνη.

Αυτός είναι ο υπαρκτός Νόμος της επιλογής που έχει επιβληθεί από την θεία πρόνοια για να εξασφαλίζει τη δύναμη και την ζωτικότητα όλων των πλασμάτων της Δημιουργίας.

Οι συνθήκες των εθνικών αγώνων που αποτελούν πάντοτε τα ασφαλέστερα κριτήρια επιλογής των εκλεκτών και των αρίστων ενός λαού, δε θα πάψουν ποτέ να είναι τα φυτώρια και οι κοιτίδες παραγωγής και ανάπτυξης της Εθνικής Ηγεσίας του.

Γι' αυτό κάθε πολιτική και πολιτική ηγεσία που θέλει να λέγεται και να είναι Εθνική έχοντας επίγνωση της Ιερής αποστολής της, καλλιεργεί και αναπτύσει τις αγωνιστικές αρετές που θα την αναδείξουν σε άξιο οδηγό του λαού της αλλά και πρότυπο τρόπου ζωής και γενικής νοοτροπίας. Η φιλοτιμία, η ντομπροσύνη, η φιλοκερδία, το θάρρος, η αυτοθυσία, η ειλικρίνεια και προπάντων η αδιάκοπη προσφορά της στο εθνικό σύνολο σε αίμα, χρήμα, πνεύμα, και ιδρώτα, είναι οι ιδιότητες που πρέπει να την κρατούν αδιάκοπα στο ύψος της αποστολής της, για να επιβάλεται στο λαό, που θα την παραδέχεται θα την ακολουθεί και θα την έχει σαν παράδειγμα τόσο στον πόλεμο όσο και στην ειρήνη.

ΣΧΗΜΑ ΚΑΙ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΦΥΛΕΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ
(V)

Γράφει ο Πενθεύς

Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η επικράτηση της μικρής Δωρικής ομάδας στην κοιλάδα του Ευρώτα δεν στάθηκε καθόλου μια εύκολη υπόθεση και οι αγώνες της ενάντια στους παλιούς κατοίκους της ήταν αιματηροί και μακροχρόνιοι.

Οι Αχαιοί που ζούσαν τότε στα μέρη εκείνα, δεν έμοιαζαν με τους ειρηνικούς πρωτοέλληνες ούτε ζούσαν σε μικρούς απροστάτευτους συνοικισμούς. Ήταν γενναίοι και έμπειροι πολεμιστές, γνώριζαν τα μυστικά του ορύχαλκου και τα πολιτικά τους κέντρα όπως των Μυκηνών και της Τίρυνθας, προστατεύονταν από απόρθητα τείχη.

Η διείσδυση των Δωριέων στην κοιλάδα πραγματοποιήθηκε αργά και προσεκτικά. Αφού εγκαταστάθηκαν σε μια συστάδα λόφων στους πρόποδες του Ταϋγέτου έθεσαν τα θεμέλια του λιλιπούτιου κρατιδίου τους με τη δημιουργία τριών συνοικισμών: της Πιτάνης, της Κυνόσουρας και της Μεσόας. Οι συνοικισμοί αυτοί αντιστοιχούσαν πιθανότατα στις τρείς φυλές τους: τους Υλλείς, τους Δυμάνας και τους Παμφύλους. Για την πολιτειακή νομοθεσία των Δωριέων αυτών αγνοούμε και σήμερα πολλά στοιχεία όμως πιστεύουμε ότι η άποψη του Ηρόδοτου (1,65) κακουομώτατοι ήσαν σχεδόν πάντων Ελλήνων, συνιστά υπερβολή.

Πιθανότατα για όλο το διάστημα μέχρι της εμφανίσεως του μεγάλου Νομοθέτη, ίσχυαν οι λεγόμενοι τεθμοί (=θεσμοί) δηλαδή άγραφοι νόμοι που ανάγονταν στην εποχή του Αιγιμιού.

Περικυκλωμένοι από τους συγκριτικά υπέρτερους σε αριθμό Αχαιούς, οι Δωριείς αυτοί ήσαν υποχρεωμένοι να ζουν σε συνεχή επαγρύπνηση. Η επιβίωσή τους εξαρτιόταν απόλυτα από τη δύναμη και την ισχύ των όπλων τους.

Αν και μπροστά στα μάτια τους απλωνόταν η εύφορη λακωνική γη καμμιά δε μπορούσε να γίνει σκέψη για άνοιγμα χωραφιών και αμπελιών μια που τότε το δωρικό ξίφος ήταν ακόμα ανίσχυρο να προστατέψει το άροτρο. Έτσι για πολλά χρόνια οι Δωριείς προμηθεύονται τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους αγαθά με αιφνιδιαστικές επιδρομές στους γύρω προδωρικούς συνοικισμούς.

Σ' αυτές τις συγκρούσεις του σιδήρου με τον ορείχαλκο ο σίδηρος θριαμβεύει σχεδόν πάντα, γιατί όπως παρατηρεί ο Thomson ο πρώτος ήταν στη διάθεση όλων και δεν αποτελούσε προνόμιο μιας τάξης όπως τα πολυδάπανα μπρούτζινα όπλα των Αχαιών[1].

Αυτές οι επιδρομές των Δωριέων προκαλούν όπως είναι φυσικό μεγάλες αναστατώσεις όχι μόνο στους γύρω πληθυσμούς αλλά στην Πελοπόννησο ολόκληρη. Η δυσφορία των Αρκάδων και των Αργείων που βλέπουν τους εμπορικούς δρόμους που οδηγούν στο Νότο να μην προσφέρουν την προηγούμενη ασφάλεια, οξύνει μια ήδη αρκετά τεταμένη κατάσταση.

Μπροστά στον κίνδυνο της δημιουργίας ενός εχθρικού συνασπισμού σε θέση να τους εκδιώξει από την καινούρια τους πατρίδα, οι Δωριείς πέρα από τη χρήση των όπλων καταφεύγουν στη διπλωματία.

Πραγματικά μετά την πολιτική συνένωση των τριών οικισμών, οι Δωριείς επικεντρώνουν την προσοχή τους στην αύξηση της πολεμικής τους δύναμης μέσα από την ενσωμάτωση αξιόλογων προδωρικής καταγωγής ομάδων.

Αν και οι στρατιωτικοί κάθε άλλο φημίζονται για τις διπλωματικές τους ικανότητες, οι Δωριείς ηγέτες τα κατάφεραν περίφημα. Η έστω και μακρυνή φυλετική συγγένεια, η κοινή αντίληψη της πολεμικής αρετής σαν την υπέρτατη των αξιών και το διαχρονικό πνεύμα της στρατιωτικής αλληλοσυμπαράστασης κάνουν εύκολο το διάλογο.

Οι Δωριείς δέχονται στους κόλπους τους, τους ευγενέστερους των Αχαιών γειτόνων τους ισότιμα με παραχώρηση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων μια που όπως εύστοχα παρατηρεί ο O. Spengler «ειδικά στις πολεμικές κοινότητες κάθε ξένος "ράτσας" ήταν πάντα καλοδεχούμενος, χωρίς κανείς να νοιάζεται για τη φυλή από την οποία προερχόταν»[2]. Έτσι γυρω στα 1.000 π.Χ. ο συνοικισμός των Λιμνών προστίθεται στους τρεις προηγούμενους.

Αυτή ακριβώς η ενσωμάτωση στο δωρικό κορμό πολλών ευγενών Αχαιών εξηγεί θαυμάσια το θεσμό της διπλής Βασιλείας, όπου οι Αγιάδες λογάριαζαν τους εαυτούς τους όχι για Δωριείς αλλά για Αχαιούς[3].

Έχοντας αυξήσει με τον τρόπο αυτό τη στρατιωτική τους δύναμη, οι Δωριείς αρχίζουν να καταστρώνουν φιλόδοξα σχέδια για τη διεύρυνση των συνόρων τους. Οι επιδρομές παραδίδουν τη θέση τους στους κατακτητικούς πολέμους.

Η αναζήτηση του ζωτικού χώρου έχει αρχίσει.

Πρώτος στόχος είναι η Αρκαδία. Περιοχές όπως η Σελλασία, η Πελλάνα, μέρος της Κυνουρίας, η Αιγύς και η Σκιρίτις περνούν κάτω από τον έλεγχο των ανθρώπων με τα σιδερένια όπλα. Το μεγαλύτερο μέρος της κατακτημένης γης διαμοιράζεται σε κλήρους (δωρ. κλάρους) και μεγάλες εκτάσεις αφιερώνονται στους ήρωες και τους Θεούς. Τους κλήρους αυτούς καλούνται να καλλιεργήσουν προς όφελος των κατακτητών οι νικημένοι προδωρικοί πληθυσμοί.

Με προστατευμένα τα σύνορα απέναντι στους Αρκάδες και τους Αργείους οι Δωριείς στρέφουν την προσοχή τους στην κατάκτηση των τριών αχαϊκών κέντρων της Λακωνικής, την Φάριν, τας Γερόνθας και τας Αμύκλας.

Τα δυο πρώτα βρίσκονται στους πρόποδες της δυτικής πλευράς του Πάρνωνα και το τρίτο στη δυτική όχθη του Ευρώτα, που αν και πολύ κοντά στο ορμητήριο των κατακτητών είχε αντισταθεί και συνέχιζε να αντιστέκεται στην ιδέα μιας πολιτικής ένωσης με τους τέσσερις άλλους οικισμούς.

Στα τέλη του 9ου αιώνα ή στις αρχές του 8ου π.Χ. η Σπάρτη, η πόλη κράτος των Δωριέων, υφίσταται μια βαθειά εσωτερική μεταβολή, με την εφαρμογή της ρήτρας.

Η ρήτρα ήταν ο θείος Νόμος που με τη μορφή μαντείας είχε αποκαλυφθεί στο σοφό νομοθέτη Λυκούργο και η οποία υπαγόρευε:

Διός Συλλανίου και Αθάνας Συλλανίας Ιερόν ιδρυσάμενον, φυλάς φυλάξαντα και ωβάς ωβάξαντα, τριάκοντα συν αρχαγέταις καταστήσαντα, ώρας εξ ώρας απελλάξειν μεταξύ Βαβύκας τε και Κυακιώνος, τούτους εισφέρσιν τε και αφίστασθαι, δάμω δε ταν κυρίαν ήμεν και κράτος[4].

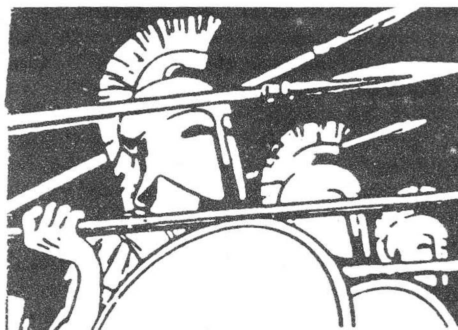
Τριάντα επτά μόνο λέξεις ήσαν αρκετές να προσδιορίσουν τις θεμελιώδεις λειτουργίες του σπαρτιατικού συντάγματος.

Επιχειρόντας μια πρώτη ανάλυση μπορούμε να πούμε ότι:

1) Ορίζονται προστάτες του συντάγματος ο Ζεύς Συλλάνιος και η Αθηνά Συλλανία

2) Η παλιά φυλετική διαίρεση συνυπάρχει με την καινούρια που είχε προκύψει μέσα από την πολιτική ένωση των συνοικισμών

3) Θεμελιώδεις αρχές της πόλης ήταν οι δυο Βασιλείς, η γερουσία των 28 και η εκκλησία του δήμου. Η εκκλησία του δήμου δεν μπορούσε να νομοθετήσει δίχως το προβούλευμα της Γερουσίας. Τόπος σύγκλισης της εκκλησίας ο χώρος μεταξύ της γέφυρας Βαβύκας και του ποταμού Κυακιώνος

4) Στο δήμο ανήκει η κυρία και το κράτος

Σ' αυτή την τελευταία παράγραφο της ρήτρας η οποία αποτελεί ουσιαστική παραχώρηση δικαιωμάτων στο δήμο, αντικαθρεπτίζεται το σπαρτιατικό αίτημα για τον αναδασμό της Μεσσηνίας.

Οι βλέψεις των Σπαρτιατών για την κατάκτηση της εύφορης γης της Μεσσηνίας άρχισαν να προδιαγράφονται απειλητικές στα μέσα περίπου του 8ου αιώνα μετά την ενσωμάτωση των Αμυκλών. Το οξύτατο δημογραφικό πρόβλημα και κάποια κακοδιαχείρηση των κλήρων απειλούσαν με κοινωνική αναταραχή και η μόνη θεατή λύση ήταν ένας ακόμη κατακτητικός πόλεμος.

Οι κάτοικοι της Μεσσηνίας ήταν ένα δείγμα δωρικών και προδωρικών φυλών. Οι Δωριείς υπό του Ηρακλείδη Κρεσφόντη είχαν προτιμήσει την ειρηνική συνύπαρξη με τους προδωρικούς πληθυσμούς της περιοχής και είχαν σχεδόν αφομοιωθεί.

Εναντίον αυτού του λαού οι Σπαρτιάτες ξεκινούν ανάμεσα στο 750 π.Χ. και το 715 π.Χ. ένα αιματηρό μακροχρόνιο αγώνα, αποφασισμένοι να μην επιστρέψουν στις εστίες τους δίχως πρώτα να καθυποτάξουν τους εχθρούς τους.

Με ορμητήριο την Άμφεια οι εισβολείς επιχειρούν με τη γνωστή τακτική των αιφνιδιαστικών επιδρομών να εκτοπίσουν τους Μεσσήνιους από την πεδιάδα. Όμως η αντίσταση από την άλλη πλευρά φαίνεται ακατάσβεστη.

Μέσα στη γενική τούτη αναστάτωση νικητές και ηττημένοι έναν είχανε σκοπό: Οι πρώτοι θυσιάζανε τα πάντα για να διατηρήσουν μια ακατάβλητη στρατιωτική σύνθεση που μονάχα αυτή μπορούσε να κρατήσει κάτω από το ζυγό τους τους καταχτημένους πληθυσμούς και οι δεύτεροι το μόνο που κοίταζαν ήταν πώς να μπορέσουν να ξεσηκωθούν ενάντια στους δυνάστες τους. Τόση στάθηκε εκείνα τα χρόνια η αβεβαιότητα για το αύριο, που βλέπουμε να γίνεται μια σημαντική αλλαγή στον τρόπο που θάβανε ως τότε τους νεκρούς. Δεν βάζουν πια τον πεθαμένο μέσα σε λαξευτούς ή θολωτούς τάφους, μα καίνε, τις περισσότερες τουλάχιστον φορές, τοποθετώντας τη στάχτη του σ' αγγεία για να μπορούν σε μια

ξαφνική μετακίνηση ή μετανάστευση να πάρουν μαζί τους τα λείψανα των προγόνων τους. Ο Πλούταρχος αναφέρει χαρακτηριστικά πως οι Σπαρτιάτες δεν βάζανε στον τάφο του πεθαμένου το παραμικρό στολίδι ή δώρο και το πένθος τους δεν κράταγε παρά έντεκα μονάχα μέρες[5].

Η απουσία για χρόνια ολόκληρα των Σπαρτιατών από την πόλη τους οδήγησε όπως ήταν φυσικό σε κάθετη πτώση του αριθμού των γεννήσεων. Μπροστά σ' αυτό το θανάσιμο κίνδυνο οι γυναίκες της Σπάρτης κάνουν διάβημα στις αρχές ζητώντας την ανάκληση στην πόλη μέρους του στρατεύματος για όσο χρόνο η τεκνοποιΐα απαιτούσε. Σύμφωνα με τον Έφορο[6] οι αρχές έκαναν δεκτό το αίτημα αλλά επειδή υπήρχε το πρόβλημα του όρκου ανακλήθηκαν μόνο όσα είχαν στρατευτεί ύστερα από αυτόν.

Η αντίσταση των Μεσσηνίων κατέρρευσε το εικοστό έτος του πολέμου με την εκπόρθηση του οχυρού της Ιθώμης.

Ακολούθησαν σημαντικότατες πολιτικές κοινωνικές και πληθυσμιακές ανακατατάξεις. Ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού διαλέγει το δρόμο της αυτοεξορίας (Παυσ. IV 14.1) το μεγαλύτερο όμως μέρος παραμένει στις εστίες του. Όσοι μένουν είναι ψυχολογικά προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουν τα χειρότερα από ένα λαό του οποίου η πολεμική φήμη έχει απλωθεί στην Πελοπόννησο ολόκληρη.

Οι φόβοι όμως των τελευταίων δεν επαληθεύονται. Περισσότερο από δούλους οι Σπαρτιάτες είχαν ανάγκη από εύφορη γη. Ο Βασιλιάς Πολύδωρος στην αρχή της εκστρατείας του είχε δηλώσει ξεκάθαρα το σκοπό του: «επί την ακλήρωτον της χώρας βαδίζειν».

Οι Σπαρτιάτες συμπεριφέρθηκαν στους ηττημένους πληθυσμούς με πολιτική και κοινωνική σύνεση. Βέβαια κατέστρεψαν τα τείχη των πόλεων που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σαν μελλοντικά ορμητήρια τους διασφάλισαν όμως το δικαίωμα να παραμείνουν στα σπίτια τους και να καλλιεργούν τα χωράφια τους με μοναδικές υποχρεώσεις:

1. να μην ξαναπάρουν τα όπλα ενάντια στη Σπάρτη.
2. να δίδουν στη Σπάρτη το 1/2 της ετήσιας παραγωγής τους.
3. να παρίστανται στη Σπάρτη με τις γυναίκες τους κατά την κηδεία των Ηρακλειδών Βασιλέων.

Της πληροφορίες αυτές τις δίδει ο Παυσανίας με το γλαφυρό αφηγηματικό του τρόπο:

« πρώτον μεν αυτοίς επάγουσιν όρκον μήτε αποστήναι ποτε απ' αυτών μήτε άλλο εργάσασθαι νεώτερον μηδέν· δεύτερον δε φόρον μεν ουδένα επέταξαν ειρημένου, οι δε των γεωργουμένων τροφών σφίσιν απέφερον ες Σπάρτην πάντων τα ημίσσεα. Προείρητο δε και επί τας εκφοράς των βασιλέων και άλλων των εν τέλει άνδρας εκ της Μεσσηνίας και τας γυναίκας εν εσθήτι ήκειν μελαίνη και τοις παραβάσι επέκειτο ποινή.

συνεχίζεται

1. G. Thomson: The Prehistoric Aegean σελ. 29
2. O. Spengler: Η θανάσιμη κρίση του λευκού πολιτισμού. Περιδικό Αντίδοτο. Τεύχος 2 σελ. 10
3. Ηροδ. Ε, 72
4. Λυκ. 6
5. Δ. Φωτιάδη: Ζωή και τέχνη σελ. 130
6. Fr. Gr. Histr. 70, F. 216

ΟΙ ΕΙΛΩΤΕΣ

Τοῦ Γιάννη Κορδάτου*

Πολλοί ἀπό τούς ἱστορικούς καί ἑλληνιστές — κυρίως οἱ παλαιότεροι — παραδέχονται πώς οἱ Εἵλωτες ἦταν 'Αχαιοί καί γενικά προδωρικοί κάτοικοι τῆς Λακωνίας. Τήν γνώμη αὐτή πολλοί δέν τήν βρίσκουν σωστή. Νομίζω πώς ἔχουν δίκιο. 'Από τίς ἀρχαῖες πηγές δέν βγαίνει πώς οἱ Εἵλωτες ἦταν 'Αχαιοί. 'Ο Θουκυδίδης (VII, 57) καί ἄλλοι δέν λένε πώς ὑπῆρχε φυλετική διαφορά ἀνάμεσα Περιοίκων, Σπαρτιατῶν καί Εἱλώτων. Ἔχουμε μάλιστα τήν μαρτυρία τοῦ 'Αντιόχου (βλ. F.H.G., τ. I, 184 ἀπόσ. 14) πού λέει πώς Εἵλωτες ἔγιναν γιά πρώτη φορά ἐκεῖνοι πού δέν πῆραν τά ὅπλα ἐνάντια στούς Μεσσηνίους. 'Από τόν 4ο ὅμως αἰώνα καί δῶθε ἄρχισε νά σχηματίζεται καί ἀντίθετη παράδοση. 'Ο Θεόπομπος (F.H.G., τ. I., 280, ἀπόσ. 15) λέει πώς ὑπῆρχε φυλετική διαφορά ἀνάμεσα Εἱλώτων καί Λακεδαιμονίων(1). 'Η παράδοση αὐτή εἶναι πολύ πιθανό νά σχηματίστηκε ἀπό τούς ἐχθρούς τῆς Σπάρτης πού θέλανε νά τούς παρουσιασθοῦν πώς δέν εἶχαν καμμιά σχέση μέ τούς 'Αχαιούς τοῦ 'Αγαμέμνονα, τοῦ 'Αχιλλέα καί τοῦ Μενελάου.

'Από τούς ἱστορικούς πού ἐρεύνησαν τό ζήτημα αὐτό ὁ Γερμανός Ed. Meyer («'Ιστορία τῆς 'Αρχαιότητας», τ. II, 355, παρ. 176) ὑποστήριξε πώς οἱ Εἵλωτες καί οἱ Περίοικοι ἦταν Δωριεῖς καί πώς οἱ πρῶτοι πού γίνανε Εἵλωτες, δηλαδή σκλάβοι, ἦταν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἕλους. 'Ο 'Ιταλός ἱστορικός Pareti («'Ιστορία τῆς 'Αρχαίας Σπάρτης» (ἰταλικά), Φλωρεντία 1917, σ. 87, 96, 193, 206) ἔχει καί αὐτός τήν γνώμη πώς οἱ Εἵλωτες ἦταν Δωριεῖς. 'Ο Γερμανός ἱστορικός Kahrstedt («Griechisches Staatsrecht», τ. I, Sparta und Sejne Symmachie, Γοτίγγη 1922, σ. 1-8 καί 57-58) ὑποστηρίζει πώς στήν Λακωνία δέν ὑπῆρχε ἄλλη φυλή ἐξόν ἀπό τήν δωρική(2). 'Ο Γάλλος ἱστορικός G. Glotz, δέν παίρνει ξεκάθαρη θέση παρά γράφει πώς οἱ ἱστορικοί τῆς ἀρχαιότητας συζητοῦσαν γιά τήν καταγωγή τῶν Εἱλώτων καί Περιοίκων ἀλλά δέν ἤξεραν ἄν ἦταν Δωριεῖς ἤ ἀνήκανε σέ προ-

δωρικές φυλές. Καί συμπληρώνοντας τήν γνώμη του γράφει πώς «οἱ Εἵλωτες - ''παλαιοί'' τῆς Λακωνίας καί ''νέοι'' τῆς Μεσσηνίας — ἦταν δοῦλοι τοῦ κοινοῦ» (ὅπ. παρ. 358).

Ἄσχετα ὅμως ἀπό τά ἐπιχειρήματα τοῦ Pareti, τοῦ Kahrstedt καί τοῦ Ed. Meyer, ἕνα ἄλλος πολύ σπουδαιότερος λόγος μᾶς ἀναγκάζει νά δεχθοῦμε πώς οἱ Εἵλωτες ἦταν σκλαβωμένοι Δωριεῖς.

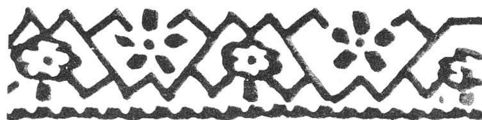
Πρῶτα πρῶτα ὅταν ἦρθαν οἱ Δωριεῖς στήν Πελοπόννησο, ὁ θεσμός τῆς δουλείας σ' ὅλες τίς ἑλληνικές περιοχές διατηροῦσε ἀκόμα τήν μορφή πού εἶχε στήν λεγόμενη ὁμηρική ἐποχή. Δηλαδή ἦταν ἐλαφριᾶς μορφῆς. Οἱ δοῦλοι ἀνήκανε στήν πατριά (γένος). Ὁ θεσμός λοιπόν τῆς δουλείας ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τόν 7ο αἰώνα καί δῶθε ἦταν ἄγνωστος στά παλαιότερα χρόνια γιατί ἡ ἐκμετάλλευση τῶν δούλων ἦταν σκληρή.

Συνακόλουθα οἱ Σπαρτιάτες στά πρίν τοῦ 7ου αἰώνα χρόνια δέν μποροῦσαν νά σκλαβώσουν μεγάλο ἀριθμό προδωρικῶν κατοίκων τῆς Λακωνίας α) γιατί δέν μποροῦσαν νά τούς φυλάξουν καί β) γιατί ἀκόμα δέν εἶχε ἐμφανισθεῖ τό κράτος. Ἄρα δέν μποροῦσαν νά ὑπάρξουν «δοῦλοι τοῦ κοινοῦ».

Ἔπειτα καί κάτι ἄλλο πρέπει νά προσέξουμε. Ἡ περιοχή τῆς Λακωνίας, ὅπως ξέρουμε, ἦταν τόπος φτωχός καί ἄγονος. Σέ τίποτα λοιπόν δέν θά χρησίμευαν τόσοι δοῦλοι, ἀφοῦ μάλιστα ὅταν κατέβηκαν οἱ Δωριεῖς οἱ πιό πολλοί ἦταν χτηνοτρόφοι.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

* «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος», Τόμος Α, σελ. 345-6.
1. Βλ. Θουκυδ., Ι, 101, 2, Ἰσοκράτ., «Παναθ.», 254, 259, Παυσαν., ΙΙΙ, 2, 7, XI, 8, XX, 6, Ἑλλάνικο (F.H.G., τ. Ι. 54, ἀπόσ. 67), Ἔφορο (F.H.G., τ. Ι, 238, ἀπ. 18).
2. Ὁ Victor Ehrenberg σέ μελέτη του πού δημοσιεύθηκε στό περ. «Hermes» (1924) καταπολέμησε τίς θεωρίες τῶν Ed. Meyer, Pareti, καί Kahrstedt, χωρίς ὅμως καί νά κλονίσει τίς ἀπόψεις τους.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Περιοδικο ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ

ΕΝΑ ΝΕΟΡΑ·Ι·ΧΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΕΥΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ένα νεανικό, ξανθό κεφάλι με κοντά μαλλιά, σκυμένο κάτω από τα μεταλλικά φτερά του F-16, επιθεωρεί με καμάρι κι έναν ενδόμυχο ερωτισμό τις γυμνές, σκληρές καλά προσαρμοσμένες βόμβες του αεροπλάνου του. Τους μιλά, αγγίζει με αίσθηση το μακρύ κορμό τους, επέκταση του ανδρισμού του, και χαϊδεύει με κάποιο ερωτικό άγχος τα μυτερά άκρα τους... Βγάζει από την τσέπη του μια κιμωλία και γράφει πάνω στο ψυχρό, μεταλλικό μόριο: «Το Santam With Love» Αυτός ο υπερφίαλος φαλλός της σύγχρονης τεχνολογίας, θα διαλύσει τον «σκυλάραπα Σαντάμ, θα τον διαμελίσει!

Είναι φιαγμένος. Αν ήτανε να ενωθεί ερωτικά εκείνη ακριβώς τη στιγμή μ' ένα θηλυκό, είναι σίγουρο ότι θα του έφευγε όλος ο ερωτικός «τσαμπουκάς» και το αντριλίκι. Θα 'ταν αμφίβολο αν θα μπορούσε να εκτελέσει στη συνέχεια την αποστολή του. Η ξέφρενη όμως και ατίθαση νεανική του ορμή, μη μπορώντας να εξευγενιστεί (ποιος άλλωστε του έμαθε κάτι τέτοιο) καθοδηγείται έντεχνα από τους ανώτερους του, ζητώντας μια δυναμική, άμεση και καταστροφική έκφραση. Κάτι ήξεραν οι Χίππις τον καιρό του Βιετνάμ με το πετυχημένο τους σύνθημα: «Make love not war»: Ποιος θέλει πόλεμο όταν είναι ερωτικά ικανοποιημένος; Οι ανώτεροι όμως στρατηγοί του το γνωρίζουν και γι' αυτό τον περιορίζουν, μήνες τώρα, σε συνθήκες διαρκούς εκπαίδευσης και πολεμικής προετοιμασίας. Έχει γίνει πειθήνιο όργανο της ανίερης προπαγάνδας τους. Είναι έτοιμος να σκοτώσει για την ειρήνη.

Είναι πια ψηλά στον αέρα, αητός, κυρίαρχος των αιθέρων, αψηφώντας τους νόμους της φύσης, υπεράνθρωπος. Η πόλη από κάτω του κουκλόσπιτα και σπιρτόκουτα κι οι άνθρωποι ζωύφια, μερμήγκια, μικρόβια -ούτε καν φαίνονται. Πατάει το κουμπί και χύνει το μολυβένιο σπέρμα του. Όλοι οι πιλότοι του σμήνους εκσπερματώνουν με άγρια χαρά και ανακούφιση χιλιάδες «έξυπνες» βόμβες μέσα στην απόμακρη μήτρα του θηλυκού κατά τα άλλα αντιπάλου τους. Ο ουρανός σ' όλες τις αποχρώσεις του κόκκινου. Είναι μια γιορτή, ένα παράξενο πολεμικό πανηγύρι με χιλιάδες φωτιές και βεγγαλικά. Περίεργο! Δεν νιώθει πια μίσος για το Σαντάμ. Τώρα που άδειασε, που έριξε όλες τις βόμβες του, νιώθει ανακουφισμένος και βλέπει τα πάντα σαν ένα όμορφο, μαγικό βιντεοπαιχνίδι. Όλες οι βόμβες πέρασαν «έξυπνα» από την καμινάδα του προεδρικού μεγάλου κι έπληξαν το Σαντάμ ή μόνο τους στρατιωτικούς και οικονομικούς στόχους. Όλα τα υπόλοιπα σπίτια παραμένουν άθικτα και ασφαλή - οι κάτοικοί τους πίνουν αμέριμνοι τσάι, αδιάφοροι για τα όσα συμβαίνουν γύρω τους.

Από τον ασύρματο δίνεται η διαταγή για αναχώρηση κι επιστροφή στη βάση. Απογοητευμένος που εγκαταλείπει το μαγικό, φαντασμαγορικό τηλέραμα ξεκινά να φύγει, όταν αισθάνεται ένα φοβερό τράνταγμα στο πίσω μέρος του αεροπλάνου του. Γυρίζει και βλέπει την ουρά τυλιγμένη στις φλόγες. Το αεροπλάνο του αρχίζει να κάνει ζικ-ζακ και να πέφτει προς τα κάτω.

«Με χτύπησαν!» σκέφτεται με τρομάρα και οι φαντασμαγορικές εικόνες του απόμακρου, αρρωστημένου παιχνιδιού σβήνουν ξαφνικά από μπροστά του. Ανοίγει το κάλυμμα, πατάει το κουμπί κι εκσφενδονίζεται με δύναμη μέσα στον ψυχρό αέρα. Αρχίζει να πέφτει με δύναμη προς τα κάτω, προς το κέντρο της γιορτής και του παιχνιδιού.

Τα πράγματα διαρκώς μεγαλώνουν καθώς πλησιάζει ολοένα στη γη. Το παιχνίδι γίνεται τελικά πραγματικότητα. Βλέπει μια ισοπεδωμένη σχεδόν πόλη, γεμάτη καπνούς και φωτιές. Οι σειρήνες ηχούν δαιμονισμένα, τ' ασθενοφόρα πάνε κι έρχονται. Προσγειώνεται πάνω στη μεγάλη «καμινάδα» που άνοιξαν οι βόμβες του... Τρομάζει! Παντού αίματα και βογγητά. Εκατοντάδες οι σκοτωμένοι γύρω του. Πτώματα διαμελισμένα, πολτοποιημένα, κομματιασμένα, ακέφαλα κορμιά. Φρίκη, πόνος και όλεθρος! Γυναίκες, γέροι και παιδιά και όχι στρατιώτες ή εργοστάσια χημικών όπλων. Η φρίκη του άδικου σκοτωμού από ψηλά σε όλο το απαίσιο και άνανδρο μεγαλείο της! Δυο μικρά, άψυχα κορμάκια λίγα μέτρα μπροστά του σκεπάζονται με θρήνους κι αναφυλλητά από την αιματοβαμένη, χαροκαμμένη μάνα τους. Δεξιά του ξεψυχάει με ρόγχο ένας γέροντας με πολτοποιημένο το σώμα και τα πόδια του.

Τα έχει χάσει: Μα το CNN, ο πρόεδρος, οι πολιτικοί, ο στρατηγός, οι εφημερίδες, τα λέιζερ... οι έξυπνες βόμβες που περνούν σαν Αη Βασίληδες μόνο από τις καμινάδες των προεδρικών μεγάρων και των χημικών εργοστασίων, που πλήττουν μόνο στρατιωτικούς ή το πολύ οικονομικούς στόχους; Μα εδώ έγινε μακελειό, ολοκαύτωμα. Τους κοροϊδεύουν λοιπόν, όπως και τους άλλου παλιότερα στο Βιετνάμ; Ποιος ο Αρμαγεδών, ποιο ο Αντίχρηστος; ποιος ο θύτης και ποιο το θύμα; Μια λάμψη συνειδητοποίησης πάει ν' ανάψει μέσα στο μηχανικό μυαλό του, μια λάμψη ανθρωπιάς και κατανόησης...

Τον αντελήφθηκαν. Εξαγριωμένοι πολίτες τον συλλαμβάνουν και τον χτυπούν κάτω από τις κατάρες των χαροκαμένων μανάδων. Τον παραδίδουν τελικά στους στρατιώτες που τον ανακρίνουν και τον χτυπούν κι αυτοί.

Την άλλη μέρα, δεμένος σα ζωντανή ασπίδα, πάνω σ' ένα στρατηγικό στόχο, σκέφεται τη μάνα που θ' αγωνιά, την κοπέλα του που άδικα θα τον περιμένει, κάπου στη Τζώρτζια ή στην Καρολίνα. Οι σειρήνες ηχούν δαιμονισμένα, ήδη βλέπει τ' αεροπλάνα των φίλων του να πλησιάζουν.

Ξέρει ότι κουβαλούν κι αυτά έξυπνες βόμβες...

ΠΟΝΤΙΟΙ
ΝΕΑ ΣΕΛΙΔΑ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Οἱ πρόχειροι καταυλισμοί, οἱ παράγκες, ἡ εἰκόνα τῶν Ποντίων νά πωλοῦν τά λιγοστά ὑπάρχοντά τους στίς λαϊκές ἀγορές τῶν 'Αθηνῶν καί τῆς Θεσ/νίκης, φέρνουν στήν μνήμη τίς τραγικές στιγμές τῆς προσφυγιᾶς τοῦ 1922...

Καί τότε, καί σήμερα, τό 'Ελληνικό κράτος ἀδιάφορο ἤ ἀνίκανο νά περιβάλλη μέ στοργή τό ξερριζωμένο κομμάτι τοῦ 'Ελληνισμοῦ, πού γύρεψε καταφύγιο στην μητέρα 'Ελλάδα.

Τό «σύγχρονο» κῦμα προσφύγων, ἀποτελεῖ τό κομμάτι τοῦ Ποντιακοῦ 'Ελληνισμοῦ πού κατέφυγε κυνηγημένο στίς ἀκτές τοῦ Εὐξείνου Πόντου, γιά νά γνωρίση ἐκεῖ τήν Σταλινική θηριωδία, τίς διώξεις καί τούς ἐκτοπισμούς σέ ἄλλα ἄγνωστα μέρη τῆς ΕΣΣΔ, διατηρώντας ὅμως ἀλώβητο - παρ' ὅλους τούς διωγμούς καί τίς ἀντιξοότητες - τόν πόθο γιά ἐπιστροφή στήν Πατρίδα, ἐκεῖ πού ἐγκατέλειψε ἱστορία αἰώνων, περιουσίες, ἐκκλησίες καί τάφους τῶν προγόνων...

Κάθε φορά πού καταπιανόμαστε μέ θέμα Μνημοσύνης, ἔρχονται στό νοῦ τά λόγια τοῦ ἀειμνήστου Σολωμονίδη:

«Θά περάσουν καλοκαίρια καί το δάκρυ τῆς μνημοσύνης θά σταλάζει θερμό καί ἀστείρευτο πάνω στούς τάφους τῶν ἀλησμόνητων πατρίδων. Καί ἐμεῖς θά μαζευόμαστε συχνά, καί σάν ἑστιάδες παρθένες, θ' ἀνασκαλίζουμε τήν ἱερή φωτιά, γιά νά μή σβήσει ποτέ καί νά μεταδοθεῖ στίς ἐρχόμενες γενιές».

Ναί ἐκεῖ στόν Πόντο ἤκμαζε καί ἀνθοῦσε μιά κοινωνία καθαρά 'Ελληνική. Μιά κοινωνία πού προκαλοῦσε τόν θαυμασμό ἐχθρῶν καί φίλων, μιά κοινωνία, πού εἶχε τίς ἱστορικές καταβολές της στίς ἀποικίες τῆς ἀρχαιότητας· τότε πού οἱ τριήρεις τῶν Μιλησίων, τῶν Φωκαέων καί ἄλλων ἔφεραν στίς ἀκτές τοῦ Πόντου ἀπό τήν Μητρόπολη τό «ἱερό πύρ» γιά τήν δημιουργία σφριγηλῆς ἀποικίας, δυναμικῆς στήν τέχνη, στά γράμματα, στό ἐμπόριο.

'Η ἱστορία τοῦ Πόντου πέρασε διαχρονικά ὅλη τήν πορεία τοῦ 'Ελληνικοῦ Γένους.

Στήν Τουρκοκρατία ὁ λαός τοῦ Πόντου καταφεύγει στά βουνά, τά δάση, τά φαράγγια γιά νά γλυτώση ἀπό τήν θεομηνία. Στά μοναστήρια προστρέχει γιά νά διατηρήση τά γράμματα καί τίς παραδόσεις.

Στόν ἀγώνα τοῦ '21 οἱ Πόντιοι ἐθναπόστολοι πού ἦρθαν στόν Πόντο ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι μέ ἀμφίεσι καί ψευδώνυμο δερβισηδων ἐνέγραψαν πολλούς στήν Φιλική 'Εταιρεία.

'Ο καθηγητής Βαλιούλης ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε ἐπί δεκαετίαν στό Γυμνάσιο 'Αμισοῦ, γράφει σ' ἕνα ἄρθρο του: «Ἕνας λαός, εὔχαρις, φιλόξενος, μορφωμένος, πολιτισμένος, εἰλικρινής καί συνεπής, στάς ἐμπορικάς του συναλλαγάς καί ὑποχρεώσεις, φιλήσυχος καί εἰρηνικός, διεκρίνετο γιά τήν φιλοπονία καί δραστηριότητά του».

Σχολεῖα ὀνομαστά ὅπου δίδασκαν διαπρεπεῖς καθηγητές, δάσκαλοι καί δασκάλισσες γιά τήν μόρφωσι χιλιάδων 'Ελληνοπαίδων, μητροπολιτικά μέγαρα, μεγαλοπρεπεῖς ἐκκλησίες, ὀνομαστά μοναστήρια, πλούσια ἐμπορικά καταστήματα, βιομηχανικές ἐγκαταστάσεις, εὐαγῆ φιλανθρωπικά ἱδρύματα, νοσοκομεῖα, μουσικοφιλολογικοί σύλλογοι, διαλαλοῦσαν τόν πολιτισμόν τῶν Ποντίων.

Τό περίλαμπρον Φροντιστήριον Τραπεζοῦντος, που ἱδρύθη τό 1682, τό γυμνάσιον καί ὀρφανοτροφεῖον 'Αμισοῦ, τό μεγαλοπρεπές Γυμνάσιον Κερασοῦντος, ἡ Ψωμιάδειος Σχολή Κοτυώρων, τό Φροντιστήριο 'Αργυρουπόλεως, ἡ Κέντρική 'Ιερατική Σχολή στήν Νικόπολι καί πολλά ἄλλα πού ἀδυνατῶ νά περιγράψω.

Καί ἔρχεται ἡ όριστική καταστροφή. Θρῆνος καί σκότος καλύπτει τήν Πάφρα, τήν Κερασοῦντα, τήν 'Αμισό, τήν Σάντα, τήν χώρα τῶν 'Αργοναυτῶν καί τῶν Κομνηνῶν.

Τό μελάνι τῆς Μαρίας Σουρμελῆ-Κατσανέβα περιγράφει καί καυτηριάζει.

«Ἕνας αἰώνας καί πλέον ἀπό το τραγικό 1922, φοβερές θύελλες καί καταιγίδες συγκλόνιζαν ἀπό τά θεμέλια τό ἑλληνικό ἔθνος. Ἂς μήν ἀναφέρω τά μεγάλα σφάλματα πού διέπραξαν οἱ ἰσχυροί καί κραταιοί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί πού κατέληξαν στήν τραγική στήν ἀνείπωτη καταστροφή τῆς 'Ελλάδος. Ἕνας ὑπέροχος λαός τῆς Μικρᾶς 'Ασίας τοῦ Πόντου καί τῆς Θράκης θυσιάζεται στόν βωμό τῆς ἀπερισκεψίας τῶν μεγάλων δυνάμεων. 'Ο ἐκπατρισμός προβάλλει μέ τήν φρικτή του ὄψη στό προσκήνιο, θά φύγουν ὅλοι! Εἶναι ἡ τελευταί φάση τῆς τραγωδίας, τό ξερρίζωμα, τό μαρτύριο καί ὁ Γολγοθᾶς τοῦ 'Ελληνισμοῦ τοῦ Πόντου.

'Εξόριστοι, ἐγκάθειρκτοι, ἀποδεκατιζόμενοι. Τό ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Πόντου σύρεται πρό τῆς ἀγχόνης, ἱερωμένοι, γιατροί, δικηγόροι, καθηγητές, μεγαλέμποροι, δημοσιογράφοι, πέφτουν ἡρωϊκά ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος, καί ὅσοι ἐπέζησαν, γυναικόπαιδα καί γέροι, ἐξηντλημένοι ταλαίπωρημένοι ἔφτασαν στήν μητέρα 'Ελλάδα, πού ἀλλοίμονο καί ἐκείνη τότε συντετριμμένη εἶχε νά δεχτῆ στούς κόλπους της ἑνάμιση ἑκατομμύριο ψυχές. Καί πραγματικά ἡ 'Ελλάδα ἐξετέλεσε ἕνα τεράστιο ἆθλο, νά περιθάλψη καί προστατεύση τόσα θύματα τῆς τρομερῆς τραγωδίας. Ἦταν ὁ τραγικός ἐπίλογος τοῦ μαρτυρίου.

Τί μεγάλη συγκίνησι μέ καταλαμβάνει ἀναπολώντας τά περασμένα καί ἡ φαντασία μου γυρίζει συχνά πίσω στίς ἀλησμόνητες πατρίδες πού ἐρημώθηκαν, πόλεις πού ἀνθοῦσαν ἄλλοτε, τά παρχάρια μέ τά κρυστάλλινα νερά, τά ρασία βουβά, θλιβερά τά νεκροταφεῖα μας, ἐρείπια οἱ ἐκκλησίες μας, ποῦ εἶναι ἄραγε τά θεμέλιά τους, οἱ Ἅγιες Τράπεζες, τά τάματα, οἱ εἰκόνες, πῶς χάθηκαν; Τί κακό ἔκαμαν;

Πόσες πικρές ἀναμνήσεις, ὅταν παιδούλα κι ἐγώ τότε μέ τόν διωγμό, συγκλονιστικές εἰδήσεις ἐσφύριζαν στ' αὐτιά μας. Οἱ Τοῦρκοι μᾶς διώχνουν, ἦρθαν τά βαπόρια νά μᾶς πάρουν. Τί σπαραγμός, πῶς εἶναι δυνατόν! Ποῦ θά μᾶς πᾶνε; Ὁ πατέρας μου ἐξόριστος στά βάθη τῆς Τουρκίας, ἡ ἀδελφή μου ἀπό καιρό στήν πόλη για σπουδές, χωρίς νεώτερες εἰδήσεις της, ἡ μητέρα μας νεωτάτη, ἡ μόνη προστάτιδά μας, πέντε παιδιά ὅλα μικρά, δύο γιαγιές καί ἡ μητέρα τῆς γιαγιᾶς μου καί δύο προστατευόμενα. Τί νά περισώσει ἡ μανοῦλα μας; Τί νά πρωτοπάρει μαζί της, ἔβαλε στόν κόρφο της ὅτι πολύτιμα εἶχε, μάζεψε ὅσο ρουχισμό καί τρόφιμα μποροῦσε νά πάρει. Ποῦ πηγαίναμε; Ποιός θά μᾶς παραλάβει, ποιός θά μᾶς προστατεύσει; Ποῦ βρισκόταν ὁ πατέρας μας;

Φτάνουμε στό καράβι, ἐκεῖ στήν προκυμαία τί συνωστισμός Θεέ μου, ἡ μάνα χάνει τό παιδί καί τό παιδί τή μάνα. Ἀνεβαίνουμε μέ δυσκολία στο καράβι, δακρύζουν ὅλοι. Ἔχε γειά ὄμορφη Κερασοῦντα γλυκειά νυφοῦλα τοῦ Πόντου, μέ τήν θερμή φιλοξενία σου, μέ τήν μαγευτική σου Ἀκρόπολι, τά πανύψηλα κάστρα σου, τίς ἐκκλησίες σου, τά μεγαλόπρεπα καμπαναριά σου, τά περίλαμπρα σχολεῖα σου, πόσο σᾶς ἐνοστάλγησα; Πόσο θά ἤθελα νά βρεθῶ γιά μιά μέρα ἐκεῖ στόν τόπο πού γεννήθηκα νά γονατίσω ν' ἀσπασθῶ τό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μας, νά κόψω τριαντάφυλλα ἀπό τόν κῆπο, νά τρέξω στήν Ἐκκλησία, νά σταθῶ γιά λίγο στό στασίδι τῆς γιαγιᾶς μου, ν' ἀντικρύσω τήν εἰκόνα τοῦ Ἀϊνικόλα.

Φτάνουμε στήν Πόλη. Οἱ ἀρχές δεν μᾶς ἐπέτρεψαν ν' ἀποβιβασθοῦμε. Μᾶς μετέφεραν σ' ἕνα φορτηγό. Τί περιπέτεια Θεέ μου θρῆνος καί ὀδυρμός. Οἱ γιαγιές προσευχές, ὅλο προσευχές: Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή. Διάσωσον ἀπό κινδύνων τούς δούλους σου Θεοτόκε. Τρικυμία ἄγρια καί τό κῦμα σάρωνε τό κατάστρωμα, βρεχόμαστε καί κρυώνουμε, Νοέμβριος τοῦ 1922.

Ἀναπολῶ μέ θλίψη τά συνταρακτικά αὐτά γεγονότα πού μαζί μέ τ' ἀδέλφια μου ἀγοράκια ὅλο μικρά, δύο, ἕξι, ὀκτώ καί 10 ἐτῶν, τί συναισθήματα τρόμου καί φρίκης συνεκλόνιζαν τίς παιδικές ψυχές μας.

Ἔτσι λοιπόν οἱ χαμένες πατρίδες μας, αἱματοβαμμένες ἀπό τούς ἀγῶνες ὁλοκλήρων αἰώνων θά μείνουν σάν μιά γλυκειά, μαζί καί πικρή ἀνάμνησι καί κάπου κάπου θά ἀκοῦμε τόν ἀθεράπευτο νοσταλγό νά μουρμουρίζη κλαίγοντας. Ὦ γλυκειά πανέμορφη γενέτειρα χιλιοπλουμιστή πάντα πρασινισμένη, μέ τῶν λουλουδιῶν σου τό ἄρωμα, μέ τά ἄνθη ἀπό τά κρίνα σου καί ροδοπέταλά σου, τόν κόσμο ὅλο γύρισα καί πουθενά δέν εἶδα ἄλληνε σάν καί σένα γενέτειρα πατρίδα ἀγαπημένη.

Καί μέσα σέ λίγα χρόνια αὐτοί οἱ ξερριζωμένοι ἀπό τά σπίτια τους, ἐργάσθηκαν σκληρά, ἐμόχθησαν γιά νά δημιουργήσουν μιά εὔφορη Ἑλλάδα, καί μέ τήν ἐργατικότητά τους ἀξιοποίησαν τίς εὔφορες περιοχές, ἐκτάσεις ἀπέραντες ἔγιναν γόνιμοι καί γενικά ἀνέπτυξαν δραστηριότητα σέ ὅλους τούς τομεῖς σκορπίζοντας παντοῦ τήν χαρά τῆς ἐργασίας».

Καί ὅμως πόσο ἄσπλαχνη καί ἀνέντιμη μάννα ἀπεδείχθη ἡ Ἑλλάδα...

Ὁ δημιουργικό ρόλος ὅλων τῶν Μικρασιατῶν, Ποντίων καί Θρακῶν σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς, πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς δράσεως θεωρεῖται ἀξιόλογος παράγων προόδου καί εὐημερίας.

Ἔγιναν κορυφαῖοι ἐπιστήμονες, διαπρεπεῖς λογοτέχνες, συγγραφεῖς, ἔμποροι. Προσέφεραν τό αἷμα τους, στά Βορειοηπειρωτικά βουνά «μέ τό χαμόγελο στά χείλη» γιά νά γυρίζη πίσω γιά λίγο ἡ γενιά μας, νά ἀναβαπτίζεται στούς θρύλους τους καί τά κατορθώματά τους...

Τό νέο ποντιακό κομμάτι προσφύγων, ἀντιμετωπίζει τήν τελευταία δεκαετία τοῦ 1900 τά ἴδια προβλήματα καί δέχεται τήν ἴδια μεταχείρισι. Ἡ τραγική κατάστασι εἶναι σ' ὅλους λίγο πολύ γνωστή καί

πιό γνωστή ἀπ' ὅλους στούς λεγόμενους «ἁρμοδίους» τῶν βουλευτικῶν καί Ὑπουργικῶν θώκων.

Τελειώνοντας ἄς ἀναφερθοῦμε σάν σέ ὅρκο στόν τόσο συγκινητικό ἐπίλογο πού ἀνέφερε ὁ ἀείμνηστος συγγραφέας Σ. Νικολαΐδης σέ ἐθνικό μνημόσυνο.

«Τί κι' ἄν ἔμειναν καμπάνες νά κτυποῦν, ἐκκλησίες νά λειτουργοῦν, μάτια γιά νά κλάψουν! Τί ἀκόμα κι' ἄν τούς τάφους ἀνέσκαψαν καί τά κόκκαλα σκόρπισαν καί πούλησαν;

»Ἄν, ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος, ἀλλά τῶν μαρτύρων καί τῶν θυμάτων μας, ὦ γῆ τῶν πατέρων μας ἐσύ ὁλόκληρη ἔγινες καί εἶσαι ἕνα ἀπέραντο κενοτάφιο, ἕνα παντέρημο νεκροταφεῖο γιά τούς πατέρες μας τά θύματα καί τούς μάρτυρες.

»Κοίμιζε τόν ὕπνο τους, νά ὦ μητέρα Γῆ τοῦ Πόντου, σκούπιζε τά δάκρυα καί κοίμιζε τόν ἀνήσυχο ὕπνο τους».

ΠΟΛΤΥΣ

Ο ΘΕΟΣ ΗΛΙΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάθε πού σέ φέρν' ἡ αὐγή,
κάθε πού σέ παίρνουνε τά σκότη,
φαίνεσαι στόν κόσμο καταπόρφυρος,
Θεέ πατέρα, αἱματοπότη!
Ἀπό αἷμα ἕνα λουτρό σοῦ ἀθανατίζει
ἡ ἀκαταμέτρητη ὡραιότη·
τό αἷμα θρέφει σε καί ζώνει σε,
Θεέ πατέρα, αἱματοπότη!
Γιά νά σβήσουμε τή δίψα σου,
θύματα χιλιάκριβα σοῦ σφάζομε,
τά μονόκλωνα παιδιά μας.
Ἄν καί αὐτά δέ σέ χορταίνουν,
σοῦ ἑτοιμάζομε μιά θάλασσα
μ' ὅλο τό αἷμα ἀπ' τήν καρδιά μας!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
(ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ)

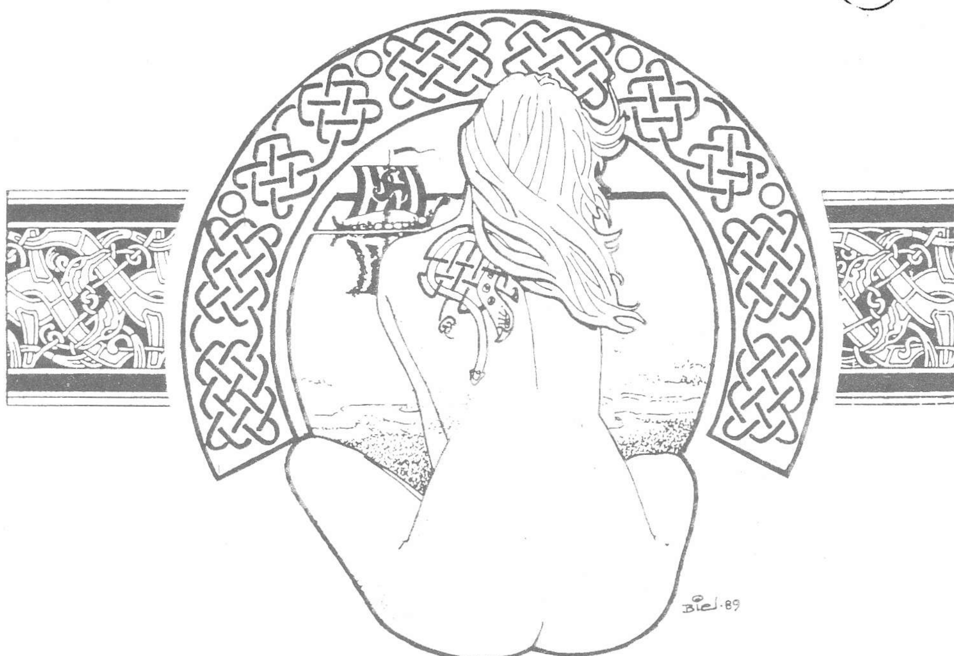
Μέ τό ἀνά χεῖρας τεῦχος ἀρχίζει μιά σειρά ἥτις θά ἀναφέρηται εἰς τήν Ἑλληνικήν Θρησκείαν, ἡ ὁποία ὑπό τῶν σημερινῶν γραικύλων καλεῖται «μυθολογία» ἤ καί «παραμυθία».

Σκοπός της εἶναι να δώση στοιχεῖα εἰς τούς νεαρούς Ἕλληνας ἀναγνώστας, ὅπως ἐμβαθύνουν εἰς τήν ἀστείρευτον πηγήν γνώσεως καί δυνάμεως ἥτις κρύπτεται εἰς τάς «παραμυθίας» αὐτάς, διά τῶν ὁποίων τό πᾶν δημιουργεῖται, συντηρεῖται, μεταβάλλεται καί ἀνελίσσεται. Τοῦτο βεβαίως εἰς τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ, εἴθε δέ τά στοιχεῖα αὐτά νά ἀποτελέσουν τό ἔναυσμα καί τό ἐρέθισμα ὥστε οἱ ἀναγνῶσται του Ἀντίδοτου νά ἐρευνήσουν καί νά κατακτήσουν, ὡς ἄλλοι «ἱππόται τῆς ἀναζητήσεως» τήν ἀλήθειαν ἥτις εὑρίσκεται ὄπισθεν τῆς «μεγάλης πλάνης», ἐπιτυγχάνοντες τήν ὁλοκλήρωσίν των ἐντός ἑνός «κόσμου» εὐδαιμονισμοῦ, ἀλλοτριώσεως καί συμβιβασμοῦ.

Ἀρχίζομεν λοιπόν ἐκ τοῦ Ἡλίου (ὁ καίων). Μιᾶς ἐκ τῶν πρωταρχικῶν θεοτήτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου. Ἐγενεαλογεῖτο ὡς υἱός τοῦ Τιτάνος Ὑπερίωνος (τοῦ βαδίζοντος ὕπερθεν τῆς Γῆς) καί τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας. Περί τοῦ Ὑπερίωνος τούτου, ὅστις ἦτο υἱός τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γαίας, μικρός μόνον λόγος γίνεται παρά τοῖς μυθογράφοις.

Ὅταν ὁ Ζεύς ἔγινε κοσμοκράτωρ (Σαλούστιος, ἐγκόσμιοι καί ὑπερκόσμιοι Θεοί) κατατροπώσας τούς Τιτάνας, ἔδειξε μεγάλην εὐμένειαν πρός τόν Ἥλιον καί δέν τοῦ ἐστέρησε τό ἀξίωμα νά φωτίζη τόν Κόσμον, τοὐναντίον δέ τοῦ ὥρισε κατοικίαν τόν Οὐρανόν καί οἶκον τοῦ ἔκτισε μεγαλοπρεπῆ διά χρυσίου καί λίθων πεποικιλμένον. Ὅταν ἔλθη ἡ ὥρα νά ἐξέλθη πρός φωτισμόν τοῦ κόσμου λαμβάνουσι τήν φροντίδα αἱ Ὧραι νά ἑτοιμάσωσι τό ἅρμα του, τό ὁποῖον εἶναι Ἡφαιστότευκτον καί κοῖλον ὡς ποτήριον ἐκ χρυσοῦ ἐντός τοῦ ὁποίου εἰσέρχεται καί διευθύνει τούς πτερωτούς ἵππους εἰ τήν οὐράνιον διαδρομήν. Αὐτοῦ προηγοῦνται ὁ Φωσφόρος ἤ Ἑωσφόρος καί ἡ Ἠώς. Ὁ πρῶτος ἵπταται πρό αὐτῶν ὑπό μορφήν πτερωτοῦ δαίμονος μέ ἀκτινοβολοῦν μέτωπον.

Ἀπό τά νομίσματα τῆς Ρόδου καί ἄλλα μνημεῖα παρουσιάζεται ὁ Ἥλιος ὡς θεός μέ κατ' ἐξοχήν ἀνδρικήν μορφήν καί ἀκμάζουσαν νεότητα, τοῦ ὁποίου ἡ ἄφθονος κόμη κυματίζει καί διαχέεται ἀκτινοει-

δῶς ἢ τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλή περιβάλλεται ὑπό ἀκτινοβόλου στεφάνου.

Ἡ ἀρχαιοτέρα ὅμως παρομοίωσις αὐτοῦ εἶναι ὀφθαλμός ἀκοίμητος ἐπιβλέπων τά τῆς Γῆς πράγματα, εἰκών συχνώτατα ἀπαντωμένη εἰς ὅλους τούς Ἀρίους λαούς. Διά τούς Ἕλληνας εἶναι ὁ ὀφθαλμός τοῦ αἰθέρος ἐνῶ εἰς τήν Περσίαν ἀνευρίσκεται ὁ ὀφθαλμός τοῦ Ὡρομάζδου, εἰς δέ τάς σκανδιναυικάς χώρας ὁ Ὅδιν παρίσταται μέ ἕνα ὀφθαλμόν ὡς οἱ κύκλωπες, διότι τόν ἕτερον ἔδωσεν ὡς ἐνέχυρον εἰς τόν Μιμίρ. Κατά τόν Πίνδαρον εἰς τόν ἡλιακόν ὀφθαλμόν ὀφείλουν οἱ ἄνθρωποι τήν ὅρασιν ἢ τήν τύφλωσιν. Εἶναι ὁ παντεπόπτης ὀφθαλμός ὅστις τάς τῶν Θεῶν καί ἀνθρώπων παρατηρεῖ πράξεις. Αὐτός ἀνακαλύπτει πρῶτος τούς «ἔρωτας» τῆς Ἀφροδίτης μετά τοῦ Ἄρεως. (Ἀναγωγή τῆς πρωταρχικῆς μανίας τοῦ πολέμου, παράγοντος καθάρσεως, εἰς τήν ἀποστολήν τῆς ὑπηρετήσεως τῆς θείας ἁρμονίας καί ἰσορροπίας πρός ὄφελος τῆς ἐξελίξεως τῆς Ἀνθρωπότητος), αὐτός ἀγγέλει εἰς τήν Δήμητραν τήν ἀπαγωγήν τῆς θυγατρός της καί ἀνακαλύπτει τόν ἀπαγωγέα (Δημιουργία διά συμπαθητικῆς ἀναφορᾶς τοῦ μικροκοσμικοῦ κύκλου τῆς ἀενάου φθορᾶς καί ἀναδημιουργίας). Λέγεται δέ ὅτι ὅταν οἱ Θεοί τά τμήματα τῆς γῆς κατένεμον, εἶχον λησμονήσει τόν Ἥλιον καί ὅταν τούς τό ὑπέμνησεν οὗτος ἦτο πλέον ἀργά καί ὁ Ζεύς ἦτο ἕτοιμος νά ἐπαναλάβη τήν κλήρωσιν ὅτε ἐπενέβει ὁ Ἥλιος καί τό ἀπέτρεψε εἰπών ὅτι ἔβλεπε, διαβαίνων ἄνωθεν νά αὐξάνη ἀπό τήν θάλασσαν ἀναδιομένη μία νῆσος (Κοσμογονική ἀναφορά), ἡ κατόπιν Ρόδος ἐπικληθεῖσα, καί τήν νῆσον ταύτην ἐπεθύμει νά δεχθῆ. Οὕτω δέ ἐγένετο καί κατέστη ἡ ἱερά γῆ τοῦ Ἡλίου. Ὁμοίας τύχης ἔλαχον ἡ Ἀρκαδία, ἡ Κόρινθος καί ἡ Σικελία. Δι' ἐπεκτάσεως τῆς ἐννοίας ταύτης τῆς ὀξυδερκείας, δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ἐπειδή διαλύει καί φωτίζει τά σκότη, καθίσταται ἡ πηγή τῆς ἀνθρωπίνου γνώσεως καί σοφίας.

Ἀλλά πλήν τῆς θερμότητος ἔχει ὁ Ἥλιος καί τήν ξηρότητα ὡς χαρακτῆρα. Καί ὅσον ἡ πρώτη εἶναι ἀναγκαία εἰς τήν ζωή τῶν ὄντων καί ἐποικοδομητική εἰς τήν ἐξέλειξίν των, τόσο ἡ ξηρασία φαίνεται ἀντικειμένη εἰς τοῦτο. Ἡ ἰδιότης αὕτη ἐκπροσωποποιήθη ἐν τῷ Φαέθοντι, τοῦ ὁποίου γνωστή ἡ ὑπεροψία καί τόλμη ἐκ τοῦ σχετικοῦ μύθου τυγχάνει.

Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου, ὁ Φαέθων εἶναι ἕν τῶν ἐπιθέτων τοῦ ἰδίου Ἡλίου. Βραδύτερον διακρίνεται τούτου καί ἀναφέρεται ὡς υἱός του (κατηγόρημα), τόν ὁποῖον ὁ Ζεύς κατακεραυνώνει διότι ἐτόλμησε καί αὐτός νά φωτίση τόν κόσμον (ἰσορροπία; Ἀποκάλυψις;).

Ἐκ τῶν θεαινῶν λέγεται ὅτι ὁ Ἥλιος ἠράσθη (ἀνέλειξις) πολλάς, μεταξύ ἄλλων τήν Κλυμένην καί Λευκοθόην (Ἥλιος + Κλυμένη, πεμπτουσία - αἰθήρ ἑνοῦται μέ τά πρωταρχικά ὕδατα ἅτινα συμβολίζει ἡ Νηρηίς), πλήν καί μέ θνητάς ἦλθεν εἰς «ἐρωτικήν» ἐπαφήν μεταδώσας τάς θείας ἰδιότητας (μύησις) εἰς τό ἀνθρώπινον γένος.

Κατά τάς πρός τιμήν τοῦ Ἡλίου γινομένας θυσίας προσφέρονται νηφάλια ἱερά εἰς τά ὁποῖα δέν ἐσπένδετο οἶνος, ὡς συνήθως, ἀλλά ὕδωρ. Εἰς τάς διά πυρός δέ γενομένας θυσίας του ἐκαίοντο εἴδη ξύλων καί

φρυγάνων, τῶν ὁποίων κύριον συστατικόν ἦτο ὁ θύμος.

Βεβαίως μιά βαθεία ἔκθεσις τῆς λατρείας καί τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ Ἡλίου ἀπό ἐντύπου θά ἀπετέλει πολύ τολμηρόν ἐγχείρημα. Δέν θά ζητήση ἑπομένως εἰς τάς ἀκολούθους γραμμάς ὁ ἀναγνώστης τοῦ **Ἀντίδοτου** νά ἀνεύρη πᾶν ὅ,τι μέχρι σήμερον ἐπιμελῶς ἐκρατήθη μυστικόν, θά ἀρκεσθῆ δέ νά μελετήση τάς διαφόρους γνώμας ἐν προκειμένῳ, ἐάν δέ ἡ ψυχική του διάθεσις εἶναι τοιαύτη, ἴσως κατορθώση νά ἀχθῆ εἰς συμπεράσματα οὐχί πολύ ἀπέχοντα τῆς ἀληθείας ἡ ὁποία μόνον ὄπισθεν κεκλεισμένων θυρῶν ἀνακτόρων, ναῶν καί πύργων ἐδιδάχθη καί διδάσκεται.

Καί ἕνα ἕτερον ζήτημα δέον πρό παντός ἄλλου νά διαλευκανθῆ. Ὁμιλοῦντες περί Ἡλίου, Σελήνης κ.λ.π. δέν πρέπει νά νομισθῆ ὅτι πρόκειται περί τοῦ ὁμωνύμου πλανητικοῦ σώματος. Καί ναί μέν ὑφίσταται ποιά τις συγγένεια μεταξύ συμβολικοῦ καί ὁρατοῦ Ἡλίου, πλήν ὅμως ἡ συγγένεια αὕτη ἐξικνεῖται τόσον ὅση εἶναι ἡ ὑφισταμένη μεταξύ τοῦ ὑλικοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ψυχῆς του. Ἡ παρατήρησις αὕτη λοιπόν ἰσχύει δι' ἅπαντας τούς ὅρους ἀντιστοιχείας μεταξύ ὑλικῶν ἐκδηλώσεων καί νοητικῶν καταστάσεων. (Πρός ἀποκατάστασιν τῆς «παραμυθίας» τῶν Χριστιανῶν, ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ δημιουργοί τῆς σοφίας, εἰς τό θέμα τῆς θρησκείας ἐλάτρευον ὑλικά ἀντικείμενα).

Ἡ ἔκτασις τῆς λατρείας τοῦ Ἡλίου καί ἡ σημασία αὐτοῦ ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον θά εἶναι ἤδη γνωστή εἰς τόν μελετηρόν ἀναγνώστην. Ἴδε καί σχετικόν ἄρθρον εἰς προηγούμενον Ἀντίδοτον διά τήν λατρείαν τοῦ πολεμιστοῦ. «Μή θαυμάσεις δέ εἰ ὁ ἥλιος κατά τούς ἀλληγορίους κανόνας ἐξομοιοῦται τῷ πατρί καί ἡγεμόνι τῶν πάντων».

Ὁ Πλάτων εἰς τό 6ον βιβλίον τῆς «Πολιτείας» ἀναφέρει τά ἑξῆς «Ὁ Ἥλιος καθιστᾶ ὄχι μόνον τά ἀντικείμενα τῆς ὁράσεως ὁρατά, ἀλλά παρέχει ἀκόμη εἰς αὐτά καί τήν γέννησιν καί τήν αὔξησιν καί τήν τροφήν χωρίς νά εἶναι αὐτός γέννησις...».

Ὁ Ἰάμβλιχος καλεῖ τόν Ἥλιον «εἰκόνα τῆς θείας διανοίας ἤ Σοφίαν». Ἡ Μπλαβάτσκυ ὑπομιμνήσκει ὅτι ὁ Ὅμηρος καί ὁ Εὐριπίδης καί μετ' αὐτούς συχνά καί ὁ Πλάτων ποιοῦνται μνείαν τοῦ Διός - Λόγου ἤ Ἡλίου, καί ὅτι οἱ Χριστιανοί τῶν πρώτων αἰώνων, ἐρωτήσαντες τό μαντεῖον περί τοῦ θεοῦ λόγου τῶν γνωστικῶν Ἰαώ, ἔλαβον ὡς ἀπάντησιν «εἶναι ὁ Ἥλιος».

Ἀλλ' ἄς ἀναφερθῶμεν ἐν ὀλίγοις εἰς τά συνηθέστερα τῶν συμβόλων τοῦ ἡλίου. Παρά τοῖς Αἰγυπτίοις, ὁ Θεός Ἄτων ἀντιπροσωπεύει τόν ὁρατόν ἡλιακόν δίσκον τό δέ ἱερόγλυφόν του, παρουσιάζει τό καί σήμερον ἀκόμη παρά τῆ ἀστρονομία καί ἀστρολογία ἐν χρήσει ἡλιακόν σύμβολον. Ὄπισθεν ὅμως τοῦ Ἄτων κρύπτεται ὁ Θεός Ρά, ἡ θεία καί ἀόρατος εἰς τούς θνητούς ὀφθαλμούς θεότης, παρι-

στάμενος διά δίσκου περιβεβλημένου δι' οὐρέου, τοῦ θείου ὄφεως.

Εἰς τήν Ἡλιολατρείαν ὑφίσταται μεγίστη συνάφεια μεταξύ «λίθου» καί ἡλίου. Οἱ ἀρχαῖοι ἐλάτρευον τά ἄστρον τῆς ἡμέρας ὑπό τήν μορφήν ἑνός μέλανος συνήθως κυβικοῦ λίθου, εἰς ὅν ἔδιδον τό ὄνομα Ἡλιογάβαλος (Γαβαλᾶ εἰς τά πρωταρχικά Δωρικά - Μακεδονικά είναι ἡ κεφαλή). Διατί εἶχον ἐκλέξει ἕνα κυβικόν λίθον καί διατί μέλανα μᾶς τό ἑρμηνεύει, ἄν καί ἐξωτερικῶς, ὁ σοφός Ἀλφόνσος Κωνστάνς ἤ γνωστότερος ὡς Ἐλιφάς Λευΐ, εἰς τό Δόγμα τῆς Ὑψηλῆς Μαγείας. Πολυτίμους πληροφορίας παρέχει ὁλόκληρος ἡ ἀλχημική βιβλιογραφία τῶν παλαιῶν μυστῶν.

Ἐξετάζοντες τό ἀλχημικόν καί ἀστρολογικόν σύμβολον τοῦ ἡλίου, ὡς καί τῶν ἀρχαίων πλανητῶν θέλομεν ἀνακαλύψει ὅτι ὑλικῶς ταῦτα ἀναλύονται εἰς δύο θεμελιώδη, είς τόν ΚΥΚΛΟΝ και τόν ΣΤΑΥΡΟΝ. Χωρίς νά προτιθέμεθα νά εἰσέλθωμεν εἰς λεπτομερείας ἐπί τοῦ συμβολισμοῦ τῶν θεμελιωδῶν τούτων ἰδεογράφων θέλομεν ἐνταῦθα ἁπλῶς νά παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ κύκλος χαράσσεται δι' ἑνιαίας γραμμῆς ἀνάρχου καί ἀτέρμονος. Εὑρισκόμεθα λοιπόν ἐνώπιον οὐσίας ἡ ὁποία δύναται νά παριστάνη διπλοῦν χαρακτῆρα ἑνότητος καί ἀπείρου. Εἶναι ἡ πρωταρχική οὐσία, ἡ παγκόσμιος, ἡ αἰωνία, ἡ ἀναγκαίως ΜΙΑ, ἐξ ἧς τά πάντα προῆλθον. Τήν μεγίστην ταύτην ἰδέαν ἐπιθυμοῦντες οἱ Ἕλληνες νά ἀποδώσωσι διά τινος εὐγλώττου συμβόλου, ἐξέλεξαν πρός τοῦτον τό τοῦ οὐροβόρου ὄφεως, εἰς τό μέσον τοῦ ὁποίου ἀνέγραψαν τό ρητόν ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ. Τό πᾶν τοῦτο ἀκριβῶς διότι εἶναι ΕΝ κινδυνεύει συνήθως νά θεωρηθῆ ὡς ΜΗΔΕΝ. Μόνον ἐκ τῆς παραβολῆς καί ἀντιδιαστολῆς πρός ἄλλα πράγματα ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι τό ΠΑΝ τοῦτο πόρρω ἀπέχει ἀπό τοῦ νά εἶναι ΜΗΔΕΝ. Ὁ κύκλος μόνος, παριστᾶ, τήν ΠΡΩΤΗΝ ΥΛΗΝ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ. Εἶναι ἡ οὐσία ἐκείνη ἥτις διά τούς βεβήλους εἶναι μηδέν, ἐνῶ διά τούς φιλοσόφους εἶναι τό πᾶν. Οἱ ἄνοες οὐδαμοῦ τήν βλέπουν, ἐνῶ εὕρηται πανταχοῦ.

Ἡ αἰνιγματική αὕτη οὐσία ἀντιστοιχεῖ πρός τό ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΝ ΧΑΟΣ. Οἱ ἀλχημισταί ἐσυμβόλισαν διά τοῦ ἁπλοῦ κύκλου τήν ΣΤΥΠΤΗΡΙΑΝ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ. Αὕτη δέν πρέπει βεβαίως νά συγχισθῆ μέ τήν συνήθη στυπτηρίαν δεδομένου ὅτι διά τῆς πρώτης ὑπονοεῖται τό φιλοσοφικόν ἐκεῖνο Ἅλας, τό ὁποῖον εἶναι Ἡ ἀρχή ὄχι μόνο τῆς στυπτηρίας, ἀλλά καί ὅλων τῶν ἄλλων ἁλάτων, τῶν ὀρυκτῶν καί τῶν μετάλλων. Ὁ τοιοῦτος ὁρισμός μᾶς παραπέμπει εἰς τόν ΑΙΘΕΡΑ, τόν παγκόσμιον παράγοντα ἀποτελοῦντα τήν ἐσωτέραν οὐσίαν τῶν ὄντων, τόν λεπτοφυῆ τοῦτον φορέα πάσης ὑλικότητος.

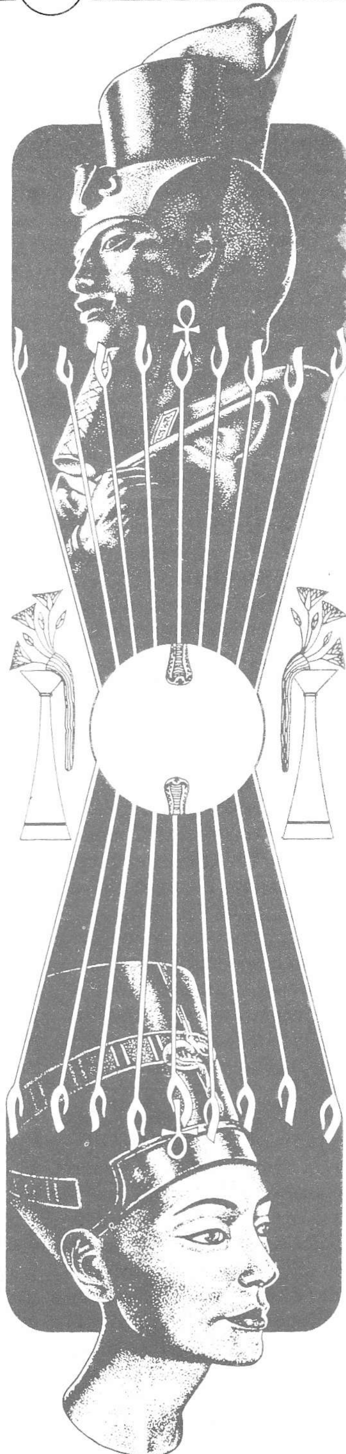
Ἡ οὐσία τήν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐξητάσαμεν, εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἀφηρημένη. Διακεχυμένη ἐν τῷ ἀπείρῳ κενῷ τοῦ κοσμικοῦ διαστήματος, πανταχοῦ πρός ἑαυτήν ἡ ἰδία, θά ἔμενεν αἰωνίως ἄγονος, ἀκίνητος, ὑπνώττουσα ἐάν δέν ἐπενήργει οὐδεμία αἰτία διαφορισμοῦ. Ἡ αἰτία αὕτη θά ὑπεισέλθη ὡς ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΑΡΧΗ προκαλοῦσα ἐν τῆ ὁμοιομορφία τοῦ Ὄντος - μή - ὄντος διπλῆν πόλωσιν, ἐξ ἧς θά ἀπορρεύση ἡ ἀντικειμενική ὕπαρξις.

Πρός διαδοχικήν ἐκδήλωσιν πάντων ὅσων τό Χάος περικλείει, ἀρκεῖ πράγματι νά τεθῆ τοῦτο εἰς παλμικήν δόνησιν. Φαντασθῶμεν μίαν ἀκτινοβολίαν ἐκπηγάζουσαν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ παγκοσμίου διαστήματος καί διαδιδομένην ἀνεξαντλήτως μέχρι τῆς περιφερείας. Θά ἀντιληφθῶμεν τοιουτοτρόπως τόν ρόλον τῶν φωτεινῶν κυμάνσεων τόσον τῶν πνευματικῶν ὅσον καί τῶν ὑλικῶν, οὕτω δέ θά ἀχθῶμεν εἰς τήν ἀναπαράστασιν τῆς ζωτικῆς ἐνεργείας τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΝΤΟΣ. Τό τελευταῖον τοῦτον καθίσταται ζῶν εὐθύς ὡς τό ΦΩΣ ἐξαστράψη, μέ ἄλλους λόγους εὐθύς ὡς ἀποτελέση ἐκεῖ κεντρικήν τινα ἑστίαν ἐκκινήσεως καί ζωῆς. Τοιουτοτρόπως ἀρκεῖ «ἁπλῆ τις τελεία» σημειοῦσα τό κέντρον τοῦ κύκλου, ἵνα ἱερογλυφικῶς γίνη ΦΩΣ! Ἡ πρόσθεσις τῆς τελείας ταύτης μεταμορφώνει ἐξ ὁλοκλήρου τό σύμβολον τοῦ ἀμόρφου καί ἀσχηματίστου χάους παράγουσα τό σύμβολον τοῦ Ἡλίου ἤ χρυσοῦ. Ἡ κεντρική δημιουργός ἀπόρροια εἶναι ἄλλως τε σταθερά, εἰς τρόπον ὥστε νά ὑπάρχη ἀδιάκοπος ἀνανέωσις τῆς παγκοσμίου ζωῆς, ἧς ἡ πηγή ἑδράζει ἔν τινι μονίμῳ, ἀμεταβλήτῳ καί ἀδιαφθόρῳ σταθερότητι. Δέν πρέπει ἄλλως τε νά μᾶς διαφεύγη ὅτι τό περί οὗ ὁ λόγος κέντρο δέν δύναται νά σταθῆ μόνο του οὐδαμοῦ. Τό ἄπειρον Φῶς, τό Ἀούρ - Ἐνσόφ τῶν καββαλιστῶν, εἶναι ἀκτινοβολία ἡ ὁποία ἐκπηγάζει συγχρόνως ἀπό παντοῦ. Οὐδέν ἠδυνήθη νά προηγηθῆ τῆς ἐμφανίσεώς της. Ἐάν λοιπόν, χάριν παραστατικότητος, ἐμνημονεύσαμεν τόν κύκλον πρό τοῦ Ἡλίου, δέν πρέπει νά συμπεράνωμεν ὅτι ἡ μία τῶν συμβληθεισῶν ἀρχῶν προηγήθη τῆς ἄλλης.

Φῶς μή συναντῶν τι τό ὁποῖον δύναται νά φωτίση, εἶναι ὡς νά μήν ὑπάρχη. Ὑφίσταται συνεπῶς εἰς τήν πηγήν τῶν πραγμάτων μία ἀδιαίρετος δυάς, τήν ὁποίαν αἱ Μυθολογίαι.παρέστησαν διά τῶν θείων ζευγῶν Ὄσιρις καί Ἶσις, Ὄντιν καί Φρύγια, Βόταν καί Ἔρντα κ.ο.κ. Διά τόν Ἥλιον τό ἀντίστοιχον εἶναι ἡ Σελήνη, τήν ὁποίαν θά ἀναλήσωμεν ἄλλη φοράν.

Κλείνοντας θά ἀναλύσωμεν ἐπ' ὀλίγον τήν γλωσσολογικήν συσχέτισην τῆς λατρείας τοῦ Ἡλίου καί τῶν ἀπορροιῶν αὐτοῦ εἰς τάς Ἀρίας φυλάς, συνιστῶντας ὡς κατάληξιν τήν ἀνάγνωσιν ὑπό πάντων, τοῦ μοναδικοῦ ἔργου τοῦ Φιλοσόφου Αὐτοκράτωρος Ἰουλιανοῦ **«Εἰς Βασιλέα Ἥλιον»**.

Ὀβελίσκος λοιπόν ἡ ἀπολιθωμένη καί ὑλικοποιημένη ἐκπόρευσις τοῦ τρίτου, πρός τά κάτω, ἡλίου, ἥλιος - ἠέλιος - ἀβέλιος (Ἀρχαία διάλεκτος Κρητῶν). Οἱ Ἰρλανδοί, οἱ Βρεττόνοι καί οἱ Παλαιογερμανοί ἀντιστοίχως τόν καλοῦν Bile-Beli καί Vili - Vali, οἱ δέ Βάλτοι Bielo. Φαλός εἰς τά Ἑλληνικά εἶναι λευκός, ὁ λάμπων, ὁ φωτεινός καί κατά συμπαθητικήν ἀντιστοιχίαν Ἥλιος - Ἀνήρ, Ἀκτίς - Φα-

λός Δημιουργία - Δημιουργία. Bhala εἶναι ἡ λάμψις εἰς τά Σανσκριτικά, Baltas εἶναι ὁ λευκός εἰς τά Λιθουανικά. Εἰς τά Κελτικά, ὅπου καί ἱστορικῶς ἡ κατ' ἐξοχήν Λατρεία τῶν Μενχίρ καί Ντόλμεν ὡς Ἡλιακῶν συμβόλων, ἔχομεν Belenus ὁ θαυμαστός, Belisama ἡ ὁμοία πρός φλόγαν, Balon ὁ προστάτης ὅστις πλήτει διά τοῦ βλέμματος ὡς οἱ Δράκοντες τοῦ 'Αγαμέμνωνος, τοῦ 'Αλεξάνδρου καί τοῦ 'Αρθούρου.

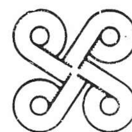
Εἰς τά παλαιογερμανικά Βαλχάλ - Βαλχάλλα εἶναι τό θεϊκόν δῶμα, Βαλκυρία, Βαλκύρεν εἶναι αἱ θεϊκαί θεραπαινίδες.

Εἰς τῶν Ροδίων Ἡλιαδῶν, ὁ 'Ακτῖνος τήν 5ην χιλιετίαν π.Χ. ἱδρύει τήν Ἡλιούπολιν εἰς Αἴγυπτον καί ἐγκαθιδρύει τήν λατρείαν τοῦ Ρά, γιγαντιαίου ὀβελίσκου, ἀπολιθωθεῖσα 'Ακτίς. Rait εἶναι ἡ αὐγή εἰς τά Λιθουανικά, Ausz-ra εἰς τά Παλαιογερμανικά, Ost-ra εἰς τά παλαιογερμανικά, Auro-ra εἰς τά Λατινικά, Us-ra-h εἰς Σανσκριτικά, Eus-os εἰς τήν Μυκηναϊκήν, Ἠώς - Ἕως εἰς τήν νεωτέραν Ἑλληνικήν. Ρά εἶναι καί ὁ ἱέραξ εἰς τά πρωτοελληνικά, ἴα, ἰοβόλα, ἴασις, ἰατρός ὁ θεραπεύων τήν φοβεράν ἀκτίνα τῆς καθάρσεως (Ὅμηρος). Ἄτων ὁ ἡλιακός δίσκος καί εἰς τά Ἑλληνικά ἄττω (ἀΐσσω) εἶναι ἀπαστράπτω, εἰς τήν Σανσκριτικήν Yate. RA-dius εἶναι ἡ ράβδος καί ἡ ἀκτίς τοῦ κύκλου ὡς καί τό κέντρον τοῦ ἀλέκτορος (Abraxas), ἀκτίς ἡλίου, ἀκτινωτός στέφανος τῶν θεῶν. Ra-dio εἶναι ἀκτινοβολῶ, στίλβω, λάμπω. 'Επίσης εἰς τήν φυσικήν συμπαθητικήν μαγείαν ἔχομεν ra-dix τήν ρίζα (ἀκτινοειδής παραφυάς), ρα-φανίς - τό ραπάνι -, ra-cemus ἡ σταφυλή, οἶνος (θεῖος χυμός) αἷμα τῶν φυτῶν, μαγικός χυμός. Ράδιος εἶναι ὁ εὔκολος, ὁ κατέχων τήν ἀκτίνα, ραθυμία εἶναι ἡ κατάστασις ἀναψυχῆς τῶν Θεῶν, ραδινός εἶναι ὁ λεπτομήκης, ρά-βδος καί ρά-πις. Ὁ στρογγυλός ἐρυθρός ὡς ὁ ἥλιος κόνδυλοις εἰς τά Λατινικά λέγεται ra-pa καί εἰς τά παλαιογερμανικά ra-ba. Ραξ ἡ ρόγα τῆς σταφυλῆς, ρά-μνος εἶναι ἡ ἀκανθώδης παλίουρος, ρά-πτω (ρά-ἄπτω, διά τῆς ἀκτῖνος ἀγγίζω).

Ὁ Ἥλιος καθορίζει τήν ὥ-ρα, τήν αὔ-ρα καί τήν ἀντ-ά-ρα. Ἄριοι θεοί προστάται εἶναι ὁ Ind-ra, ὁ Vrit-ra, ὁ Mit-ra, ὁ Ra-ma, ὁ Ra-vana καί ὁ Rud-ra. Εἰς τήν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν ἔχομεν τόν Ρά-ρον Τριπτόλεμον, τό Ρά-ριον πεδίον τῆς 'Ελευσίνος, τήν Ρα-ρίαν Δηϊδάμειαν, τόν Δηΐφοβον Ρα-δαμάνθη.

Πιστεύουμε ὅτι εἰς τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ ἐδώσαμεν τά κατάλληλα ἐρεθίσματα ὥστε οἱ ἀναγνῶσται τοῦ περιοδικοῦ τό **'Αντίδοτο** νά ἀσχοληθοῦν μέ τήν ἔρευνα τοῦ προγονικοῦ κλέους καί Θρησκείας.

S.S.

Η ΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η σοσιαλοδημοκρατία δηλ. η «αστική αριστερή» παρέμβαση των εργατικών και προλεταριακών μαζών στο αστικό-καπιταλιστικό κράτος, ξεκινάει ιστορικά με τους αναθεωρητές του μαρξισμού. Μετά και το θάνατο του Ένγκελς, οι ρεβιζιονιστές του μαρξισμού αρχίζουν να εγκαταλείπουν ένα ένα τα οχυρά του «επιστημονικού σοσιαλισμού». Έτσι φτάσαμε στη ΙΙ Διεθνή όπου η σοσιαλοδημοκρατία μέσω του Κάουτσκυ «αποθεώθηκε». Ανάμεσα στ' άλλα ο Κάουτσκυ υποστήριξε «πως η ανάπτυξη των τραστ θα καταλήξει σ' ένα υψηλό βαθμό παγκόσμιας βιομηχανικής συγκέντρωσης η οποία με τη σειρά της, θα καταλήξει στη μοιρασιά του κόσμου φέρνοντας την παγκόσμια ειρήνη». Όπως ήταν φυσικό ο Λένιν συνέτριψε τις θέσεις του Κάουτσκυ, και καυτηρίασε την αστική τάση που πήγαινε να δημιουργηθεί στον επαναστατικό «σοσιαλισμό».

Οι κοινωνικές συνθήκες όμως ήταν πρόσφορες για την ανάπτυξη του νέου αυτού πολιτικού μοντέλου. Έτσι φτάσαμε σε μια ιδεολογικοπολιτική διάσπαση. Απ' τη μια οι κομμουνιστές και απ' την άλλη οι σοσιαλοδημοκράτες. **Οι τελευταίοι ήταν ότι πιο σιχαμένο είχε ξεπηδήσει απ' την εργατική τάξη.** Ήταν αυτοί που είχαν γίνει δεκτοί, είχαν **ενσωματωθεί** στο αστικό κράτος, το οποίο τώρα δεν πάλευαν να ανατρέψουν αλλά να το εκσυγχρονίσουν! Οι σοσιαλοδημοκράτες δεν ήτανε πια προλετάριοι αλλά ειδικευμένοι εργάτες, μικροαστικά στρώματα που είχαν δημιουργήσει μια δικιά τους **«εργατική αριστοκρατία»!**

Στο τέλος βέβαια γίνανε τα μαντρόσκυλα του καπιταλισμού για τον απλούστατο λόγο ότι μια κομμουνιστική επανάσταση θα γκρέμιζε κι αυτούς που είχαν ήδη γίνει το αριστερό περιτύλιγμα του καπιταλισμού.

Τη μεγάλη άνοδο η σοσιαλοδημοκρατία τη γνώρισε μετά τον Β΄ ΠΙΠ. Έτσι η ανθρωπότητα γνώρισε καλά τι σημαίνει στην πράξη σοσιαλοδημοκρατία αριστερή φρασεολογία δεξιά πολιτική.

Στη δεκαετία του '70 κι '80 πολλές σοσιαλοδημοκρατικές κυβερνήσεις είχαμε στη Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, Σκανδιναβία κι Ελλάδα σήμερα. **Τι άλλαξε στις κύριες δομές του καπιταλιστικού κράτους;**

Απολύτως τίποτε. «Αριστερές» κυβερνήσεις γίνανε πιο θερμοί συμπαραστάτες του κεφαλαίου ακόμα κι από «δεξιές».

Κάποιος «δημοκράτης» μπορεί να πρατηρήσει ότι το βιοτικό επίπεδο του Ευρωπαίου έχει ανέβει, οι συνθήκες εργασίας κ.λπ. Εγώ δε διαφωνώ σ' αυτό.

Εγώ ρωτάω γιατί και για ποιους σκοπούς; Στο «γιατί» απαντάω εξής: ανέβηκε για να μειωθεί η επαναστατικότητα των λαϊκών μαζών.

Έχετε δει κανένα με βίντεο, εξασφαλισμένη δουλειά και σπίτι να κάνει επανάσταση, ή ν' αμφισβητεί το αστικό κράτος; Όχι. Μοναδική εξαίρεση σ' αυτό είναι να είναι εθνικιστής, οπότε δε σκέφτεται με ταξικά κριτήρια όπως κάνει ένας «δημοκράτης»!

Κι οι σκοποί είναι απλοί. Με μεγαλύτερο εισόδημα χαλάς και περισσότερα χρήματα. Έτσι τα ράφια των super - market ανανεώνονται και μαζί μ' αυτά κι ο καπιταλισμός. Η υπερπαραγωγή εμπορευμάτων και προιόντων σήμερα χρειάζεται και την ύπαρξη αρκετής ποσόστητας ρευστού χρήματος στην κατοχή του κοινού.

Το σοσιαλοδημοκρατικό ΠΑΣΟΚ τι έκανε σήμερα στην Ελλάδα; Τίποτα περισσότερο απ' το ν' ανοίξει τις πόρτες διάπλατα στο φιλελευθερισμό της Ν.Δ. Ο κόσμος θ' ακούει «αριστερά» θα θυμάται το ΠΑΣΟΚ και θα λέει «όχι άλλη πείνα ευχαριστώ».

Τώρα αν η Ν.Δ. ξεπουλάει τα πάντα για να χορτάσει τ' αχόρταγα στομάχια των «Ελλήνων», δεν παίζει κανένα λόγο για τον «υπεύθυνο λαό».

Ο «αστός» ήταν, είναι, και θα μείνει ένα τομάρι, μια μάζα κρέας, και φυσικά εμείς οι εθνοκρατικοί δεν περιμένουμε ν' αλλάξει ούτε μετά από 1000 χρόνια.

Η σοσιαλοδημοκρατία είναι κομμάτι και μέρος του καπιταλισμού. Το φαινόμενο να είναι κανείς σοσιαλοδημοκράτης, και παράλληλα να παριστάνει τον αντικαπιταλιστή είναι για γέλια.

Δυστυχώς μεγάλες μάζες εργαζομένων παρασυρθήκανε απ' αυτό το προσωπείο του καπιταλισμού και δίνανε αντικαπιταλιστικές μάχες μέσα από καπιταλιστικούς φορείς και κόμματα!

Ελπίζω ότι μετά από 7 χρ. ΠΑΣΟΚ ο κόσμος ν' αντιλήφθηκε την απάτη της αστικής σοσιαλοδημοκρατίας και ν' αρχίζει να καταλαβαίνει ότι **τα μόνα πραγματικά σοσιαλιστικά κόμματα είναι τα εθνικιστικά.**

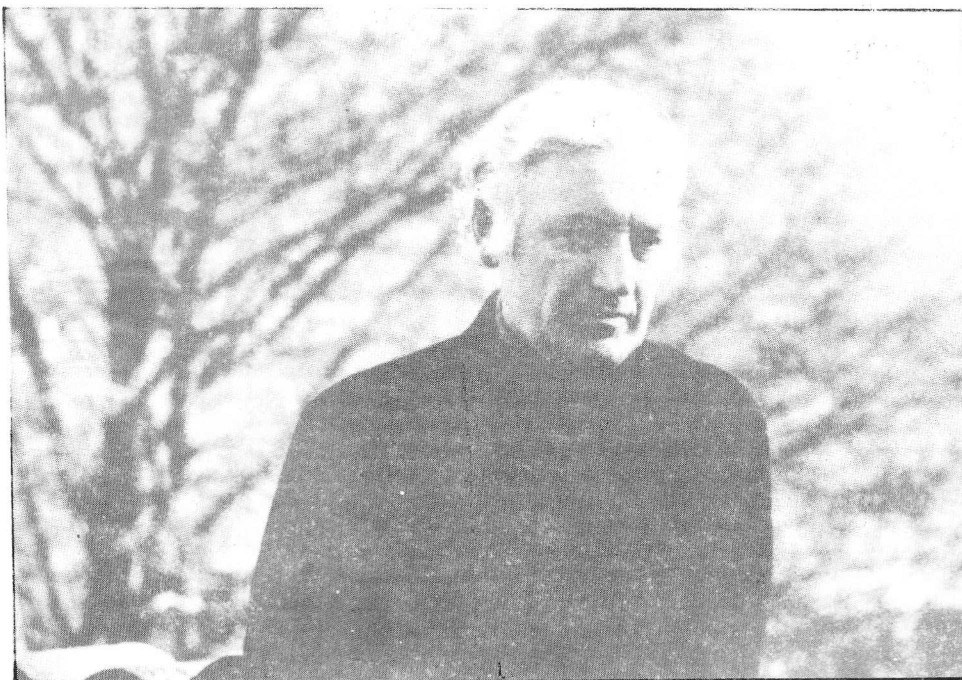
Αλέξης Βούλγαρης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗΣ ΤΟΥ MIGUEL SERRANO

Θα ήθελα να ευχαριστήσω το μεγάλο σύντροφο Miguel Serrano εκ μέρους του περιοδικού για την τιμή που έκανε στο ΑΝΤΙΔΟΤΟ παραχωρώντας συνέντευξη με ιδιαίτερη χαρά και ενθουσιασμό, καθώς επίσης για τους λίαν επαινετικούς του λόγους για το εν λόγω περιοδικό. Τούτο μπορώ να το πιστοποιήσω, γιατί η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε από εμένα προσωπικά. Επιπλέον θέλω να ευχαριστήσω τον εκδότη και τους συνεργάτες του ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ που μου έκαναν την τιμή να διαμεσολαβήσω ως εκπρόσωπος του περιοδικού και να πάρω τούτη την πολύ σημαντική συνέντευξη από τον μεγαλύτερο εν ζωή φιλόσοφο του καιρού μας, καθώς επίσης και την ποικιλόμορφη «βοήθεια» που παρείχε προς εμέ το ΑΝΤΙΔΟΤΟ για την πραγματοποίηση της εν λόγω συνέντευξης. Εν τέλει, επιθυμώ να κοινοποιήσω στο αναγνωστικό κοινό του ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ ότι στην κατοχή μου ευρίσκεται πληθώρα «υλικών» και άκρως ενδιαφερόντων και σημαντικών πληροφοριών δοθέντων από τον μέγα Μύστη Miguel Serrano. Το ογκώδες αυτό μυστηριακό υλικό, προτίθεται να το χρησιμοποιήσω όταν επέλθει ο κατάλληλος χρόνος.

Συνοπτικό βιογραφικό του Miguel Serrano: Γεννήθηκε στη Χιλή το 1917 και κατάγεται από μια παλιά Βησιγοτθική οικογένεια. Εντάχτηκε στο διπλωματικό σώμα και υπηρέτησε τη χώρα του ως πρέσβυς στην Ινδία, Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία, Ρουμανία και Αυστρία. Παράλληλα διέπρεψε ως συγγραφέας. Γνώρισε προσωπικά εξέχουσες φυσιογνωμίες του τελευταίου αιώνα, ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγονται: Carl Gustav Jung, Hermann Hesse, Dalai Lama, Ezra Pound, Jawardal Nehru, Leon Degrelle, Hanna Reitsch, Indira Gandhi, Otto Rahn... κ.ά. Έχει γράψει τους προλόγους για τις ισπανικές εκδόσεις «Protocols» και «Mein Kampf». Τα τελευταία από τα βιβλία του που ελκύουν μέγα ενδιαφέρον από το αναγνωστικό κοινό είναι τα εξής: «Αναβίωση του Ήρωα», «Η Χρυσή Χορδή, Εσωτερικός Χιτλερισμός» και «Adolf Hitler, ο Τελευταίος Αβατάρας.. τα βιβλία του Miguel Serrano έχουν μεταφραστεί σε πλείστες γλώσσες και έχουν εκδοθεί σχεδόν σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, στη Νότιο Αμερική, στις ΗΠΑ, στην Περσία, στην Ινδία, στην Ιαπωνία... Σήμερα ο Σερράνο έχει αφιερωθεί ολοκληρωτικά επικεντρώνοντας τον αγώνα του στον Εσωτερικό Χιτλερισμό.

ΑΡΗΣ ΑΡΙΩΝ

ΑΓΩΝΙΣΘΕΙΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΧΡΥΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ, ΓΙΑ ΚΑΘΗΚΟΝ, ΓΙΑ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΛΙΣΜΟ

'Αποκλειστική συνέντευξη τοῦ κορυφαίου φιλοσόφου τοῦ καιροῦ μας

MIGUEL SERRANO στο ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κύριε Serrano, μπορείτε να μας πείτε πώς χαρακτηρίζετε τις σύγχρονες φιλελεύθερες κοινωνίες και σε ποια έκταση αυτές προσφέρουν λύσεις στις υψηλότερες αναζητήσεις του ανθρώπου;

MIGUEL SERRANO: *Δεν υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στις σύγχρονες φιλελεύθερες κοινωνίες και στις παλαιές φιλελεύθερες, και οι δυο τους - όπως ο μαρξιστικός κομμουνισμός - δημιουργήματα και εργαλείο του Εβραϊσμού. Είναι απολύτως αδύνατον αυτά τα συστήματα να προσφέρουν «λύσεις στις υψηλότερες αναζητήσεις του αθρώπου». Αντιθέτως, αυτά τα συστήματα δημιουργήθηκαν από τους Εβραίους προκειμένου να καταστρέψουν τις μη Εβραϊκές κοινωνίες και τις ψυχές του goym.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Γνωρίζουμε ότι η ολοκληρωμένη προσωπικότητά σας, σας έφερε πολύ κοντά σε μεγάλες φυσιογνωμίες των γραμμάτων και της τέχνης, μπορείτε να μας περιγράψετε - έστω και πολύ συνοπτικά - κάποιες από αυτές που γνωρίσατε;

MIGUEL SERRANO: *Η πιο αξιόλογη για μένα ήταν ο Ezra Pound. Τον γνώρισα στο τέλος της ζωής του. Ζούσε στη Βενετία ύστερα από 13 χρόνια σε ψυχιατρικό θεραπευτήριο στις ΗΠΑ. Εκεί καταδικάστηκε για την υποστήριξή του στη Γερμανία και στην Ιταλία κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Μέχρι το τέλος της ζωής του κράτησε τις ιδέες του και αυτό είπε: «Μείνετε σε επαφή με τα παλαιά σας οράματα προκειμένου ο κόσμος μας να μη χάσει την ελπίδα του».*

Επίσης συνάντησα τον Dalai Lama τη στιγμή που δραπέτευσε από το Θιβέτ κατά την κομμουνιστική Κινεζική εισβολή. Ήταν πολύ νέος, 25 ετών. Πήγα να τον συναν-

TO ANTIΔOTO: Mr. Serrano, could you tell us how you characterize the modern liberal societies and in what extend do these offer solutions to the higher spiritual searches of man?

MIGUEL SERRANO: *There are differences between the modern liberal societies and the old liberal ones, being both - as marxist communism - creations and a tools of the Jewery. It is absolutly impossible that these systems offer "solutions to the higher spiritual searches of man". On the contrary, these systems were created by the Jews in order to destroy the non Jewish societies and the souls of the* ***goym.***

TO ANTIΔOTO: We know that your integrated personality brought you very close to great figures of literature and science, could you describe to us - even if very briefly - some of them you knew?

MIGUEL SERRANO: *The most remarkable to me was Ezra Pound. I knew him at the end of his life. He was living in Venice after 13 years in a psichiatric sanatory in U.S.A. There he was confined for his support of Germany and Italy during the Second World War. Until the end of his life he kept his ideas and he said: "Be attached to your old dreams in order that our world does not loose hope".*

I also met the Dalai Lama at the moment he escape from Thibet during the communist Chinese invasion. He was very young, 25 years old. I went to meet him at the Himalayas, he never forgets that, and when we met again during the funeral of Indira Gandhi in Delhi, he invited me to go to Dharmasala, where he lives now. We had a very interesting talk. It is good to know that before Budism was introduced in Thibet, Thibetans were a warrior' s race and their religion, the ***Bo,*** *used also the same swastika of Hitlerism. Until today Intelligence Services of England and United States have been unable to discover the real mysterious links that existed between Thibet and Hitlerist Germany. Very little*

τήσω στα Ιμαλάια, τούτο δεν το ξέχασε ποτέ και όταν συναντηθήκαμε ξανά κατά τη διάρκεια της κηδείας της Indira Gandhi στο Δελχί, με προσκάλεσε να πάω στη Δαρμασάλα, όπου ζει τώρα. Είχαμε μια πολύ ενδιαφέρουσα συνομιλία. Είναι καλό να γνωρίζεις ότι πριν εισαχθεί ο Βουδισμός στο Θιβέτ, οι Θιβετιανοί ήσαν μια φυλή πολεμιστών και η θρησκεία τους η Bo, χρησιμοποιούσε την ίδια σβάστικα του Χιτλερισμού. Εως τις μέρες μας οι Μυστικές Υπηρεσίες της Αγγλίας και των Ηνωμένων Πολιτειών στάθηκαν ανίκανες να ανακαλύψουν τους μυστηριακούς δεσμούς που υπήρχαν μεταξύ του Θιβέτ και της Χιτλεριστικής Γερμανίας. Πολύ λίγο μετά την πτώση του Τρίτου Ράιχ επήλθε επίσης το τέλος του Θιβέτ.

Γνώρισα επίσης άλλες ενδιαφέρουσες προσωπικότητες: τον Jawardal Nehru, την Indira Gandhi στον πολιτικό χώρο, τον Hermann Hesse και τον C.G. Jung στον λογοτεχνικό και επιστημονικό κόσμο. Οι δύο πρώτες προσωπικότητες ήταν οι πιο εξέχουσες που θα μπορούσα να γνωρίσω ως πολιτικούς. Σχετικά με τις άλλες δυο η άποψή μου έχει δοθεί στο βιβλίο μου «Hermann Hesse και Carl Gustay Jung» που εκδόθηκε υπό τον τίτλο «Μνήμες» στην Αθήνα, το 1989.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Τι αντιπροσωπεύει για σας - λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι είσθε ένας από τους κορυφαίους εκπροσώπους της φιλοσοφικής νόησης του σήμερα - ο Εθνικοσοσιαλισμός, ως πολιτικό και πνευματικό κίνημα;

MIGUEL SERRANO: *Τούτη την ερώτηση θα μπορούσα να τη συνδέσω με την πρώτη ερώτηση που μου έκανες. Ο Εθνικοσοσιαλισμός - όπως δημιουργήθηκε και εισήχθηκε από τον Adolf Hitler - θεωρείται από εμένα ως το μόνο σύστημα σε ολόκληρη την ιστορία του κόσμου που ήλθε να δώσει στους μη Εβραίους τις λύσεις ενάντια στα Εβραϊκά συστήματα του οικονομικού φιλελευθερισμού και μαρξισμού.*

Ο Adolf Hitler άλλαξε το κάθε τι. Έθεσε ένα τέλος στον τόκο του χρήματος και τερμάτισε το σύστημα - του - χρυσού αντικαθιστώντας το ένα σύστημα όπου το πιο σημαντικό ήταν η εργασία και οι εργαζόμενοι.

Miguel Serrano Leon Degrelle

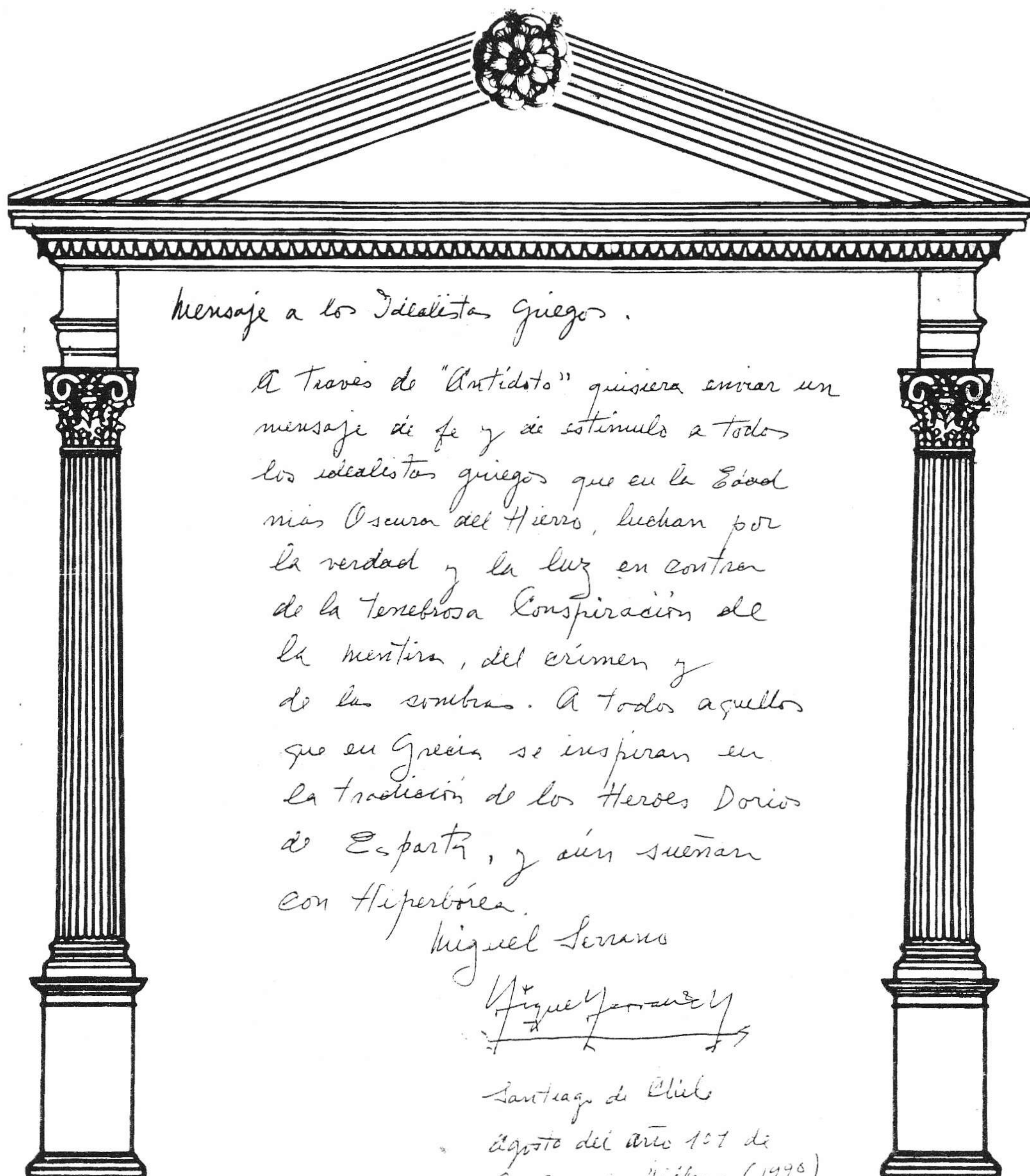
after the fall of the Third Reich came also the end of Thibet.

I Knew other interesting people: Jawardal Nehru, Indira Gandhi, in the political world; and Hermann Hesse, C. G. Jung in the literary and scientific world. The first two were the most ***outstanding*** *that I could know as politicians. About the other two my opinion has been given in my book "Hermann Hesse and Carl Gustau Jung" published under the name "Mnemes" in Athens, in 1989.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: What represents for you - concerning the fact you are one of the leading representatives of the philosophical thought of today - National Socialism, as a political and spiritual movement?

MIGUEL SERRANO: *This question I could link with the first question you made me. National Socialism - as created and introduced by Adolf Hitler - is considered by me the only system in all the history of the world that came to give to the non Jewish people the solutions against the Jewish systems of economic liberalism and marxism.*

Adolf Hitler changed everything. He put an end

Mensaje a los Idealistas Griegos.

A Través de "Antídoto" quisiera enviar un mensaje de fe y de estímulo a todos los idealistas griegos que en la Edad más Oscura del Hierro, luchan por la verdad y la luz en contra de la Tenebrosa Conspiración de la mentira, del crimen y de las sombras. A todos aquellos que en Grecia se inspiran en la tradición de los Heroes Dorios de Esparta, y aún sueñan con Hiperbórea.

Miguel Serrano

Miguel Serrano

Santiago de Chile
agosto del año 101 de la Era de Hitler - (1990)

Μήνυμα προς τους Έλληνες Ιδεαλιστές

Μέσω του «Αντίδοτου» επιθυμώ να στείλω ένα μύνημα θάρρους και πίστης προσόλους τους ιδεαλιστές από την Ελλάδα οι οποίοι μέσα στη σκοτεινότερη Εποχή του Σιδήρου μάχονται για την Αλήθεια και το φως ενάντια στη Συνωμοσία του ψεύδους και της δολοπλοκίας. Προς όλους όσους εμπνέονται μέσα στην αρχαία παράδοση των Δωριέων Ηρώων της Σπάρτης και που ακόμα οραματίζονται τους Υπερβόρειους.

Miquel Serrano

Η πιο μεγαλοφυής ιδέα ήταν η καταστροφή του τόκου των χρημάτων, επειδή είναι εκείνος ο τόκος ο οποίος επιτρέπει στους Εβραίους να ζουν χωρίς να εργάζονται, παραμένοντας ανάμεσα στον παραγωγό και τον καταναλωτή. Τόσο τρομερή ήταν για το φιλελεύθερο Εβραϊκό σύστημα και τον Εβραϊκό μαρξισμό ώστε ήταν αναγκαίος ένας Παγκόσμιος Πόλεμος για να εξολοθρευτεί ο Hitler. Ο τόκος του κεφαλαίου είναι ιερός για αυτά τα δυο συστήματα.

Κεντράρωντας το κοινωνικό σύστημα υπό άλλη οπτική γωνία και με την απόρριψη του τόκου του χρήματος όλη η ζωή άλλαξε αυτομάτως.

Τότε η ζωή είναι ικανή να πνευματικοποιηθεί και η οικονομία τίθεται σε δεύτερη μοίρα. Κατά τη διάρκεια της σύντομης περιόδου του Τρίτου Ράιχ μπορούμε να δούμε την πιο φανταστική έκρηξη σε όλες τις πνευματικές σφαίρες: αρχιτεκτονική, τέχνες, φιλοσοφία και επιστήμη.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κύριε Serrano, ποια είναι η παρούσα κατάσταση στη Χιλή όσον αφορά το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα;

MIGUEL SERRANO: *Το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα στη Χιλή ακολουθεί πολύ προσεκτικά τα γεγονότα, αν και τίποτα καλύτερο δεν μπορεί να έπεται του καθεστώτος του Pinochet. Η διεθνής συνωμοσία έχει τα δικά της αρχέτυπα και θα εφαρμόσει στη Νότιο Αμερική την περίτεχνη μηχανορραφία της μέσω του Λογιστικού Ιδρύματος και η Παγκόσμια Τράπεζα θα ακολουθήσει για να επιβάλλει το σχέδιό της για τον Τρίτο Κόσμο επάνω μας. Ο Pinochet ήταν ένας εκπρόσωπος αυτών των διεθνών δυνάμεων και το πραγματικό δημοκρατικό καθεστώς θα συνεχίσει την ίδια πολιτική μέχρι το τέλος. Εμείς θα πολεμήσουμε με όλα τα μέσα που έχουμε στη διάθεσή μας.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Τι έχετε να πείτε για εκείνους που αυτοαποκαλούνται «Εθνικοσοσιαλιστές» και απλά μένουν μόνοι μέσα σε ένα δωμάτιο με φωτογραφίες του παρελθόντος χωρίς να αντιμετωπίζουν τα προβλήματα του σήμερα... και χωρίς να πράττουν τίποτε προκειμένου να αλλάξουν την παρούσα κατάσταση για το μέλλον;

MIGUEL SERRANO: *Νομίζω ότι η γνώμη μας έχει δοθεί ανωτέρω. Εμείς οι Εσωτερι-*

to the interest of money and finished with the gold - system, replacing it by a system where most important was just the work and the workers. The most genial idea was the destruction of the interest of money, because it is that interest which allows the Jews to live without working, remaining between the producer and the consumer. So terrible was that for the liberal Jewish system and Jewish marxism it that was necessary for a World War to destroy Hitler. The interest of the capital is sacred for these two systems.

Centring the social system in other aspects than the economical one and with the abolition of interest of money all life changed automatically. Then life is able to be spiritualized and the economy is put in a second place. During the short period of the Third Reich we could see the most fantastic explosion in all the spiritual spheres: architecture, arts, philosophy and science.

TO ANTIΔOTO: Mr. Serrano, which is the present situation in Chile concerning the National Socialist movement?

MIGUEL SERRANO: *The National Socialist movement in Chile is following very carefully the events, even though nothing better to the Pinochet regime can follow. The international conspiracy has its own archetypes and will aply in South America the sceme elaborated by the World Sinarchy and transnationals. The international Monetarial Fund and the World Bank will follow to impose the plan for the Third World on us. Pinochet was a representative of these international powers and the actual democratic regime will carry on the same policy until the end. We will fight with all means at our disposal.*

TO ANTIΔOTO: What do you have to say about those people who call themselves "National - Socialists" and they just stay alone in a room with photographs of the past without facing the problems of today... and without doing anything in order to change the present situation for the future?

MIGUEL SERRANO: *I think that our opinion has been given above. We the Esoteric Hitlerists have for rule the law of synchronicity that means to work in two worlds, here and there. In the philosophical world and in the world of action. Cannot be a healthy thought without been able to materialize in action. As Nietzsche said: "For a tree to reach Heaven with its branches first it must touch Hell with its roots".*

κοί Χιτλεριστές έχουμε για κανόνα μας το νόμο της συγχρονικότητας που σημαίνει να εργάζεσαι σε δυο κόσμους, εδώ κι εκεί.

Στον φιλοσοφικό κόσμο και στον κόσμο της δράσης. Δεν μπορεί να υπάρξει μια υγειής σκέψη χωρίς να είναι δυνατόν να υλοποιείται σε δράση. Όπως είπε ο Nietzsche: «Για να φθάσει ένα δένδρο στον Παράδεισο με τα κλαδιά του πρέπει πρώτα να αγγίξει την Κόλαση με τις ρίζες του».

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ποια είναι η γνώμη σας για το φιλοσοφικό έργο της Savitri Devi;

MIGUEL SERRANO: *Η Savitri Devi είναι η μεγαλειοδέστερη αγωνίστρια μετά τον Adolf Hitler, τον Rudolf Hess και τον Joseph Goebbels.*

Επιπλέον ήταν η πρώτη που ανακάλυψε την απόκρυφη και πνευματική δύναμη πίσω από τον Χιτλερισμό. Αναλογίστηκε μια νέα θρησκεία και εγκαινίασε στην Ινδία ένα αγιαστήριο για τον Hitler. Ήταν όπως κι εγώ μια αντιχριστιανή, λέγοντας πολύ καθαρά ότι είναι αδύνατο να είναι μια αληθινή Εθνικοσοσιαλίστρια και την ίδια ώρα μια Χριστιανή. Μύησε, απολύτως μόνη, όλα όσα έχω αναπτύξει εως τώρα. Δεν είναι απλά και μόνο μια σύμπτωση το ότι η Ισπανική καθολική εκκλησία έκδοσε μια επίθεση ενάντια στον ίδιο καιρό στην Ινδία χωρίς να γνωρίζει ο ένας τον άλλο. Ήταν πολύ αργά όταν αρχίσαμε να αλληλογραφούμε. Για μια εβδομάδα χαθήκαμε στην Ευρώπη. Έφθασα λίγες ημέρες μετά το θάνατό της. Πιστεύω ότι η Savitri Devi θα είναι η σπουδαιότερη αδελφή από όλους τους ιερείς του Εσωτερικού Χιτλερισμού. Τις ιέρειες του Odin.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ο Adolf Hitler ήταν απλά μια εξέχουσα πολιτική προσωπικότητα ή κάτι παραπάνω;...

MIGUEL SERRANO: *Μια φράση του Adolf Hitler που απαντήθηκε από τον Joseph Geobbels έλεγε: «Όποιος θεωρεί τον Εθνικοσοσιαλισμό μόνο ως πολιτικό κίνημα δεν αντιλαμβάνεται τίποτα από αυτόν...» Ο C.G. Jung σύγκρινε τον Hitler με τον Μωάμεθ σε μια συνέντευξη που δόθηκε πριν τον πόλεμο. Μπορούμε να θεωρήσουμε τον Μωάμεθ ως ένα πολιτικό; Αυτός ήταν ένας προφήτης με κολοσσιαία πολιτική απήχηση στον κόσμο. Θεωρώ τον Adolf*

TO ANTIΔOTO: What is your opiinion about the philosophical work of Savitri Devi?

MIGUEL SERRANO: *Savitrti Devi is the greatest fighter after Adolf Hitler, Rudolf Hess and Joseph Goebbels. Moreover she was the first to discover the secret and spiritual power behind Hitlerism. She thought on a new religion and inaugurated in India a sanctuary for Hitler. She was as myself an antichristian, telling very cleary that it is impossible to be a true National Socialist and at the same time a christian. Se initiated, completely alone, all which I have developed until now. It is not a mere coincidence that the Spanish catholics published an attack against Savitri Devi, Otto Rahn and me. Curiosly enough we were at the same time in India without knowing to each other. It was very late when we started to write each other. For a week we missed in Europe. I arrived few days after her death. I think that Savitri Devi will be the major sister of the all priests of Esoteric Hitlerism. The priestes of Odin.*

TO ANTIΔOTO: Adolf Hitler was just a **prominent** political personality or something more...?

MIGUEL SERRANO: *A sentence of Hitler replied by Joseph Goebbels said: "Those who consider National Socialism only as a political movement do not know anything about it..." C. G. Jung compared Adolf Hitler with Mohammed in an interview given before the war. Can we consider Mohammed as a politician? He was a prophet with enormous political repercussion in the world. I consider Adolf Hitler as the greatest personality in the world, and the repercussion of his visions, thoughts and action would be impossible to calculate today. If we were to think in Indian fashion, as Savitri Devi did, we must see in Hitler an incarnation of the divinity, an* ***Avatara.*** *The title of my last book is "Adolf Hitler, the last Avatara".*

TO ANTIΔOTO: Albert Kami has said, "the 21st century will be the century of faith or it will not exist". At the end the 21st century will be a century of faith or we will be leaded to the precipice that World levelling Capitalism has being pushing us a long time?

MIGUEL SERRANO: *To be honest I am not very sure about nothing concerning the 21st century. We are in* ***Kali - Yuga,*** *the darkest age, or the Iron Era of the Greeks, and in an acelerated involution. If we believe in this, it will be very difficult to think about a possibility of a new faith, politically there is not a solution unless an intervention by the Hitlerists who survived the catastrophe of*

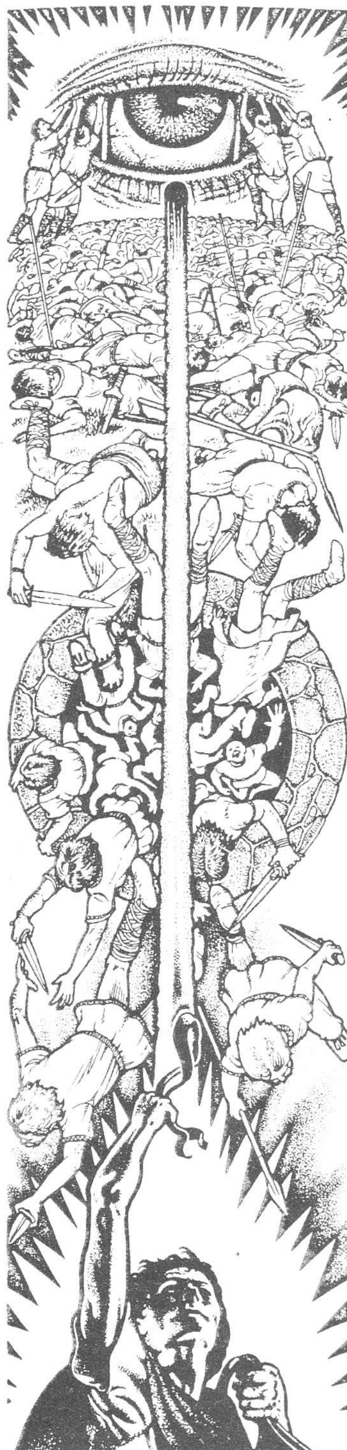
Hitler ως την μεγαλειοδέστερη προσωπικότητα στον κόσμο, και ο αντίκτυπος των οραμάτων του, των σκέψεων και της δράσης του θα ήταν αδύνατον να υπολογιστεί σήμερα. Εαν σκεπτόμασταν με τον Ινδικό τρόπο, όπως σκεπτόνταν η Savitri Devi πρέπει να δούμε στον Hitler μια ενσάρκωση της θεότητας, έναν Avatara. Ο τίτλος του τελευταίου μου βιβλίου είναι «Adolf Hitler, ο τελευταίος Αβατάρας».

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ο Albert Kami έχει πει, «ο εικοστός πρώτος αιώνας θα είναι ο αιώνας της πίστης ειδάλλως δεν θα υπάρξει», Εν τέλει ο εικοστός πρώτος αιώνας θα είναι ένας αιώνας πίστης ή θα οδηγηθούμε προς τον γκρεμό που μας ωθεί ο ανερχόμενος Παγκόσμιος Καπιταλισμός;

MIGUEL SERRANO: *Για να είμαι ειλικρινής δεν είμαι πολύ σίγουρος για τίποτε σε ότι αφορά τον εικοστό πρώτο αιώνα. Βρισκόμαστε στην Kali-Yuga, την σκοτεινότερη εποχή, ή την Σιδηρά Εποχή των Ελλήνων, και σε μια οξυληξήρια περιέληξη. Εαν πιστεύουμε σε αυτό, θα είναι πολύ δύσκολο να διανοηθούμε γύρω από μια πιθανότητα μιας νέας πίστης. Πολιτικά δεν υπάρχει μια λύση εκτός μιας παρέμβασης από τους Χιτλεριστές που επέζησαν της καταστροφής του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και οι οποίοι παρατάχτηκαν μιας νέας επιστήμης και τεχνικής. Εμείς, οι Εσωτερικοί Χιτλεριστές, πιστεύουμε σε τούτο. Θα υπάρξει μια μαγική διεργασία, την προσδοκούμε και την αναμένουμε, αλλά τούτο δε σημαίνει ότι εμείς δεν θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε μέχρι το τέλος για τα ιδανικά μας ακόμα κι αν είμαστε πολύ ρεαλιστές να βλέπουμε το σκότος του μέλλοντος.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Όπως γνωρίζουμε έχετε αφιερώσει τη ζωή σας στον ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟ. Μπορείτε να μας πείτε συνοπτικά - για τους αναγνώστες μας που «ακούν» για πρώτη τους φορά τον όρο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ - τι ακριβώς είναι;

MIGUEL SERRANO: *«Εσωτερικός» είναι μια Ελληνική λέξη αναφερόμενη στο Θεό. Εσωτερικός Χιτλερισμός είναι εκείνο το οποίο υπερβαίνει τον πολιτικό τομέα και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αγγίζει τα θρησκευτικά αισθήματα και τα σύμβολα. Εμείς πιστεύουμε ότι εαν ο κόσμος δεν οδεύ-*

... ο Σερρανο με τον Δαλαϊ Λάμα

ει γρήγορα προς ένα τέλος είναι γιατί ο Χιτλερισμός μεταμορφώθηκε μόνος του σε μια νέα θρησκευτική πίστη, ικανή να αλλάξει τον υλιστικό άνθρωπο του σήμερα σε ένα νέο ιδεαλιστικό ήρωα όπου το «πέραν της ζωής» είναι τόσο σημαντικό όσο η ίδια η ζωή.

Τούτη ήταν η νοοτροπία των ηρώων των Θερμοπυλών οι οποίοι μάχονταν για την τιμή και το καθήκον για Dharma, όπως θα έλεγαν οι Ινδοί.

Μόνον εαν ήταν δυνατό να αναπτυχθεί σε διάφορα μέρη του κόσμου μια ηρωική νοοτροπία και ένα είδος Τάξης Πολεμιστών - Ιερέων της νέας θρησκείας του Χιτλερισμού, ο κόσμος θα μπορούσε να σωθεί και ο υλισμός να καταστραφεί. Ο Εσωτερικός χιτλερισμός είναι ένα ολικό νέο όραμα του κόσμου (Weltanschauung) μια Κοσμογονία. Τα SS προσπάθησαν να μετατρέψουν τον άνθρωπο σε υπεράνθρωπο, σε Sonnenmensch, σε Ήλιο-Άνθρωπο. Έας άνθρωπος που θα είναι ξανά ένας Θεός. Τούτη είναι μια παλιά Aryan θεώρησης της μύησης των Μυστηρίων του Απόλλωνα και του Διόνυσου. Οι Δωριείς Έλληνες είχαν μια νοσταλγία των Υπερβόρειων, παρο-

Second World War, and who disposed of a new science and technique. We, the Esoteric Hitlerists, believe in that. It will be the magical operation, we hope and wait for, but that does non mean that we do not continue to fight until the end for our ideals even if we are very realistic to see the darkness of the future.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: As we know you have devoted your life to ESOTERIC HITLERISM. Could you tell us synoptically - for our readers that "listen" for their first time to the term of ESOTERIC HITLERISM - what exactly is it?

MIGUEL SERRANO: *"Esoteric" is a Greek word refering to God. Esoteric Hitlerism is that which transcend political field and in one or another way touches the religious feelings and symbols. We believe that if the world doesn' t go quickly to an end will be only because the Hitlerism transformed itself into a new religious faith, able to change the materialistic man of today in a new idealilstic hero where the "beyond life" is as important as life itself. That was the attitude of the heroes of the Thermopiles which were fighting for honour and duty, for* ***Dharma,*** *as Indians would say. Only if was possible to develop in different places of the world an heroic attitude and a sort of Order of Warriors - Priests of the new religion of Hitlerism, the world could be saved and materialism destroyed. The*

μοίως και οι Χιτλεριστές.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ είναι η νέα επερχόμενη θρησκεία; Εαν ναι, τότε θα έλθει πιθανώς μέσα σε μια νέα εποχή; Τι έχετε να πείτε περί αυτού;

MIGUEL SERRANO: *Νομίζω ότι τούτο το ερώτημα έχει απαντηθεί. Φυσικά εαν υπάρχει η πιθανότητα μιας νέας θρησκείας, αυτή θα είναι ο Χιτλερισμός. Όλα τα στοιχεία είναι εκεί: η ενσάρκωση του Αρχέτυπου. Και όταν το Αρχέτυπο εργάζεται το ανθρώπινο ον αδυνατεί να κάνει τίποτε αλλά μόνο εργάζεται για την επιτυχία του, ακόμα και οι εχθροί μας εργάζονται για τούτο. Τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει το Αρχέτυπο. Χωρίς να το γνωρίζουν, στο τέλος εμείς θα θριαμβεύσουμε.*

Αλλά θέλω να σου πω ότι θεωρώ πως ο Χιτλερισμός είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια θρησκεία: είναι μια οδός προς μεταλλαγή ενός ήρωα σε Θεό!

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Θα θέλατε να μας δώσετε ένα παράδειγμα του πώς οι εχθροί μας μπορούν να εργάζονται - εξ αιτίας του δρώντος Αρχέτυπου - υπέρ μας, ενάντια στη δική τους θέληση;

MIGUEL SERRANO: *Ναι, θέλω να δώσω ένα παράδειγμα του πώς το Αρχέτυπο μπορεί να εργαστεί ακόμη και ενάντια στη θέληση των εχθρών του.*

Η επανένωση της Γερμανίας έγινε από τους Εβραίους προκειμένου να δώσουν οξυγόνο στην καταναλωτική κοινωνία και την ίδια ώρα, να ελέγχουν την Ανατολική αγορά και όλες της σοσιαλιστικές χώρες της Ανατολής - καθώς επίσης τη Ρωσία - μέσω των πιστωτικών καρτών και δια της ηλεκτρονικής μεταφοράς χρημάτων, κ.λπ. Μια που το έφερε ο λόγος το μαρξιστικό σύστημα του κομμουνισμού ήταν φθαρμένο και πρωτόγονο. Ύστερα σε ζήτημα εβδομάδων ο κομμουνισμός αποτελειώθηκε και το Τοίχος του Βερολίνου κατέρρευσε. Ωστόσο το Archetype θα στραφεί εναντίον τους. Είναι γεγονός ότι ο Χιτλερισμός κουρσεύει τη Ρωσία και τις Ανατολικές χώρες της Ευρώπης και θα είναι ισχυρός σε μια ενοποιημένη Γερμανία, όταν ο καπιταλισμός και ο υλισμός συντριβούν. Ο διεθνής μαρξισμός καταστρέφεται τώρα, ο διεθνής καπιταλισμός θα ακολουθήσει. Ο

*Esoteric Hitlerism is a total new vision of the world **(Weltanschauung)**, a Cosmogonia. The SS tried to transmute man to superman, in **Sonnenmensch,** or Sun - Man. A man who will be again a God. This in an old **Aryan** conception which is not far of the Greek traditional thoughts, and of the initiation of the Mysteries of Apollo and Dyonisos. The Dorian Greeks had a nostalgy of Hyperbores, and so do the Hitlerists.*

TO ANTIΔOTO: Is the ESOTERIC HITLERISM the coming new religion? If yes, then will it come probably within a new epoch? What do you have to say about it?

MIGUEL SERRANO: *I think that this question has been answered. Of course if there is a possibility of a new religion, it will be Hitlerism. All the elements are there: the incarnation of Archetype. And when the Archetype is working the human being cannot do nothing but only work for its success, even our enemies cannot do nothing but only work for its success, even our enemies are working for that. Nothing can stop the Archetype. Without knowing, we will thriumph at the end. But I want to tell you that I consider that Hitlerism is much more than a religion: it is a way to transmute a hero into God.*

TO ANTIΔOTO: Would you like to give us an example of how our enemies can work - cause of the acting Archetype - in favour of us, against their own will?

MIGUEL SERRANO: *Yes, I want to give an example of how the Archetype can work even against the will of his enemies. The reunification the consuming society and, at the same time, to control the Eastern market and all the socialist countries of the East - Russia as well - by credit cards and by the electronic transference of money, etc. In this context the marxist communism system was obsolete and primitive. Then in a question of weeks communism was finished and the Berlin Wall collapsed. However the **Archetype** will turn against them. As a matter of fact Hitlerism is racing in Russia and Eastern countries of Europe and will be strong in a unified Germany, when capitalism and materialism will be collapsed. International marxism is collapsing now, international capitalism will follow. National Socialism, a non Jewish socialism, will be the solution. But now will be something much more than a political system.*

TO ANTIΔOTO: Mr. Serrano, what is your message to the readers of ANTIDOTO and your friends in Hellas?

Εθνικοσοσιαλισμός, ένας μη Εβραϊκός σοσιαλισμός, θα είναι η λύση. Αλλά τώρα θα είναι κάτι πολύ περισσότερο από ένα αμιγώς πολιτικό σύστημα!

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κύριε Serrano, ποιο είναι το μήνυμά σας προς τους αναγνώστες του ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ και τους φίλους σας στην Ελλάδα;

MIGUEL SERRANO: *Το μήνυμά μου θα είναι, αγωνισθείτε μέσα στη χρυσή ελληνική παράδοση των ηρώων της Σπάρτης, για καθήκον, για τιμή και για τα ιδανικά πέρα από τον υλισμό.*

MIGUEL SERRANO: *My message will be, to fight in the golden Greek tradition of the herors of Sparta, for duty, for honour and for the ideals beyond materialism.*

Η ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ

Η μεγάλη καταιγίδα ήδη πέρασε, αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Προσπάθησα να μεταβώ στη Βρεταννία μέσω των νησιών του Καναλιού. Αλλά καθυστέρησα 6 ώρες. Το πρωί οι αρχές είχαν λάβει διαταγή να με σταματήσουν.

Έφτασα στο Jersey στις 18.00 την Τρίτη, στις 11 Οκτωβρίου. Με ανέκριναν και με μεταχειρίστηκαν ως πράκτορα ενός εχθρού. Με μετέφεραν δέσμιο υπό τη συνοδεία πέντε αστυνομικών και με κλείδωσαν μέσα σ' ένα αστυνομικό τμήμα για 18 ώρες, έπειτα από αστυνομική συνοδεία τριών ανδρών με πήγαν στο αεροδρόμιο. Δεν μου έδωσαν ούτε καν πρωινό, ούτε την ευκαιρία να πλυθώ ή να ξυριστώ, ούτε κλινοσκεπάσματα στο κρεβάτι. Τα φώτα ήταν αναμμένα κατά τη διάρκεια όλης της νύχτας. Μου αφαίρεσαν κάθε τι που είχα στην κατοχή μου, ακόμα και το ρολόι και τις τιράντες μου. Τις τσέπες μου τις έψαξαν δυο φορές προτού με κλειδώσουν. Αληθινά, ένα ολόκαρδο καλώς ήλθες. Οι ίδιοι οι αστυνομικοί ήταν αηδιασμένοι με τη μεταχείρηση που τους διετάχθει από την κορυφή. Μου είπαν ξεκάθαρα ότι ντρέπονταν για λογαριασμό της κυβέρνησής τους η οποία συμπεριφερόταν κατ' αυτό τον ανεπίτρεπτο τρόπο σ' έναν απλό τουρίστα, την ίδια στιγμή που θεωρεί έναν μαύρο τρομοκράτη σαν τον Mandela ως έναν άγιο. Προκειμένου δε οι αστυνομικοί του Jersey να μου δείξουν τη συμπάθειά τους, προσπάθησαν ακόμα να μου μιλούν Γερμανικά και με ξύπνησαν με το Γερμανικό εθνικό ύμνο ως απόδειξη του γεγονότος ότι τα έθνη μας επιθυμούν να προχωρήσουν μαζί, αλλά οι κυβερνήσεις μας είναι εχθροί των λαών μας. Επίσης όταν έφευγα οι αστυνομικοί αγόρασαν με δικά τους χρήματα λίγη τροφή για μένα.

Το σημείωμα του τμήματος μεταναστών που ανέφερε την απόφαση της Βρετανικής κυβέρνησης που απαγόρευε την είσοδό μου στη Βρετανία το έλαβα μετά την επιστροφή μου στο σπίτι μου. Δεν είχα καμμία ιδέα περί της άρνησης. Ο χειρισμός της όλης κατάστασης ήταν ταπεινωτικός και απρεπής, τουλάχιστον υπέρμετρος. Εαν ο σκοπός τους ήταν να μου αρνηθούν την είσοδο και να με εμποδίσουν να λάβω μέρος στη συγκέντρωση του BNP, θα μπρούσαν κάλλιστα να με αφήσουν να μείνω στο Jersey τη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο και να με δουν να φεύγω την επόμενη μέρα. Δεν θα μπορούσα να φύγω από το νησί με άλλη κατεύθυνση χωρίς άδεια.

Όταν δεν επετράπει στον David Irving να μιλήσει στη Γερμανία, παρόλα αυτά μπορούσε να παρακολουθήσει τη συγκέντρωση, αλλά χωρίς να μπορεί να μιλήσει. Οι Αγγλικές αρχές θα μπορούσαν να έκαναν το ίδιο και μ' εμένα.

Αλλά ο μοναδικός τους στόχος ήταν να με μεταχειριστούν ως εχθρό και να με εξευτελίσουν. Αυτοί με προσήγαγαν ακόμη και εκτός των συνόρων και πληροφόρησαν την αστυνομία στο Παρίσι για τον ερχομό μου. Έτσι δεν μπρούσα να περπατήσω γύρω στο Παρίσι αλλά βρισκόμουν υπό αυστηρή επιτήρηση και συνοδεία τεσσάρων αστυνομικών επί 6 ώρες και εν συνεχεία με έβαλαν σ' ένα αεροπλάνο για τη Φρακφούρτη, αφού πρώτα έψαξαν ξανά και ξανά όλα τα προσωπικά μου πράγματα.

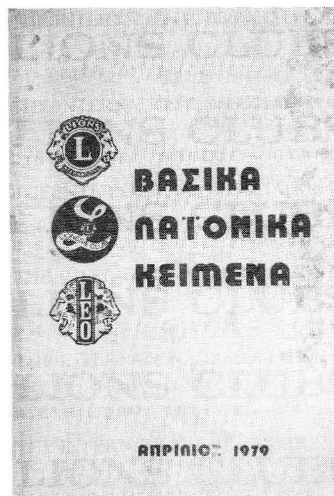
Επίσης είχα την ευκαιρία να μιλήσω στη Βρετανική Τηλεόραση για όλ' αυτά, η οποία ήλθε ειδικά για τούτο στη Φρακφούρτη την άλλη μέρα. Οι Βρετανοί δημοσιογράφοι ήταν κάτι παραπάνω από ευγενικοί και φιλικοί μαζί μου, λέγοντάς μου ανοικτά το πόσο ενοχλημένοι αισθάνονταν για την όλη μεταχείρηση. Τους είπα ότι θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας με μη-βίαιη δράση, αλλά επίσης ότι δεν πρόκειται να σταματήσουμε να καταγγέλουμε και να διαμαρτυρόμαστε για τις παράνομες και αντιλαϊκές δραστηριότητες οποιασδήποτε κυβέρνησης. Αυτοί εργάζονται μέσα στο σκότος, ενώ εμείς καταθέτουμε την άποψή μας μέσα στο άπλετο φως.

Οδεύουμε εμπρός. Η Βρετανία και η Αμερική τελείωσαν. Έθνη με μια βιολογική θεώρηση ανέρχονται!

MANFRED ROEDER

«ΕΤΑΙΡΙΚΟΣ» ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΣ

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν Διεθνιστικές ὀργανώσεις-Συμμαχίες κ.λπ. Ἐδῶ ὅμως μιλᾶμε γιά τήν ἀφρόκρεμα τῆς ὀλιγαρχίας πού ἀντιπροσωπεύει τά συμφέροντα τῶν πολλῶν. Στήν 1η εἰκόνα λοιπόν οἱ LIONS, πού ἡ ἐπαφή τους (φαίνεται) ἐκπροσωπεῖται καί στό μικροσκοπικό ΛΑΟΣ. Στό γραμματόσημο τοῦ Μονακό ὁ ἱδρυτής του.

■ Τό βιβλίο αὐτό, Καταστατικό τῶν «Λιονταριῶν» ἀποτελεῖται ἀπό 316 σελίδες. Τόν πρόλογο ἐπικυρώνει ὁ Κ. Ριζόπουλος, Κυβερνήτης 78-79 τοῦ 117 ΘΕΜΑΤΟΣ (Ἐπαρχίας) Ἑλλάδος—Κύπρου. Τήν Διεθνή ὀργάνωση τήν ξεκίνησε ἕνας Ἀσφαλιστής, ὁ Μέλβιν Τζόουνς στίς 7 Ἰουνίου 1917 στό Σικάγο. Τό περιεχόμενο τῶν 160 φύλλων εἶναι λεπτομερέστατο. Δέν θά παρασυρθῶ σέ μακροσκελεῖς παρατηρήσεις τῶν ἀλληλοαναιρουμένων ἄρθρων. Θ' ἀντιγράψω ὅμως μία παράγραφο τῆς σελίδας 7, και, ὁ νοῶν νοήτω:

«3) Στήν ἐξυπηρέτηση τῆς ἀνθρωπότητας χωρίς φραγμούς φυλῶν, θρησκειῶν, ἐθνοτήτων, δογμάτων ἤ πολιτικῶν ἀπόψεων».

εἰκόνα 1

Εἰκόνα 2. Πύργος τῆς ΒΑΒΕΛ στό Βελγικό καί 2 ἐκδόσεις τῆς Αὐστρίας (49-54) γιά τήν 'Εσπεράντο. Τήν ἵδρυσε ὁ Πολωνοεβραῖος Λ.Λ. Ζάμενχωφ πρίν 103 χρόνια.

εἰκόνα 2

Εἰκόνα 3. Τό «ἄλτερ ἔγκο» τῶν Λάϊονς. 'Υποθέτω ὅτι μέσα στίς «συνομιλίες» ἦταν καί ἡ ἔκδοση ROTARY γιά τήν Κύπρο. Τά ἐξάκτινα γρανάζια ἔχουν περικυκλώσει τήν 'Ιταλία. 'Η Σικελία πιθανόν εἶναι ὑπό τόν ἔλεγχο τῆς ΜΑΦΙΑ.

εἰκόνα 3

Εἰκόνα 4. Ὑπάρχουν ΧΙΛΙΑΔΕΣ «παρατεκτονικά» γραμματόσημα. Τά 3 αὐτά εἶναι ἁπλῶς ἐνδεικτικά. α) Τό «θρησκευτικό» τῆς Αὐστρίας. β) Ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου στό Ἀρ. Ἐμιρᾶτο, πού εἶναι ΙΔΙΟΣ μέ τό Τεκτ. μέγαρο «33ου β. Ὑπ. Συμβουλίου) στήν Οὐασιγκτώνα. γ) Ἀλβανία τῆς «Ἐξόριστης κυβερνήσεως» τοῦ Β.Π.Π.

■ Τόν μακαρίτη τόν Ν. Τσιφόρο ὁ «λαός» τόν ξέρει σάν γελοιογράφο. Καί ὅμως ἔχει γράψει και βιβλία γενικοῦ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος ὅπως: Ἑλ. Μυθολογία, Ἱστορία τῆς Ἀθήνας, Ἐμεῖς καί οἱ Φράγκοι κ.λ.π. Οἱ παροῦσες 280 σελίδες, διανθισμένες μέ λίγη εἰρωνεία, φιλοξενοῦν 30 Μυστικές Ἑταιρεῖες. Πιό οἰκονομικό καί πληροφοριακό ἔργο δέν ἔχω συναντήσει. Γιά ὅσους εἰδικεύονται, τό θεωρῶ ἀνάξιο, λόγω μή ἐπαρκῶν πληροφοριῶν καί λόγω ὕφους.Διότι δέν μποροῦμε νά μιλᾶμε γιά Παγκόσμιες Συνωμοσίες καί να τό θεωροῦμε ἀστεῖο. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο Ἀποπροσανατολίζουμε καί Ἀποκοιμίζουμε... Ἐκδόσεις ΕΡΜΗΣ.

Εἰκόνα 5. ΕΠΙΣΗΜΟΣ φάκελος Α΄ ἡμέρας στήν Γαλλία καί ἐπέτειος γιά τά 200 χρόνια τῆς Στοᾶς. 12-5-73 καί οἱ 3 λέξεις πού προκάλεσαν τήν Γαλ. Κοινωνική ἀνακατάταξη. Βέλγιο 1982 καί 150 χρόνια τῆς Μεγάλης 'Ανατολῆς. Οἱ «φρέσκοι» Βραζιλιάνοι γιόρτασαν (καί σφραγίδα) ΜΟΝΟ τά 50 χρόνια τους. Τά νησιά Μπαρμπάντος, μέ τόν Μ. Διδάσκαλο (ἱδρυτής) Πρίγκηπα HALL. Μέ Κυβερνητική ἀπόφαση (ΗΠΑ) λειτούργησε ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΑΧ. ΣΤΑΘΜΟΣ πού σφράγιζε στό Τεκτ. Μέγαρο τῆς Ν. 'Υόρκης ἀπό 5-7 Μαΐου 1981. Γιά τά 150 χρόνια (1803-1978) στήν πόλη ZWOLLE τῆς 'Ολλανδίας χρησιμοποιήθηκε ἡ ὡς ἄνω σφραγίδα. 'Υπάρχουν ἐπίσης 'Ιππότες (ΜΑΛΤΑΣ) και σταυροί, Μέγαρα, δάσκαλοι κ.λπ. Γιά

Χαρακτηριστική διαφήμιση ἀπό εἰδικό περιοδικό.

ὅσους ἐνδιαφέρωνται, ὑπάρχουν οἱ παρακάτω 2 διευθύνσεις:

- CLUB PHILATELIQUE «JEAN-THEOPHILE DESAGULIERS», B.P. 96, 170 04 LA ROCHELE CEDEX, ΓΑΛΛΙΑ και
- CLUB FILOTELICO DI TEMATICA MASSONICA, C.P. 39, 480 22 LUCO, ΙΤΑΛΙΑ

ΕΛΛΑΣ

Στην ΠΑΤΡΙΔΑ μας ἔχουμε ἄφθονα διεθνιστικά γραμματόσημα. 'Αθλ. ἐκδηλώσεις, ΝΑΤΟ, Προσκόπους κ.λπ. 'Υπάρχουν 2 ROTARY (56-78). Οἱ LIONS δέν εἶναι ἀρκετά ἰσχυροί; 'Ανεπίσημος Τεκτονικός φάκελλος πού σφραγίσθηκε στήν γενέτειρα τοῦ Σκουφᾶ, τήν ΑΡΤΑ. 2 ἔνσημα πού χρησιμοποιοῦν οἱ Τέκτονες, δικῆς τους ἐκδόσεως. Βεβαίως οἱ «ἄνθρωποι μέ τίς ποδίτσες» διεκδικούν μερικές δεκάδες, πού ἀφοροῦν: 'Εθνεγερσία 1821, Σλῆμαν, Τριπτόλεμο κ.λπ. ΕΑΝ χρειάζονται ΙΣΤΟΡΙΚΑ στοιχεῖα, γιά νά τεκμηριώσουν τίς ρίζες τους, ἄς τά ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ακόμη καί τώρα:

"Ας μαζευτοῦν οἱ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΕΚΤΟΝΕΣ, ἔξω ἀπό τόν ΟΗΕ σέ ἀπεργία πείνας γιά τήν ΚΥΠΡΟ ΜΑΣ.

Τελευταία ἄφησα τίς 2 ἐκδόσεις

ΠΟΡΕΙΑ ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ «ΛΑ·Ι·ΟΝΣ» ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Οι «Λάιονς» βορείου Ελλάδος οργανώνουν στις 19 Απριλίου, 1.30 μ.μ. πορεία από την πλατεία Αριστοτέλους έως τό Λευκό Πύργο για να υποστηρίξουν τις δραστηριότητές τους που έχουν σχέση με την όραση. Η πορεία αυτή είναι η πρώτη δραστηριότητα στην ιστορία της οργάνωσης που φέρνει τις λέσχες όλου του κόσμου κάτω από το ίδιο λάβαρο να εκφράζουν τη συμπαράσταση, βοήθεια και υποστήριξη για τη συνέχιση του έργου που άρχισε το 1925, όταν η Ελλεν Κέλλερ τους κάλεσε να γίνουν ιππότες της τυφλότητας στη σταυροφορία κατά του σκότους.

Σήμερα οι Λάιονς προμηθεύουν οτιδήποτε, από γυαλιά μέχρι έρευνα για την προστασία της όρασης, από φωνητική εκπαίδευση μέχρι μεταμοσχεύσεις κερατοειδούς, καθιστώντας τους τυφλούς ικανούς να κερδίσουν τη ζωή τους σε μια ανταγωνιστική κοινωνία.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 5-3-90

μέ 'Αθηναγόρα-Δημήτριο. Σύμφωνα μέ τά ὑπάρχοντα στοιχεῖα, καί οἱ 2 (εἶχε-ἔχει) σχέση μέ τόν Τεκτονισμό. 'Εγώ βλέπω πιό ἐπικίνδυνο τό χέρι στόν ὦμο τοῦ Δημητρίου, ἐκφραστικώτατα νά τόν πιέζη σάν νά τοῦ λέει: «Γονάτισε καί προσκύνα Ραγιᾶ»...

Β. Ροντογιάννης

Ο ΔΗΜΟΓΙΩΡΓΗΣ

του Βασ. Δ. Μισύρη
λογοτέχνη - συγγραφέα

Καθ' όλο το διάστημα της Ρωμαϊκής κατοχής, οι Έλληνες και κυρίως οι Μακεδόνες, ζώντας από ένα αμφιλεγόμενο καθεστώς, κατάφεραν όχι μόνο να κρατήσουν την εθνολογική τους ταυτότητα, αλλά και να εξελληνίσουν ένα βάρβαρο δυτικό επιδρομέα, μετονομάζοντας έτσι μια τεράστια αυτοκρατορία από Ρωμαϊκή σε Βυζαντινή.

Ο μεγάλος, ο πραγματικός κίνδυνος για την υπόσταση των Ελλήνων, διαφαίνεται κατά το διάστημα των θρησκευτικών διωγμών του μεσαίωνα. Και ενώ στο όνομα μιας λαθεμένης θρησκευτικής αντίληψης, θυσιάζονταν η οντότητα του πιο ένδοξου και πιο όμορφου λαού, οι Μακεδόνες ύψωσαν σαν πελώρια εθνική ασπίδα, το τεράστιο ελληνικό ανάστημά τους.

Όπως οι αρχαίοι Μακέτες είχαν συλάβει πρώτοι το νόημα της ένωσης των Ελλήνων σ' ένα πανίσχυρο έθνος, έτσι και κατά τον μεσαίωνα αντελήφθηκαν πρώτοι τη δύναμη και το νόημα της ένωσης των δυο φιλοσοφιών, της Ελληνικής και της Χριστιανικής.

Στους Μακεδόνες ανήκει η μεγάλη τιμή της ίδρυσης του Ελληνοχριστιανισμού.

Ο Μιχαήλ Ψελλός, αυτός ο φιλέλλην υπουργός, έγραφε στον άγνωστο αρχιερέα που κατείχε, τότε, τον αρχιεπισκοπικό θρόνο της Θεσσαλονίκης. «Ο σοφός δεν είναι ούτε Αθηναίος, ούτε Σπαρτιάτης, είναι πολίτης του σύμπαντος, η αστραπή και η βροντή που λάμπει και ακούγεται παντού...

Σοφοί από όλα τα σημεία της γης, σύχναζαν άλλοτε σ' αυτόν τον τόπο, που σήμερα δεν επισκέπτοναι παρά οι θαυμαστές των γνώσεων σου...

Τώρα αυτή η γη, δεν είναι παρά μια ιστορική ανάμνηση, γεμάτη από κολώνες και ερείπεια των αρχαίων μνημείων. Δεν έχεις ανάγκη να διδαχθείς από εμένα, γι' αυτό που θα πρέπει να κάνεις, ώστε οι γνώσεις σου να μην εξαφανιστούν μετά από σένα».

Στα 1226 οι Δούκες ιδρύουν την αυτοκρατορία της Θεσσαλονίκης. Ούτε ένα έγγραφο από αυτή την αυτοκρατορία δεν διασώθηκε.

Ανακαλύφθηκε όμως ένα νόμισμα, που από μόνο του επαρκεί για να μας δείξει την έκταση που πήρε ο Ελληνοχριστιανισμός από τον Θεοδ. Δούκα. Αυτό το νόμισμα παριστάνει την Παρθένα Οδηγήτρια που φοράει το γνωστό κράνος και την ρομφαία της Παλλάδος.

Καθισμένη δίπλα στον αυτοκράτορα, κρατάει μαζί του ένα κάστρο, κάτω από το οποίο υπάρχει η φράσις ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

Αυτός όμως στον οποίο η Μακεδονία οφείλει τη λάμψη της μέχρις ότου κατελήφθη από τους Τούρκους είναι ο Ευστάθιος.

Στα γραπτά αυτού του αθάνατου σχολιαστή του Ομήρου, συναντάμε για πρώτη φορά τη λέξη ΕΛΛΗΝΕΣ με μια έννοια πατριωτική.

Γιατί εαν η λέξη ΕΛΛΗΝ είχε εξοριστεί από μια κοινωνία ευνούχων, ο Ευστάθιος επέμενε να υπερηφανεύεται γι' αυτό το όνομα που είχε ξεπέσει τόσο πολύ μπροστά στα μάτια της θρησκείας, προσφωνώντας το Χριστεπώνυμο πλήθος ΕΛΛΗΝΕΣ!

Η Βυζαντινή καγκελαρία υποχρεώθηκε να σεβαστεί αυτή την επιθυμία των Μακεδόνων αλλάζοντας το όνομα ΕΛΛΗΝ σε ΕΛΛΑΔΙΚΟΣ και ονομάζοντας την αρχιεπισκοπή «Θεσσαλονίκης και πάσης Ελλάδος».

Ακόμα επετράπει στον κλήρο να ντύνεται με ένα ρούχο και ένα καπέλο διαφορετικό από τον υπόλοιπο κλήρο της αυτοκρατορίας.

Το θέατρο κάτω από την προστασία αυτού του ρασοφόρου Μακεδόνα γίνεται, με τις Αριστοφανικές του κωμωδίες και το αρχαίο δράμα «το σχολείον όλων των αρετών» κατά την προσφιλή έκφραση του Ευστάθιου.

Και ο ηθοποιός, αυτός ο περιφρονημένος καλλιτέχνης, βρίσκει στοργή κάτω από την σκέπη του Αγίου Δημητρίου.

Και όταν οι απόγονοι του Σπάρτακου δάγκωναν τις αλυσίδες της σκλαβιάς, ο Ευστάθιος άδειαζε το ταμείο της πόλης για να απελευθερώσει τους χιλιάδες Θράκες αιχμαλώτους των θρησκευτικών πολέμων.

Αγνοούμε εαν η εκκλησία της Θεσσαλονίκης είχε σκλάβους, όπως συνέβαινε σ' όλες τις άλλες εκκλησίες της αυτοκρατορίας.

Μια έκφραση όμως του Ευστάθιου, μας κάνει να υποθέσουμε ότι, το αρχαίο ελληνικό έθιμο των ιεροδούλων εξακολουθούσε να υπάρχει στον ναό του Αγίου Δημητρίου. «Εν οις και παίδες του Μυροβλήτου άλλοι τε και εκ τοις των Σέρβων καθέντες αυτώ».

Το καύχημα όμως των Μακεδόνων ήταν και είναι ο Άγιος Δημήτριος. Προσκυνητές συνέρρεαν από όλα τα μέρη του Χριστιανικού κόσμου, για να λατρεύσουν ένα θαυματουργό και πατριώτη άγιο, το όνομα του οποίου ήταν για την Μακεδονία συνώνυμο του Θείου.

Αυτή τη δόξα της Θεσσαλονίκης την ζήλευαν πολλές πόλεις όπως και τον Όμηρο στην αρχαιότητα. Το Σίρμιο

ισχυριζόταν ότι εκεί πρωτοείδε το φως ο Άγιος. Η Σπάρτη περηφανευόταν ότι τον είχε κάποτε διοικητή και η Κόρινθο ότι κατείχε το σώμα του.
Η εκκλησία του Αγίου Δημητρίου προχώρησε περισσότερο κάνοντας έντονη την παρουσία της Θεσσαλονίκης στους ύμνους της προς τον Άγιο. Ο Δημήτριος ήδη προστάτης ειδικός της Αττικής έγινε ο μυστηριώδης γιος της Αθηνάς, με την οποία μοιράζεται τα θαύματα και τους τίτλους. Η μητέρα του ονομάζεται Μυροτόκος όπως ο γυιός της Μυροβλήτης.
Σ' έναν από τους πολλούς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς που εγένετο την εποχή των Κατακουζηνών έλαβε μέρος, μ' έναν έπαινο προς τον Άγιο Δημήτριο και ο Μακεδόνας Νίκος Καβάσιλας.
Ο Καβάσιλας προεστός της Θεσσαλονίκης και ανηψιός του πρώην αρχιεπισκόπου Νείλου, γνώριζε πολύ καλά ότι αυτοί οι διαγωνισμοί δεν ήταν παρά μια αληθινή κωμωδία όπου ο πιο ευνοούμενος ήταν προορισμένος εκ των προτέρων να δεχθεί τα χειροκροτήματα μιας δουλικής αυλής. Εν τούτοις δέχτηκε την πρόταση γιατί ζητούσε μια ευκαιρία να μιλήσει μπροστά στον αυτοκράτορα καί τον πατριάρχη, να τους πει για τους Έλληνες που είχαν διαγραφεί από τον πολιτικό χάρτη της αυτοκρατορίας και να τους υπενθυμίσει τον φιλάνθρωπο ρόλο του Χριστιανισμού.
Αυτός ο λόγος σώθηκε και θα του δώσουμε μια σύντομη ανάλυση.
«Οι γονείς του Αγίου Δημητρίου ήταν οι πιο διακεκριμένοι μεταξύ των Μακεδόνων και όλων των Ελλήνων. (Μακεδόνων κράτιστοι και πάντων όντες Ελλήνων). Στην υπηρεσία του σαν κυβερνήτης της Ελλάδος, ο Δημήτριος αφιέρωσε όλες του τις δυνάμεις για να δημιουργήσει ένα καθεστώς, που θα εξασφάλιζε τη δόξακαι την ευημερία του Ελληνικού Έθνους (Και πράτεις α τω κοινώ του Γένους λυσιτελήσει). Τίμησε την Ελλάδα σαν νικητής των βαρβάρων και σαν νομοθέτης.
Ο κύριος σκοπός του απέβλεπε στην καταστροφή των Θεών που είχαν ήδη γεράσει και ήταν ανάξιοι του ονόματος τους λόγω της τυραννίας και των επιθέσεων που απηύθυναν εναντίον των υπηκόων τους. Ενεργώντας έτσι εναντίον των ιδίων των θεών της πατρίδας του, ο Δημήτριος θέλησε να μας δείξει ότι η τυραννία δεν επιτρέπεται ούτε ακόμη και σε ένα Θεό. Δεν υπήρξε ένας απλός άγιος, όπως τόσοι άλλοι, αλλά η ίδια η θεότης αληθινή ενσάρκωστη του Ιησού Χριστού. Ο Δημήτριος γνώριζε να εκτελεί το πατριωτικό του καθήκον με μια πίστη που βρισκόταν πάνω από κάθε έπαινο. Η αποστολή του ήταν ανώτερη από αυτήν του Ιωάννου του Προδρόμου και ο πατριωτισμός του ασύγκριτος. Ως προς τις στρατιωτικές του αρετές δεν υπήρξε κατώτερος από κανένα στρατηγό της αρχαιότητας, όλους δε τους ξεπέρασε σε φιλανθρωπία.
Η προπαγάνδα του υπέρ ενός και μόνου αληθινού Θεού δεν άρεσε στους Ρωμαίους, γι' αυτό συνελήφθη του αφαιρέθηκαν οι εξουσίες και οδηγήθηκε μπροστά στο δικαστήριο που προήδρευε ο ίδιος ο αυτοκράτωρ.
Ούτε τα καλοπιάσματα ούτε οι υποσχέσεις εκ μέρους του Βασιλέως που αγαπούσε και σεβόταν τον ενάρετο και γενναίο στρατηγό ούτε η καθαίρεσις και τα βασανιστήρια στάθηκαν ικανά να υποτάξουν τη μεγάλη αυτή καρδιά.
Όταν ερωτήθηκε απάντησε με βεβαιότητα ότι, πραγματικά διεκύρησσε τον πόλεμο εναντίον των Θεών της πατρίδας του, για μόνον τον λόγο ότι αυτοί οι Θεοί, επιλήσμονες της φιλανθρωπικής τους αποστολής, άρχιζαν να κάνουν κακό σ' αυτούς που τους ελάτρευαν. Απεχθανόμενος, είπε, τέτοιους τυράννους, τέτοιους θεούς κακοποιούς, δεν βρίσκω τον εαυτόν μου ένοχο κανενός εγκλήματος εσχάτης προδοσίας.
Τέτοιος υπήρξε αυτός ο εξαιρετικός ήρως, για τον οποίο δοξάζεται η Θεσσαλονίκη «αυτή η αληθινή εστία της μόρφωσης και των ελληνικών ιδεών».
Το ακροατήριο έμεινε άφωνο στο άκουσμα αυτών των παγανιστικών ιδεών, και φυσικά το χέρι του αυτοκράτορα δεν στεφάνωσε ένα τόσο ζεστό Μακεδονικό κεφάλι.
Μύθος είναι η ψυχή του έθνους. Η επιμονή στην αρχική μορφή του Μύθου αποτελεί οπισθοδρόμηση, ενώ ο μετασχηματισμός του σημαίνει πρόοδο. Στον Ελληνοχριστιανισμό μύθος είναι η χρυσή νεφέλη πίσω από την οποία κρύβεται η ΗΡΑ. Εμείς αποφεύγοντας το λάθος του Ιξίωνα θα παραμερίσουμε το νεφελώδες είδωλο και θα αγκαλιάσουμε την πραγματική θεά της γνώσης.
Ο Μύθος κάποιου χθόνιου Δίδυμου προστάτη της Ελλάδος, του Δημογιώργη, που εσήμαινε τον χειμώνα και την άνοιξη είναι αναμφίβολα μια μορφή ένωσης της ελληνικής με την Χριστιανική φιλοσοφία.
Σ' ένα απ' τα θαύματα του Αγίου Δημητρίου παρουσιάζεται ο Άγιος σαν νεαρός που πετροβολάει τους Γότθους.
Ο Μανουήλ Κομνηνός φεύγοντας από την Θεσσαλονίκη συναποκόμισε μαζί του και μια εικόνα που δείχνει τον Άγιο νεαρό με υψωμένα τα χέρια προς τον Θεό.
Ο Νικόλαος της Μεθώνης στην βιογραφία του Μελέτιου της Μουταλάσκης σημειώνει ότι, όταν ο Μελέτιος έφτασε στην Θεσσαλονίκη παρουσιάστηκε μπροστά του ο Άγιος Δημήτριος με τη μορφή νεαρού και τον προέτρεψε να αναγείρει στην Θήβα ναό του Αγίου Γεωργίου πάνω στο ναό των Καβείρων.
Ικάζεται ότι ο ναός του Αγίου Δημητρίου στη Θεσσαλονίκη είναι κτισμένος πάνω στον αρχαίο ναό των Καβείρων του Δημογιώργη.
Η ρίζα αυτού του παράγωγου της ένωσης των ονομάτων, του Δημήτρη και του Γιώργη, χάνεται στα βάθη των

αιώνων, και μπερδεύεται άταχτα με τις ρίζες του ελληνισμού σ' ένα ανακάτεμα θρύλων και παραδόσεων. **Και όταν το έθνος βαδίζει τα πεπρωμένα του, μην ρωτάς την ταυτότητα του ιππότη μπροστάρη. Δες το άλογό του. Αν είναι μαύρο, έρχεται χειμώνας και Αη-Δημήτρης πολεμά για να φέρει την άνοιξη. Αν είναι άσπρο τότε ύμνησε τον Αη-Γιώργη. Ήρθε η άνοιξη, ήρθε η λευτεριά.**

Μετά το θάνατο της Θεοδώρας, αυτός ο διφυής προστάτης των «Ελλήνων» χωρίζεται στα δυο, και σε μια χειρονομία καλής θέλησης της εκκλησίας προς τους «Έλληνες», επί Ηρακλείου, μετασχηματίζεται, και περνάει με τα ίδια ακριβώς λατρευτικά σύμβολα, στο στρατόπεδο της Ορθοδοξίας, εκπροσωπώντας τώρα την Αη-Γιώργη τον Διοπολίτη, πολεμιστή της μικρής Αρμενίας και την Αη Δημήτρη τον Θεσσαλονικιό. Δυο ακοίμητοι φρουροί σ' Ανατολή και Δύση.

Αυτοί οι χωρισμένοι αλλά αχώριστοι στις ψυχές των Μακεδόνων Άγιοι κατέχουν μια ξεχωριστή θέση στο Πάνθεο των μαρτύρων και στις ελληνικές καρδιές.

Όταν την Κυριακή το πρωί, πας στην εκκλησία να λειτουργηθείς κοίταξε με προσοχή την Αγιογράφηση του ναού. Όλοι ανεξαιρέτως, άγιοι και μάρτυρες, παρουσιάζονται σαν άκακοι και ευλαβείς άνθρωποι. Οι ασκητικές τους μορφές, τα βασανισμένα τους πρόσωπα, η βυζαντινής τεχνοτροπίας κατασκευή των εικόνων, σε μια διαλεχτική μέσω της τέχνης, μιλάνε καθαρά για τις πεποιθήσεις της εκκλησίας.

Νηστεία, ασκητισμός, στέρηση κάθε υλικής χαράς, είναι τα μέσα που βοήθησαν στην εξηλέωση και τον εξαγνισμό της ψυχής.

Και δίπλα σ' αυτές τις ευλαβικές εικόνες μια τεράστια αντρική φιγούρα καβάλα σ' ένα μαύρο άλογο ποδοπατεί χωρίς λύπηση κάποιον εχθρό.

Η αστραφτερή ομορφιά του προσώπου, η καλοζωϊσμένη λεβεντιά του σώματος η αντρειωσύνη, ο αθλητισμός και όλα τα χαρακτηριστικά του υλικοπνευματικού Έλληνα είναι αποτυπωμένα πάνω σ' αυτόν τον μεγάλο εραστή, πάνω σ' αυτό το Απολλώνειο πρότυπο του αντρικού κάλους.

Είναι πάνοπλος! Ένα γεγονός αντίθετο με τις αρχές της Αγιοσύνης. Σκοτώνει! Μια φοβερή παράβαση των εντολών του Θεού! Κυριολεκτικά κατακομάτιαζε ανελέητα τον εχθρό.

Πληροφορίες αναφέρουν ότι ο πατασόμενος εχθρός είναι ο Βούλγαρος ηγεμόνας Ραδομήρος, γυιός του διαβόητου Σαμουήλ.

Στ' αλήθεια, τι σόι Άγιος είναι αυτός ο πάνοπλος μακελάρης; Είναι ο Μακεδόνας. Είναι η αδούλωτη ελληνική φυλή. Είναι η φιλοσοφική σκέψη, άλλο θρησκεία, άλλο πατρίδα! Η λευτεριά ενός λαού δεν έρχεται με ύμνους προς «την υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια», αλλά με αγώνες, θυσίες και αίμα. Πολύ αίμα! Ο Αη Δημήτρης είναι ο μοναδικός Έλληνας ήρωας του Αγιολογίου μας, με πανελλαδική επίδραση στους εθνικούς απελευθερωτικούς αγώνες.

Είναι ο κατ' εξοχήν ρατσιστής, πολεμιστής «Αχαΐας τε και Αττικής φερώνυμος».

Και είναι απορίας άξιο το ακατανόητο μίσος που δείχνει η «καθολική» εκκλησία για τον Άγιο Δημήτριο.

Διερωτάτε κανείς τι πάστα χριστιανών ήταν οι Λατίνοι που κυρίευσαν την Θεσσαλονίκη (1185 νορμανδοί) όταν ο Νικήτας Χωνιάτης γράφει, πως εμύαναν με λύσα τον ναό του, ατιμάζοντας τον τάφο του, και αλείφοντας τα παπούτσια τους με το αναβλύζων μύρον, πράξεις που απέφυγαν και αυτοί οι Τούρκοι.

Οι εικονομάχοι σεβάστηκαν με πρωτοφανή συνέπεια τις εικόνες του. Οι εικονολάτρες σκύβουν με σεβασμό το κεφάλι τους κατά την τέλεση της ιερής ακολουθείας του Μυροβλήτη, που γράφτηκε από τους εικονομάχους! Γιατί Αυτός ο Άγιος είναι το σύμβολο της ΟΜΟΨΥΧΙΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ. Μέσα στους κρυφούς διαδρόμους των θρησκευτικών φανατισμών είχε χαθεί κάθε ιδέα περί πατρίδος. Ο Άγιος Δημήτριος όμως παραμένει φύλακας όχι μόνο της Θεσσαλονίκης, αλλά ολόκληρης της Ευρώπης.

«Τα κάλλιστα της γης τμήματα και ώρας τας καλάς ενιαυτού. Μάρτυρες, μερισθέντες, συ μεν Δημήτριε Ευρώπην φρουρείς, Γεώργιος δε Ασίαν, και συ μεν εν μετοπώρω, ο Μέγας Γεώργιος δε εν έαρι εορτάζεσθε».

Ενώ στους άλλους Άγιους και οσιομάρτυρες, κάθε σκέψη για απελευθερωτικούς αγώνες έχει αποπνιγεί μέσα στην μυστική Συών, ο Άγιος Δημήτριος εκπροσωπεί τον αληθινό φοίνικα του ελληνισμού.

«Φοίνιξ ώσπερ ήνθησας. Δημήτριε μάρτυς...

Φοίνικα έσχες εν πλευρά, φοίνικα εν χερσίσου, φοίνικα εν τη γλώσση και φοίνικα εν ποσί, σύμβολον νίκης, και γαρ πανταχώθεν ώφθης μυριόνικος. Δεύρο, αθλητά, επιφάνηθι και πάλιν την κληθείσαν πατρίδα μου, ταύτης τον ζυγόν επικουφίζων.

Μη ανιώ, ω πατρίς μου, υπαχθείσα τυράνοις, ων δε' εμού ευρείν απαλλαγήν απιζητείς, εκλυτρώσομαι γαρ και νυν εκ θλίψεων και πληρώσω ενδεών αγαθών και φυλάξω και σώσω, λέγει Δημήτριος.

Μη φοβού ουν, πατρίς μου, εμέ κατέχουσα, τους εχθρούς σου γαρ πάντας πατάξω εν Χριστώ και φυλάξω και σώσω σε την τιμώσαν».

...Και δίπλα σ' αυτή την αρματωμένη εκκλησιαστική μορφή εικονίζεται ο δίδυμος αδελφό του Κάβειρος καβάλα στο άσπρο του άλογο ο Δυοπολίτης πολεμιστής ο Μέγας Γεώργιος. Εδώ φαίνονται καθαρά τα λατρευτικά στοιχεία του Ελληνοχριστιανισμού.Ο Αη Γιώργης σαν άλλος Απόλλων εξολοθρεύει τον δράκο της Κασταλίας

πηγής, ενώ στο βάθος από μια σπηλιά ελευθερωμένη ξεπροβάλει η πριγκίπισα Ελλάδα Ελένη κρατώντας στα χέρια της τον μυστικό κρατήρα του ψυχρού και του θερμού, δηλαδή του ήλιου και της σελήνης που δηλώνουν τη διαμάχη του καλού με το κακό, τη διαμάχη της ανθρώπινης με την θεϊκή φύση του Ιησού. Αυτός ο Αη Γιώργης κυματίζει περήφανα στην Ελληνική σημαία των ενόπλων μας δυνάμεων.

Σήμερα ο Μακεδόνας, ήρεμος δημιουργικός με τις εκθέσεις και τα πανηγύρια του, ζει στο ναό του. Και όποιος αμφισβητεί την καταγωγή του δεν έχει παρά να κοιτάξει ψηλά στο λόφο του Διοικητηρίου.

Εκεί θα αντικρύσει ένα μαύρο καβαλάρη να ποδοπατεί άγρια τον αμφισβητία!

Άλλοι τον λένε Άγιο Δημήτριο, άλλοι Μυροβλήτη, σε άλλους αρέσει με το όνομα Ελευθέριος, πολλοί τον ονομάζουν Κάβειρο. Εμείς του ανάβουμε ένα κεράκι στο όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝ.

Και είναι ο Μεγαλέξανδρος την ώρα που σκοτώνει το καταραμένο φίδι και ελευθερώνει την βασιλοπούλα Ελλάδα, όπως ακριβώς το βλέπαμε μικρά παιδιά από τους Καραγκιοζοπαίχτες στο έργο ο Μεγαλέξανδρος και ο καταραμένος όφις.

ΣΥΡΙΑ

Ἡ ἄλλη Μεγάλη Ἑλλάς

τοῦ Θεοδώρου Δ. Βαρακλᾶ

Μία χώρα, ἐπί τῶν ἐδαφῶν τῆς ὁποίας εὑρίσκονται ἐσπαρμένα ἐρείπια Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πόλεων, εἶναι ἡ Συρία. Ἡ παρουσία τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καί τῆς Χριστιανικῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εἶναι ἔντονος. Πέραν τῶν ἑπτακοσίων χιλιάδων (700.000) Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἤ «Ρούμ Ὀρτοντόξ» ὅπως ὀνομάζονται ἀραβιστί, καί τοῦ πλήθους τῶν Ἑλληνικῶν Ἀρχαιοτήτων, στοιχείων καθιστώντων τήν χώραν αὐτήν μίαν ἑτέραν ἄγνωστον «Μεγάλη Ἑλλάδα», ὑπάρχουν καί Ἑλληνόφωνοι περιοχαί.

Εἰς τό σταυροδρόμιον τριῶν ἠπείρων, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Εὐρώπης, ἡ Συρία εἶναι τόπος συγκρούσεως, συγχωνεύσεως, καί ἀλληλεπιδράσεως πολλῶν καί ποικίλων Πολιτισμῶν. Ἀπό τήν Συρίαν ἐπέρασαν Αἰγύπτιοι, Χετταῖοι (Πρωτοέλληνες, ἐτταιός = παλαιός), Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Πέρσαι, Ἕλληνες, Ρωμαῖοι, Βυζαντινοί, Ἄραβες, Τοῦρκοι, Σελτζοῦκοι καί Ὀθωμανοί, Μαμελούκοι καί Γάλλοι. Ὅλοι πλήν τῶν τριῶν τελευταίων, ἀφῆκαν σπουδαῖα μνημεῖα Πολιτισμοῦ. Τά ἀνώτερα ὅμως καί τά πλέον ἀξιόλογα, εἶναι αὐτά τῆς Ἑλληνιστικῆς περιόδου. Πράγματι, **ἡ Συρία μέ ἱστορίαν καί Πολιτισμόν δέκα χιλιάδων (10.000) ἐτῶν κατατάσσεται εἰς τήν ὁμάδα τῶν πλέον ἐνδιαφερουσῶν χωρῶν τοῦ Κόσμου.**

Εἰς μερικά Συριακά χωριά ὅπως ἡ Σεντνάγια καί τό Μπλουντάν, οἱ κάτοικοι καυχῶνται διά τήν Βυζαντινήν των καταγωγήν, καί ἀκόμη διατηροῦν εἰς τάς οἰκίας των εἰκόνας Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων μας, καί τόν Δικέφαλον Ἀετόν εἰς τό Εἰκονοστάσιον. **Εἴμεθα Ρούμ (Ρωμιοί) , εἴμεθα Γιουνάν (Ἴωνες, δηλαδή Ἕλληνες), δηλοῦν μέ ἐνθουσιασμόν καί ὑπερηφάνειαν.** Πρόκειται διά Ἑλληνικούς δηλαδή πληθυσμούς, οἱ ὁποῖοι συνιστοῦν πολιτιστικήν προέκτασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπό τούς ἀρχαίους χρόνους, τόν ΙΣΤ΄ αἰῶνα π.Χ., τό βασίλειον τῆς Οὐγκαρίτ εἰς τήν Συρίαν εἶχεν ἀναπτύξει ἐμπορικάς σχέσεις μετά τῶν Μυκηνῶν, τῆς Κύπρου, καί τοῦ Αἰγαίου. Ἡ Δαμασκός, ἡ σημερινή πρωτεύουσα τῆς Συρίας, εἶναι ἡ παλαιοτέρα συνεχῶς κατοικουμένη πόλις παγκοσμίως, ἀφοῦ κατοικεῖται ἀπό τήν πέμπτην χιλιετηρίδα π.Χ.. Ἡ Δαμασκός ἐκυριεύθη ὑπό τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐν ἔτει 334 π.Χ., καί τότε Ἕλληνες πρωτοεγκατεστάθησαν ἐν αὐτῇ, καί ἐζωογόνησαν τό ἐμπόριον τῆς Ἀσίας μέ τήν Μεσόγειον. Οἱ Ἕλληνες ἔκτισαν ἰδικήν των πόλιν μέ ἀγοράν, γυμνάσιον, δρόμους καί στοάς ἐπί τοῦ χώρου τῆς παλαιοτέρας πόλεως. Ἔκτοτε, παρέμεινεν ἡ ὀνομασία «Εὐθεῖα Ὁδός» τῆς Δαμασκοῦ, ἡ ὁποία μετονομάσθη ὑπό τῶν Ρωμαίων εἰς «VIA RECTA».

Ἐκ τῶν πολλῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τάς ὁποίας ἔκτισαν οἱ Ἕλληνες εἰς τήν Συρίαν και ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς καθηλοῖ τόν ἑκάστοτε ἐπισκέπτην καί τυχόντα ὁδοιπόρον, εἶναι ἡ Ἀπάμεια. Ἀρχικῶς ἔφερεν τήν ὀνομασίαν Πέλλα, καί ὁμοῦ μετά τῆς Ἀντιοχείας καί τῆς Σελευκείας ἦτο μία ἐκ τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Σελευκιδῶν, ἐπιγόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ πληθυσμός τῆς Ἀπαμείας ἀνήρχετο εἰς ἑκατόν εἴκοσι χιλιάδας (120.000) κατοίκους· μεγάλος ἀριθμός διά τήν ἀρχαίαν ἐποχήν. Τά ἐρείπιά της σήμερον ἁπλοῦνται εἰς τεράστιαν ἔκτασιν, ἐνῶ ἀχανής εἶναι ὁ χῶρος ὁ ὁποῖος θά ἀνασκαφῇ μελλοντικῶς. Ἐντυπωσιακά μνημεῖα εἶναι ἡ ἀγορά, αἱ στοαί, τά Δημόσια Κτίρια καί τό Θέατρον. Ἔτι μεγαλύτερον ὅμως θαυμασμόν προκαλεῖ ἡ διπλή ἐπιβλητική κιονοστοιχία, μήκους χιλίων διακοσίων (1200) μέτρων σήμερον, ἡ ὁποία ἐκόσμει τάς πλευράς τῆς πλακοστρώτου εὐρείας ὁδοῦ, καθ' ὅλον τό ἀρχικόν της μῆκος χιλίων ὀκτακοσίων (1800) μέτρων. Ἡ πόλις ἐπίσης ἦτο ὀχυρωμένη διά τείχους μήκους ἑπτά χιλιάδων (7000) μέτρων, εἶχεν θαυμάσιον ἀποχετευτικόν καί ὑδρευτικόν δίκτυον, καί ἀγωγόν ὁ ὁποῖος μετέφερεν ὕδωρ ἐξ' ἀποστάσεως εἴκοσι (20) χιλιομέτρων. Ἡ δέ πρόσοψις τοῦ θεάτρου τῆς Ἀπαμείας ἔχει μῆκος ἑκατόν τριάντα ἐννέα (139) μέτρων, δηλαδή εἶναι ἕν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀρχαίων θεάτρων τοῦ Κόσμου.

Ἡ Χριστιανική Ἀπάμεια, κατόπιν ἀνασκαφῶν, ἁπλοῦται εἰς τά Νοτιοανατολικά τῆς ἀρχαίας πόλεως. Πολυάριθμα ψηφιδωτά ἀνεκαλύφθησαν, πολλά ἐκ τῶν ὁποίων φυλάττονται εἰς διάφορα Μουσεῖα τῆς Συρίας ἀλλά καί τῶν Βρυξελλῶν.

Ἡ Συρία καλύπτεται σχεδόν ὁλόκληρος ἀπό Ἑλληνικάς πόλεις.

Ἡ Λαοδίκεια (ἡ σύγχρονος Λαττάκια), ἡ Ἐπιφάνεια (Χάμα), ἡ Φιλιππούπολις (Σσάχμπα), ἡ Διονυσία (Σουβεΐντα). Αἱ Εὐβοϊκαί ἀποικίαι Ἀντάραδος (Ταρτούς) καί Ποσείδιον (Ἀλ-Μίνα). Ἡ Χαλκίς (Κιννισρίν), ἡ Καδμεία (Κάντμους), ἡ Μάραθος ἔνθα ἐστρατοπέδευσεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καί

Σβάστικες ἀπό τό ἱερόν τοῦ 'Απόλλωνος τῆς Βόσρας

ὅπου εὑρέθησαν Μινωϊκαί ἀρχαιότητες. 'Η 'Ηλιούπολις (Μάνμπιζ) καί τά Μέγαρα ('Αλ—Μπάρα) είς τήν βόρειον Συρίαν. Τά Μέγαρα εἶναι ἡ πατρίς τοῦ Καλλινίκου ὅστις ἐπενόησεν τό 'Υγρόν Πῦρ.

Εἰς τήν Βόρειον Συρίαν, εἰς τάς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου, εὑρίσκονται τά ἐρείπια τῆς Πόλεως Καλλινίκου τήν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Σέλευκος Καλλίνικος ἐπί τῶν ἐρειπίων τῆς πόλεως τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, τό Νικηφόριον. Εἰς τήν μεταγενεστέραν Καλλίνικον, ἐσημειώθησάν συγκρούσεις μεταξύ Περσῶν καί Βυζαντινῶν. Ἔξωθι τῶν τειχῶν τῆς Καλλινίκου ὁ Βελισσάριος ἀπέκρουσεν τούς Πέρσας.

'Επιβλητικαί 'Ελληνικαί κιονοστοιχίαι σώζονται εἰς τήν Λαοδικείαν, ἡ ὁποία ὠνομάσθη οὕτω πρός τιμήν τῆς μητρός τοῦ Σελεύκου Λαοδίκης, καί ἡ ὁποία σήμερον ἀποτελεῖ τόν πρῶτον λιμένα τῆς Συρίας. Εἰς δέ τήν 'Επιφάνειαν (Χάμα), τήν πόλιν την ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ 'Αντίοχος Δ΄, ἐξαιρετικόν ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ δέκα πελώριοι ξύλινοι Τροχοί, οἱ ὁποῖο ἀντλοῦν ὕδωρ ἀπό τόν ποταμόν 'Ορόντην. 'Ο μέγιστος τροχός εἶναι τοῦ ΙΔ΄ αἰῶνος καί ὑδροδοτεῖ τό Μέγα Τέμενος τῆς 'Επιφανείας (Χάμα), τό ὁποῖον ἐκτίσθη ἐπί τῇ θέσει Βυζαντινοῦ Ναοῦ. Τήν κινητήριον δύναμιν πρός ἄντλησιν δίδει τό ρεῦμα τοῦ 'Ορόντου. Παρόμοιος τροχός εἰκονίζεται εἰς ψηφιδωτόν τῆς 'Απαμείας τό ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τό Μουσεῖον τῆς Δαμασκοῦ. Τό ψηφιδωτόν ἀνήκει εἰς τούς 'Ελληνιστικούς Χρόνους καί συνεπῶς δυνάμεθα νά ὑποθέσωμεν ἤ μᾶλλον νά ἀποδείξωμεν ὅτι οἱ τροχοί αὐτοί ἀποτελοῦν κατάλοιπον τῶν ἀρδευτικῶν ἔργων τῶν Σελευκιδῶν, οἱ ὁποῖοι δι' αὐτῶν ἐμεθόδευον τήν βελτίωσιν τῆς εὐφορίας τοῦ Συριακοῦ ἐδάφους.

Εἰς τάς 'Ελληνιστικάς πόλεις τῆς Συρίας δέον ὅπως συμπεριληφθῇ καί ἡ Κύρρος, πατρίς τοῦ 'Ανδρονίκου Κυρρήστου, ὅστις κατεσκεύασεν τό σωζόμενον εἰς τό τέρμα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἐν 'Αθήναις ὡρολόγιον, τό γνωστόν ὡς Πύργος τῶν 'Αέρων ἤ 'Αέρες. Αἱ 'Ελληνικαί πόλεις αἱ ὁποῖαι ἐκτίσθησαν εἰς τήν Συρίαν, δέν ὑπῆρξαν κρίκοι μιᾶς ἀλλύσου δουλείας, ἀλλά Φάροι, οἱ ὁποῖοι μετέδιδον τό Φῶς τοῦ 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ εἰς τούς 'Ασιατικούς λαούς εἰς ὁλόκληρον τήν 'Ασίαν. Τρανόν παράδειγμα εἶναι καί ἡ Παλμύρα.

'Η Παλμύρα, ὀνομαζομένη σήμερον Τάντμορ, ἔλαβεν αὐτήν τήν ὀνομασίαν λόγω τῶν πολλῶν φοινίκων οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τήν περιοχήν. Παλμύρα (πόλις τῶν φοινίκων), εἶναι ἡ ὀνομα-

σία τήν όποία ἔλαβεν ἡ πόλις αὔτη τούς Ἑλληνιστικούς χρόνους, καί ἐσυνέχισεν οὖσα σπουδαῖος ἐμπορικός σταθμός. Ὡς σταυροδρόμιον τῶν ἐμπορικῶν ὁδῶν αἱ ὁποῖαι ἥνωνον τήν Ἀνατολήν μέ τήν Δύσιν, ἡ Παλμύρα ἐγνώρισεν μεγάλην εὐημερείαν. Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ὁ Βῆλος μετονομασθείς εἰς Ἥλιον κατά τούς Ἑλληνιστικούς χρόνους. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως κατά τήν περίοδον τῆς ἀκμῆς τῆς Παλμύρας, ἦσαν Ἕλληνες, Ρωμαῖοι καί Ἄραβες ἔμποροι. Ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα ἦτο ἡ Ἑλληνική ὁμοῦ μετά τῆς Ἀραμαϊκῆς.

Ἡ Διοίκησις τῆς Παλμύρας ἐφηρμόζετο κατά τό Ἑλληνικόν πρότυπον - Ἄρχοντες, Βουλή καί Δῆμος. Σήμερον, εἶναι πράγματι ἐντυπωσιακόν τό γεγονός ὅτι ἐσώθη ὁ κολοσσιαῖος Ναός τοῦ Ἡλίου μέ τήν ἐπιβλητικοτάτην ἀπέραντον αὐλήν του, καθώς καί τό θέατρον τῆς πόλεως, ἡ Ἀγορά, το Βουλευτήριον, καί ἡ μήκους χιλίων (1000) μέτρων λεωφόρος ἡ ὁποία κοσμεῖται διά διπλῆς Κορινθιακῆς κιονοστοιχίας.

Ἡ ἐπίδρασις τῶν Ἑλλήνων καί ἡ ἀφύπνισις τῶν Ἀσιατῶν, προσέφερεν ἀρκετά εἰς τόν Παγκόσμιον Πολιτισμόν. Κύριον ὄργανον διά τοῦ ὁποίου ὁ Ἑλληνισμός «ἔδρασεν», ἦτο ἡ Ἑλληνική Γλῶσσα. Ἀνάλογον προς τήν ἐκφραστικότητα μιᾶς γλώσσης εἶναι καί τό πνευματικόν ἐπίπεδον τοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος τήν χρησιμοποιεῖ. Ἕκαστος ἄνθρωπος σκέπτεται δι' ἐννοιῶν καί λέξεων. Ὅσον λοιπόν ἐκφραστικοτέρα εἰς τάς ἀποχρώσεις της καί συστηματικοτέρα εἶναι ἡ γλῶσσα τήν ὁποία οὗτος χρησιμοποιεῖ, τόσον βαθύτερα καί συστηματικότερα δύναται νά σκεφθῇ. Παραλλήλως πρός τήν Ἑλληνικήν Γλῶσσαν, τούς ἐντοπίους ἀφύπνισεν καί ἡ ἐπαφή των μετά τῶν Ἑλληνιστικῶν πόλεων. Δέν ὑπῆρχεν Ἑλληνική πόλις ἄνευ θεάτρου, Γυμνασίου καί συστηματικῆς Παιδείας. Αὐτά καί πολλά ἄλλα διάφορα χαρακτηριστικά τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καί Πολιτισμοῦ ἐστάθησαν ὡς Φάροι μεταδίδοντες τόν Ἑλληνικόν Πολιτισμόν μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῶν Ἑλληνικῶν κατακτήσεων. **Καί οἱ φάροι οὗτοι, ἵστανται μέχρι σήμερον μέ τήν Φλόγα των ἀνημμένην εἰς ἑκάστην «Ἀκρόπολιν» Πολιτισμοῦ τήν ὁποίαν ἔσπειρεν ὁ Ἑλληνισμός εἰς τό πέρασμά του.**

Κατά τούς Βυζαντινούς χρόνους, ἡ Συρία ὑπῆρξεν ἐπίσης σημαντικός Τόπος. Ἐκεῖ διεξήχθησαν αἱματηροί Βυζαντινοπερσικοί ἀγῶνες. Εἰς τήν Μπόσρα ὑπάρχουν τά ἐρείπια σπουδαίων

Μεγάλη κιονοστοιχεία ἀπό τήν Ἀπάμελα

Σκηνή Θεάτρου

Βυζαντινῶν μνημείων ὅπως αὐτά τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὁ ὁποῖος ἐκτίσθη τό 512 μ.Χ. Πρόκειται διά τόν πρῶτον Ναόν εἰς τόν ὁποῖον ἐπεχειρήθη ἡ στήριξις στέγης (θόλου) ἐπί τετραγωνικῆς βάσεως, καί ὑπῆρξεν τό πρότυπον διά τήν ἀνέγερσιν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας ὑπό τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Πλησίον τῆς Μπόσρας, εἰς τήν περιοχήν Χαουράν, ἡ πόλις Ἔζρα εἶναι ὀνομαστή διά τούς Παλαιοχριστιανικούς Ναούς της. Μεταξύ αὐτῶν εἶναι καί ὁ Ναός ὁ ὁποῖος ἀνηγέρθη τό 410 μ.Χ., καί ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἕναν ἐκ τῶν παλαιοτέρων Ναῶν ρυθμοῦ Βασιλικῆς ἀνά τόν Κόσμον. Ἡ πανάρχαιος ἐκκλησία ταύτη, λειτουργεῖται ἀπό Ὀρθοδόξους Χριστιανούς μέχρι σήμερον καί φέρει Ἑλληνικάς ἐπιγραφάς.

Ἐκτός τῶν ζωντανῶν καί πρώην Ἑλληνικῶν Πόλεων τῆς σημερινῆς Συρίας, ὑπάρχουν καί πολλαί νεκραί πολιτεῖαι ὡς καί ἐρείπια ἀρκετῶν Βυζαντινῶν πόλεων αἱ ὁποῖαι κατεστράφησαν ἀπό Περσικάς εἰσβολάς τόν Ζ΄ αἰῶνα μ.Χ.. Ἡ Συρία, ἐκτός ἀπό πολιτιστικόν Κέντρον ὑπῆρξεν καί τόπος ὅπου ἄνθισεν ὁ Χριστιανισμός. Εἶναι ἡ χώρα τοῦ Συμεῶνος καί Στυλίτου καί τῶν μιμητῶν του, καί ὅπου σήμερον ὑπάρχει τό ἐπιβλητικόν κτίσμα τοῦ «Μαρτυρίου», ὁ Ναός ὁ ὁποῖος ἀνηγέρθη πρός τιμήν αὐτοῦ τοῦ ἐρημίτου ὅστις ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἐξάρσεως τοῦ ἐρημιτισμου ἐν τῇ χώρα ταύτη. Εἶναι ἡ χώρα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Ἀμμιανοῦ τοῦ Μαρκελλίνου, τοῦ Λιβανίου, καί τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Δέν εἶναι ἐπίσης τυχαῖον ὅτι ἡ Συρία ὑπῆρξεν καί ἡ χώρα τῆς «Αἱρέσεως», τοῦ Μονοφυτισμοῦ καί τοῦ Μονοθελητισμοῦ. **Εἰς χώρας ὅπως ἡ Συρία ἔνθα ἀνεπτύχθη τό ἐρευνητικόν πνεῦμα καί ἡ φιλοσοφική ἀνησυχία ἦτο φυσική ἡ ὕπαρξις τῆς «διαφωνίας», ἡ ὁποία σήμερον χαρακτηρίζεται ὡς αἵρεσις.**

Μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν τόπων τῆς Συρίας, ὑπάρχει ἐπίσης καί τό χωρίον Μααλούλα, ὅπου οἱ κάτοικοί του ὁμιλοῦν ἀκόμη τήν Ἀραμαϊκήν γλῶσσαν. Ἄν καί σήμερον αὐτοί εἶναι Ρωμαιοκαθολικοί, ἀκολουθοῦν τόν Ὀρθόδοξον τελετουργικόν. Ἡ Μααλούλα εἶναι γραφικότατον χωρίον ἔξωθι τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται μία ἀρχαία Μονή, ἡ τῆς Ἁγίας Θέκλης, ἡ ὁποία πιθανότατα εἶναι καί τό πρῶτον Χριστιανικόν κτίσμα ἀνά τόν Κόσμον ἀφοῦ χρονολογεῖται ἀπό τοῦ Γ΄ μετά Χριστοῦ αἰῶνος.

Τό 635 μ.Χ., τό Βυζάντιον ἀπώλεσε τήν Συρίαν καί ἔκτοτε ἤρχισεν ἡ Ἀραβική περίοδος, ἀλλα ἐπίσης καί ἡ παρακμή. Ἡ Δαμασκός ἔγινε τό κέντρον τῆς Δυναστείας τῶν Ὀμαϋαδῶν καί τοῦ

Μωαμεθανισμοῦ. Ὁ Μωαβία, ὁ φοβερός οὗτος ἀντίπαλος τοῦ Βυζαντίου καί πρῶτος Χαλίφης τῶν Ὀμαϋάδῶν, ἐπολέμησεν λυσσαλέως τό Βυζάντιον. Αἱ πολεμικαί του ἐπιχειρήσεις ἔφθασαν ἕως τά παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τότε, **οἱ Ἄραβες ἀπεκόμισαν ἐκ Ρόδου καί τά τελευταῖα ὑπολλείμματα τοῦ χαλκίνου Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου.** Οἱ Ἄραβες μή ἐκτιμήσαντες δεόντως τήν ἱστορικήν ἀξίαν τούτων τῶν ὑπολλειμμάτων, τά ἐπώλησαν εἰς **Ἑβραῖον** ἔμπορον ὅστις ἐχρειάσθη ἐννεακοσίας καμήλους διά νά τά μεταφέρῃ ἀπό τάς ἀκτάς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τό ἐσωτερικόν της. Ἔκτοτε, ἡ τύχη των ἀγνοεῖται.

Ὁ Ἑλληνικός Χριστιανικός πληθυσμός τῆς Ἀραβικῆς πλέον Συρίας ἀρχίζει νά πιέζεται ἀπό τούς Ἄραβες. Ὡς κατακτηταί, κηρύσσοντες διά πυρός καί σιδήρου τό Ἰσλάμ, ἐξηνάγκαζον τούς Χριστιανούς εἰς ἐξισλαμισμόν, ἤ εἰς συνεχῆ καταβολήν βαρέων προστίμων. Ἐκκλησίαι ἐλεηλατοῦντο καί μετετρέποντο εἰς Ἰσλαμικά Τεμένη. Σχολαί καί πνευματικά κέντρα κατηργοῦντο, καί ἡ Ἀραβική γλῶσσα ἐπιβάλλετο καί ἐδιδάσκετο ὑποχρεωτικῶς. Ὅσοι δέν ἐδέχοντο νά ἀσπασθοῦν τήν Ἰσλαμικήν θρησκείαν, ἐξηναγκάζοντο εἰς ἐγκατάλειψιν τῆς Συρίας, καί ἀνεχώρουν διά τήν Κωνσταντινούπολιν καί δι' ἄλλα Ἑλληνικά Βυζαντινά ἐδάφη. Μέγα ὅμως μέρος τοῦ Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ὑπέκυψεν εἰς τήν βίαν τοῦ Μουσουλμάνου κατακτητοῦ μέ ἀποτέλεσμα τόν σταδιακόν ἐξισλαμισμόν καί ἐξαραβισμόν τῶν περισσοτέρων κατοίκων τῆς Συρίας.

Τόν Ι' αἰῶνα μ.Χ. ἀρχίζει καί πάλιν μιά Πνευματική Ἀναγέννησις ἀφοῦ μεταφράζονται εἰς τήν Συρίαν τά ἔργα τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἡ προσπάθεια αὕτη ἀνακόπτεται ὅμως ὅταν ἡ Συρία κατακτᾶται ὑπό τῶν Σελτζούκων. Κατά τόν αὐτόν αἰῶνα καταφθάνουν καί καταλαμβάνουν τμήματα τῆς Συρίας καί οἱ πρῶτοι Σταυροφόροι. Οἱ Ἄραβες ὅμως ὑπό τόν Σαλάχ-Ἐλ-Ντίν ἤρχισαν ἱερόν πόλεμον κατά τῶν Σταυροφόρων καί τελικῶς τούς ἐνίκησαν.

Σήμερον ἡ Συρία εἶναι Ἀραβικόν καί Ἰσλαμικόν κράτος. Διατηρεῖ ὅμως τό χρῶμα καί τόν χαρακτῆρα τῶν διαφόρων Πολιτισμῶν οἱ ὁποῖοι ἐπέρασαν καί ἐσημάδευσαν τό ἔδαφός της. Ὁ ἐντονότερος ὅλων ὅμως εἶναι ὁ Ἑλληνικός χαρακτήρ. Οἱ κάτοικοι τῆς Συρίας σήμερον ἄν καί ὁμιλοῦν τήν Ἀραβικήν καί προσεύχονται εἰς Μουσουλμανικά τεμένη, δέν εἶναι δύσκολο νά παρατηρήσει κανείς ὅτι εἰς τά ἔθιμά των, εἰς τά φυσιογνωμίας των, καί εἰς τόν τρόπον τῆς καθημερι-

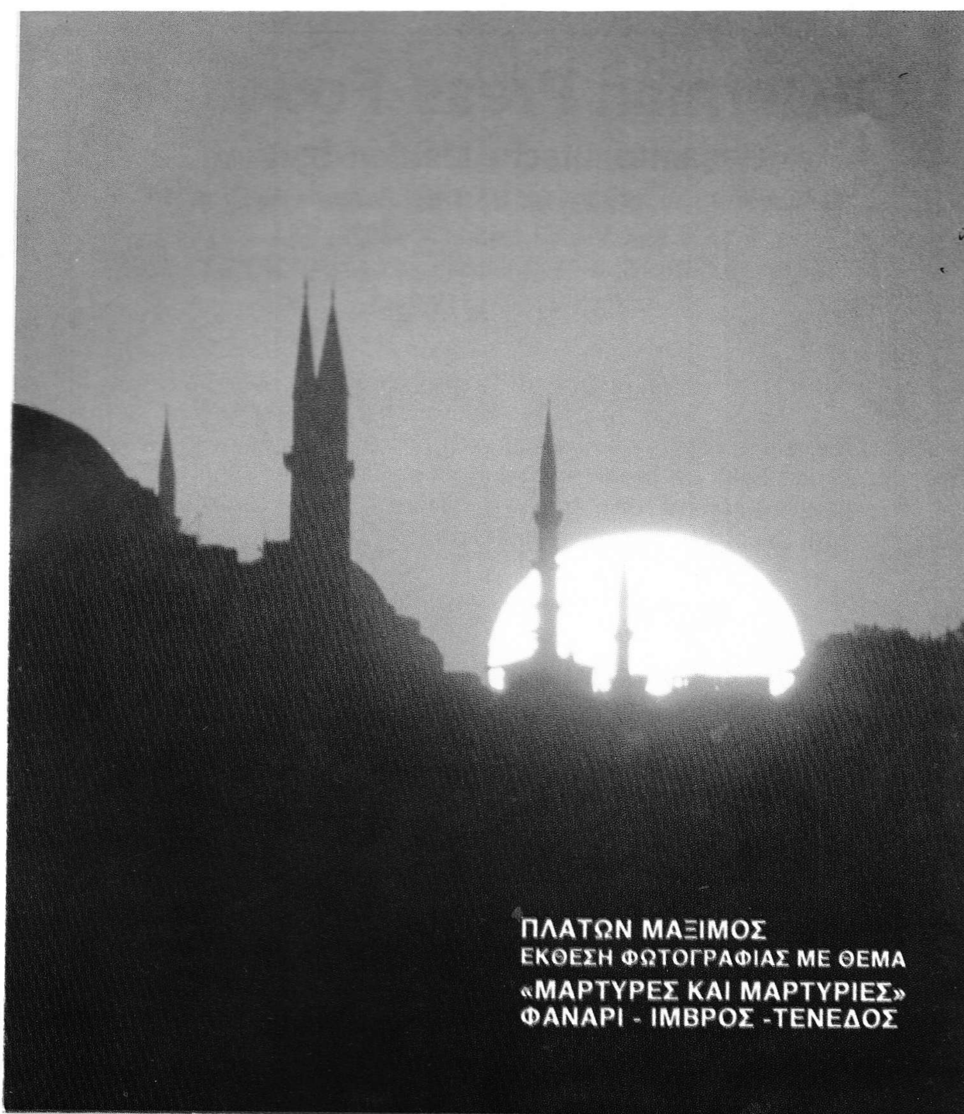
Ἱερόν τοῦ Θεοῦ Ἡλίου - Παλμύρα

νῆς των ζωῆς ζῆ ὁ 'Ελληνισμός καί τό 'Ελληνικόν Πνεῦμα. Τά κατάλοιπα τοῦ 'Ελληνισμοῦ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι πολύ ἔντονα. **Τό σῆμα τοῦ Συριακοῦ Τουρισμοῦ εἶναι μιναρές μέ 'Ελληνικόν κίονα,** καί διάφοροι διπλωμάται καί ἀξιωματοῦχοι ὅπως ὁ Σύριος Πρεσβευτής ἐν 'Ελλάδι εἶναι 'Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Καί κάτι ἐπί πλέον: Σήμερον εἰς τήν Συρίαν, ἐκτός τοῦ πλήθους τῶν 'Ελληνιστικῶν 'Αρχαιοτήτων ὑπάρχει τό 'Ελληνόφωνον χωρίον «Χαμιντιέ», καί τό τρίτον τῆ τάξει Πατριαρχεῖον τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας - τό Πατριαρχεῖον 'Αντιοχείας μέ ἕδραν τήν Δαμασκόν. 'Επίσης, ὑπάρχουν μέχρι σήμερον Ἕλληνες καί 'Ελληνικά Σχολεῖα εἰς τήν Δαμασκόν καί εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Συρίας. Περισσότερα ὅμως περί τῆς «'Ελληνικῆς Συρίας», μιᾶς ἑτέρας καί ἀγνώστου Μεγάλης 'Ελλάδος, ἔχομεν τήν τύχην νά πληροφορηθῶμεν ἀπό τήν Δεσποινίδα Μαρίαν 'Αλαμανίδου, διδασκάλισσαν πολλῶν 'Ελλήνων τοῦ 'Εξωτερικοῦ συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ γράφοντος, ἡ ὁποία ἔζησεν καί ἐδίδαξεν εἰς τήν Συρίαν ἐπί εἴκοσι ὁλόκληρα ἔτη. Οἱ μαθηταί της σήμερον, εὑρίσκονται ἐντός καί ἐκτός 'Ελλάδος κατέχοντες ἀξιολόγους κοινωνικάς θέσεις. 'Ως διδασκάλισσα καί διευθύντρια τοῦ 'Ελληνικοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου ἐν Δαμασκῷ ἡ Δεσποινίς Μαρία 'Αλαμανίδου προσέφερεν πολλά καί εἶναι ἀξία παντός ἐπαίνου. Τό ἔργον της δέν περιωρίσθη ἁπλῶς εἰς τήν ὀργάνωσιν ἑνός Δημοτικοῦ Σχολείου καί εἰς τήν ἐκπαίδευσιν μερικῶν γενεῶν, ἀλλά ἐπεξετάθη καί ἔλαβε χαρακτῆρα 'Εθνικοῦ 'Αγῶνος καί 'Εθνικῆς Προσφορᾶς πρός τήν 'Ελλάδα καί πρός τόν ἁπανταχοῦ 'Ελληνισμόν. Χρειάζεται ὄντως μιά 'Αγνή 'Ελληνική ψυχή καί ἕν 'Ελληνικόν Πνεῦμα διά νά ἀφιερώσῃ κανείς μίαν ὁλόκληρον ζωήν εἰς τήν **προσπάθειαν ΕΠΑΝΕΞΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ κατοίκων μιᾶς ξένης χώρας οἵτινες ἐκράττουν τό 'Ελληνικόν Διαβατήριον ὡς τό μοναδικόν πλέον 'Ελληνικόν στοιχεῖον εἰς ἀπόδειξιν τῆς 'Ελληνικῆς των καταγωγῆς.** 'Η προσπάθεια αὐτη τῆς Δος 'Αλαμανίδου, ὁ 'Αγών της καί ἡ προσφορά της πρέπει νά συγκλονίσουν καί νά συγκινήσουν ὅλον τόν 'Ελληνισμόν. Εἶναι μία πρᾶξις παραδειγματική, Πατριωτική, καί μία θυσία ὁλοκλήρου ζωῆς διά τό Ἔθνος καί διά τόν 'Ελληνισμόν.

'Η Δις Μαρία 'Αλαμανίδου ἐγεννήθη εἰς τά 'Ιεροσόλυμα ὅπου καί διήκουσεν τά πρῶτα μαθήματα. 'Απεφοίτησεν ἀπό το Γυμνάσιον τοῦ Πατριαρχείου 'Ιεροσολύμων. Καί ἠργάσθη ὡς διδασκάλισσα. 'Εν συνεχεία, διωρίσθη ἐκπαιδευτικός ἀπό τό 'Υπουργεῖον Παιδείας τῆς 'Ελλάδος εἰς τήν Συρίαν ὡς Διευθύντρια τοῦ ἐν Δαμασκῷ 'Ελληνικοῦ Σχολείου Πρωτοβαθμίου 'Εκπαιδεύσεως.

Εἰς τό ἑπόμενον τεῦχος θά δημοσιευθεῖ ἡ συνέντευξις τῆς Δίδος Μ. 'Αλαμανίδου.

'Από τίς 18 'Ιανουαρίου μέχρι τίς 15 Φεβρουαρίου ἔλαβε χώρα ἔκθεσις φωτογραφίας τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου Π. Μαξίμου, εἰς τήν αἴθουσα γλυπτῶν - ἐθνικό ὠδεῖο. Τό ἀξιόλογον τῆς φωτογραφίας ἔγκειται εἰς τό ὅτι ἐκτός τῆς ἀναπλάσεως τῆς **ΜΝΗΜΗΣ** καί τοῦ συνειρμοῦ ἀρχεγόνων παραστάσεων ἐκ τῆς Βασιλευούσης, τῆς Ἴμβρου καί τῆς Τενέδου παρουσιάζουν ἐπίσης καί καταπληκτικές συνθέσεις νυκτερινῶν λήψεων ἀπό τοπία, οἰκισμούς καί ἑλληνικές ἀρχαιότητες εἰς τά ὁποῖα κυριαρχεῖ ἡ Πορφυρά Σελήνη.

Ἡ σύζευξις τῶν λιτῶν ἑλληνικῶν χωρῶν μέ τό μυστικιστικό φῶς, τό ὁποῖον ἐκπέμπει τό φυσικόν σῶμα τῆς Μεγάλης Θεότητος τῶν προγόνων μας Σελήνης, ἥτις ἐλατρεύετο καί δή εἰς τόν συγκεκριμένο χῶρο ὑπό τάς μορφάς τῆς Βενδικῆς 'Αρτέμιδος καί τῆς Τριμόρφου 'Εκάτης, ἐπιβάλλουν καί ὑποβάλλουν εἰς τήν φυλετικήν μας ψυχήν, ὄχι μόνον τόν νόστον ἀλλά καί τόν ἐπαναπροσδιορισμόν τῶν 'Εθνικῶν διεκδικήσεων.